

ดั่งรักดั่งเกลียวลมวาท ถาวร

ชายหนึ่งก็ร้าย อีกชายก็เลว นิยามความรักของชายสองคน
ผู้ทำร้ายหัวใจรักของหญิงสาวให้อยู่ในวังวนแห่งเกลียวคลื่นร้าย
ที่ซัดสาดฟากฝั่งอย่างยากจะหลีกเลี่ยง

ดลิ่นรักเกลียวสวาท

บทประพันธ์ กัลลวาร์
ISBN 978-616-90284-7-5
พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2555
พิมพ์ครั้งที่ 2 กรกฎาคม 2555

บรรณาธิการ ไชตตะวัน ขวัญดาว พัฒอักษร
พิสูจน์อักษร เจ็ดตาล บ้านแสนสุข
รูปเล่ม ดอกเข็มสีม่วง พัฒอักษร
ออกแบบปก ดอกเข็มสีม่วง

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

Indy Novel Group.

118 ซอยวัดไผ่เงิน ถนนจันทร์ 43

แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร

กรุงเทพฯ 10120

โทร. 083-1778230

E-Mail: Catherin_siena@hotmail.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ราคา 340 บาท

จากใจนักเขียน

คลื่นรักเกลียวสวาท เป็นผลงานเล่ม 11 ของกลุ่ม Indy Novel Group. นิยายทำมือตามความชอบของนักเขียน โดยมีหัวใจใหญ่อย่างพีวี่ พี่ขวัญ กุ้งเต๋นที่คอยผลักดันและสนับสนุนผลงานอันดีให้นักอ่านทุกท่านได้สัมผัสความเป็นตัวเองของนักเขียนแต่ละคน

สำหรับ **คลื่นรักเกลียวสวาท** เป็นเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวสี่คน ซึ่งมีนิยามความรักแตกต่างกัน ภิไท...ร้ายเพราะรักฉันใด พชร...ก็เลวเพราะรักฉันนั้น นี่คือนิยามความรักของผู้ชายสองคน ส่วนฉาในนิยายนั้นก็มีส่วนที่จริงและสมมุติขึ้นตามจินตนาการ หากผิดพลาดประการใดต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ขอขอบคุณทีมงานอันดีทุกคน ขอขอบคุณปอปลา เด็กบ้านนา ที่ช่วยตรวจคำผิด กุ้งเต๋นที่ช่วยทำรูปเล่ม ภาพปกสวยๆ จากคุณดอกเข็มสีม่วง ขอขอบคุณกำลังใจจากพี่ๆ เพื่อนๆ ที่น่ารัก ซึ่งคอยเป็นกำลังใจให้ตลอดมา และขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับทุกท่านที่ช่วยอุดหนุนผลงานเล่มนี้ค่ะ

สุดท้ายขอขอบคุณครอบครัวและบ้านหลังใหม่ในความรักของพระเจ้าที่ได้มอบความรัก มอบกำลังใจให้ลูกสาวคนนี้อย่างเต็มที่ค่ะ

**ขอพระวอพระกาท่าน
กั๊ว**

๑...นางฟ้าของเพชร

เกาะมุกงามเป็นเกาะขนาดกลางตั้งอยู่ฝั่งทะเลอันดามัน งดงามและอุดมสมบูรณ์ด้วยเหล่าแมกไม้นานาพันธุ์ หาดทรายสีขาวล่อตาผืนแสงดวงอาทิตย์ยามโพล้เพล้ เปล่งประกายตัดกับขอบน้ำทะเลสีฟ้าอ่อนเพิ่มมนต์เสน่ห์ให้น่าหลงใหลยิ่งนัก ฟาร์มมุกตะวันและศิริวงศ์ คือมุกเม็ดงามบนเกาะแห่งนี้ มุกตะวันอยู่ทางทิศใต้...ศิริวงศ์อยู่ทางทิศเหนือ

ฟาร์มมุกศิริวงศ์เดิมชื่อฟาร์มกันตัง เนื่องจากสิบปีก่อนเกาะมุกงามได้รับผลกระทบจากสภาพอากาศและภัยธรรมชาติอย่างหนัก ฟาร์มกันตังจึงเปลี่ยนมือจากเจ้าของเดิมเป็น พิมข ศิริวงศ์ เศรษฐีของเมืองตรัง ส่วนภูมิ ดรุณทิพากร เจ้าของฟาร์มมุกตะวันไม่ยอมสูญเสียกิจการของครอบครัวจึงกู้เงินก้อนใหญ่จากธนาคารมาช่วยประคองเอาไว้

ฟาร์มทั้งสองอยู่กันด้วยมิตรภาพอันดีถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันมาตลอดปรกติมุกตะวันและศิริวงศ์ผลิตเฉพาะไข่มุกส่งออกเท่านั้น แต่วันนี้ศิริวงศ์กำลังเจริญรุ่งเรืองเต็มทีก็ได้เปิดโรงงานทำเครื่องประดับจากไข่มุกไปเมื่อเดือนก่อน เพื่อส่งเสริมอาชีพให้กับชาวบ้านบนเกาะแห่งนี้ ต่างกับมุกตะวันแม้กิจการเริ่มดีขึ้น แต่ผลกำไรในแต่ละปีก็ยังไม่เพียงพอในการชำระหนี้คืนให้ทางธนาคาร

เช้าวันนี้ พิมข ศิริวงศ์ เสียใจใหญ่้วยหกลีบสองปีเดินทางมาเกาะมุกงาม เพื่อเยี่ยมเยือนเจ้าของฟาร์มมุกตะวัน เมื่อทราบข่าวจากวงในว่าการเงินของมุกตะวันกำลังแย่งทุกวัน ทันทีที่มาถึงอาณาเขตบ้านหลังใหญ่ สร้างด้วยปึกไม้ภายในเนื้อที่หนึ่งไร่ติดชายทะเล เจ้าของบ้านก็วิ่งออกมาต้อนรับอย่างกระตือรือร้น ภารดีเชื้อเชิญเข้ามานั่งภายในห้องรับแขกพร้อมยกน้ำเย็นมาเสิร์ฟ

“ดื่มน้ำเย็นรอก่อนนะคะเสีย คุณพ่อกำลังแต่งตัวอยู่ค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เสียใจใหญ่กวาดสายตามองรอบบ้านอย่างสนใจ สายตาคมสะกดเข้ากับภาพใบใหญ่ที่ติดอยู่ข้างฝารอยยิ้มก็จุดขึ้นตรงมุมปากเล็กน้อย

“คุณพิมกับน้องจำเป็นยังไบบ้าง ตั้งแต่ย้ายมาอยู่เกาะมุกกับคุณพ่อ ภาาก็ไม่ค่อยได้กลับไปบ้านเลยคะ”

“สองแม่ลูกคุณนั้นสบายดีครับ น้องจำเพิ่งรับปริญญาเมื่ออาทิตย์ก่อน นี่เอง ตอนนี้นำล้างเหอใบปริญญากันใหญ่เลยครับ”

“น่าอิจฉาเสียกับพิมจังเลยคะ ที่มีลูกสาวทั้งน่ารักทั้งเก่งอย่างน้อง จำ ผิดกับตาไทที่ไม่ค่อยจะเอาไหนเลย ตั้งแต่เรียนจบจากเมืองนอกมาก็ไม่เคยทำอะไรให้ตากับแม่ชื่นใจสักอย่าง” เอ่ยถึงบุตรชายหัวดีที่ไร แม่ก็ยังหนักใจมากขึ้นทุกวัน

“แล้วตอนนี้ภไททำอะไร อยู่ที่ไหน เขาไม่คิดกลับมาดูแลกิจการแทนคุณตาบ้างหรือ”

“เปิดบริษัทออกแบบกับเพื่อนที่กรุงเทพฯ ค่ะ คุณพ่อบอกหลายครั้งแล้วว่าให้กลับมาทำฟาร์มมุกต่อจากท่าน แต่ยิ่งพูดก็ยิ่งทะเลาะกันจนสองตาหลานแทบจะมองหน้ากันไม่ติดอยู่แล้ว ภาเองก็ลุ่มใจกับลูกมากเลยคะ” พิมยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรก็มองเห็นชายชราเดินลงมาตามบันได

“สวัสดีครับท่าน” เสียใหญ่ยกมือไหว้ผู้สูงวัยอย่างนอบน้อม ด้วยเคยเป็นนักการเมืองรุ่นน้องและเพื่อนบ้านกันมานาน ทำให้เขายังความเคารพนับถือท่านมาก

“สวัสดีครับเสีย ขอโทษด้วยที่ให้รอนาน คนแก่ทำอะไรก็ช้าอืดอาดแบบนี้แหละครับ”

ภูมิ ดรอุททิพากร อดีตสส.เมืองตรังสามสมัย ซึ่งได้วางมือจากการเมืองมาสานต่อกิจการของครอบครัวเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน ทักทายด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นกันเอง ก่อนลงนั่งบนเก้าอี้ไม้สักขัดมันวาวรับเข้ากับชุดกับเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นภายในบ้านหลังใหญ่

“เชิญตามสบายเถอะครับ ผมไม่ได้รีบร้อนอะไร วันนี้ก็ตั้งใจอยู่ท่านมือเพียงกับท่านด้วยครับ ไม่รู้ว่าจะเป็นการรบกวนหรือเปล่าครับ”

“รบกวนรบกวนอะไรกันเสีย เรามันคนกันเองทั้งนั้น ภาช่วยบอกให้ป่าไฟเตรียมอาหารเพิ่มเดี๋ยวนี้เลยนะ” ชายชราหันมาสั่งบุตรสาว

“คะพ่อ” ภาริรับคำสั่งแล้วก็เลี้ยงไปหาแม่บ้าน เพื่อให้เตรียมอาหาร

สำหรับเที่ยงของวันนี้

“เข้าไปคุยกันในห้องหนังสือดีกว่า เจริญเสียทางนี้เลยครับ” เศรษฐีเมือง
ตรังถูกเชิญมายังห้องหนังสือ ก่อนผู้อาวุโสกว่าจะเอยกับอีกฝ่ายอย่างคนรู้ใจ

“เสียมวันนี้คงไม่ใช่แค่มาเยี่ยมธรรมดาใช่ไหมครับ”

“ท่านนี้รู้ใจผมไปเสียทุกอย่างเลยนะครับ”

“เราสองคนรู้จักกันมากี่ปีแล้วล่ะครับเสีย ผมคิดว่าเกือบทั้งชีวิตเสีย
นะ” ชายชราเอ่ยกลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ถ้าอย่างนั้นผมก็จะไม่อ้อมค้อมก็แล้วกัน การที่ผมมาพบท่านวันนี้ก็
เพื่อเสนอโครงการใหญ่ให้ท่านพิจารณาครับ” พิมุขเริ่มเข้าสู่จุดประสงค์ที่มา
วันนี้โดยตรงไปตรงมา

“โครงการใหญ่?”

“ครับ เท่าที่ทราบกันดีว่าตอนนี้ผมเพิ่งเปิดโรงงานทำเครื่องประดับ
จากไข่มุกออกสู่ตลาด ผมก็เลยอยากชวนท่านมาร่วมหุ้นด้วยกันครับ” พิมุข
กล่าวจบก็ได้ยินเสียงถอนหายใจยาวจากผู้สูงวัย

“เมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วผมคงไม่จำเป็นปิดบังเสียอีกต่อไป ตอนนี้
มุกตะวันตกำลังแย่มาก ผลกำไรแต่ละปีแทบไม่พอเลี้ยงปากท้องพนักงาน สาม
ปีหลังที่ค่าแรงไม่ขึ้น แต่ทุกคนก็ยังพร้อมใจที่จะอยู่กับมุกตะวันตกต่อไป ถ้าครบ
กำหนดปีนี้ยังไม่มีเงินไปเคลียร์หนี้จากธนาคาร ผมก็คงต้องยอมทิ้งมุกตะวันตก
กลับไปอยู่บ้านที่ตรังแล้วล่ะครับ”

ภูมิเอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเครียด คงถึงเวลาที่คนแก่ต้องหยุดทุก
อย่างเพื่อพักผ่อนในช่วงบั้นปลายชีวิตเสียที แม้การทำเครื่องประดับจาก
ไข่มุกคือสิ่งที่อยากทำมานาน หากหนี้สินมากมายจากผลกระทบนี้นั้น ทำ
ให้ท่านพบโครงการนี้เก็บเอาไว้เสียก่อน

“เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาครับ ถ้าสองฟาร์มสามารถรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน
ได้ ผมก็ยินดีช่วยเหลือท่านอย่างเต็มที่ครับ”

“สองฟาร์มรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เสียหายหมายความว่า...”

“บอกตามตรงว่าผมชอบหลานชายของท่านมาก ถ้าเขาแต่งงานกับ
น้องจำได้ มันคงเป็นเรื่องที่น่ายินดีไม่น้อย ศิรวังศ์ก็จะช่วยพยุงฐานะทาง

การเงินของมุกตะวันทางอ้อมด้วย” พิมุขชี้แจงถึงความต้องการอย่างละเอียดจนชายชราเองก็ถึงกับอึ้งเพราะคาดไม่ถึงกับข้อเสนอของอีกฝ่าย

“แต่หนี้ของมุกตะวันไม่ใช่บ่อยๆ เลยนะครับ” ชายชรายังรู้สึกเกรงใจกับข้อเสนอของอีกฝ่าย

“เรื่องนั้นเล็กน้อยมากครับ ถ้าจะเทียบกับมิตรภาพของศิริวงศ์กับดรุณทิพากร เมื่อก่อนที่เคยเล่นการเมืองด้วยกัน ท่านเองก็เคยช่วยเหลือผมไม่น้อย แล้วเงินแค่นี้ทำไมผมจะช่วยท่านไม่ได้ล่ะครับ”

“ผมรู้สึกยินดีมากที่จะได้เป็นทองแผ่นเดียวกับเสีย เพราะผมเองก็ชอบหนูจำเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว แต่ที่ผมไม่เข้าใจทำไมเสียถึงเลือกหลานชายของผมครับ”

“ผมเลือกภิไธเพราะคิดว่าเขาเป็นคนหนุ่มที่มีความรู้ความสามารถและมีอนาคตไกล ภิไธกับน้องจำเริญก็คุ้นเคยกันมานาน ผมเชื่อว่าเขาจะดูแลน้องจำเริญผมได้ หากวันหนึ่งผมสิ้นบุญไปแล้ว ผมไม่อยากจะให้ท่านคิดว่ามันเป็นเรื่องของธุรกิจ แต่เป็นการผูกสัมพันธ์ของสองตระกูลมากกว่าครับ”

“ผมยังไม่รับปากตอนนี้ได้ไหมเสีย อย่างน้อยก็ให้ได้คุยกับหลานชายก่อน” ผู้สูงวัยขอเวลาใคร่ครวญ

“ได้ครับ ถ้าท่านตกลงงานแต่งงานจะจัดขึ้นในอีกสองเดือนข้างหน้า”

“ทำไมมันเร็วอย่างนั้นล่ะเสีย เรือนหอผมก็ยังไม่ให้หลานทั้งสองคนเลยนะครับ ขอเวลาอีกหน่อยได้ไหม”

ชายชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงลำบากใจ แต่งงานทั้งทีก็ไม่อยากให้หลานชายถูกตราหน้าว่าเกาะชายกระโปรงผู้หญิงกิน แม้จะเป็นการแต่งงานเพื่อพยุงฐานะของครอบครัวก็ตามที

“บ้านหลังใหม่บนเกาะมุกงามที่เพิ่งสร้างเสร็จ ผมตั้งใจยกให้เป็นเรือนหอของลูกครับ” เสียใจใหญ่เอ่ยด้วยความภาคภูมิใจ เมื่อนึกถึงเรือนหอหลังงามติดชายหาดที่สร้างเพื่อลูกสาวสุดที่รัก

“แล้วหนูจำมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหม เสียคุยกับลูกสาวบ้างหรือยังครับ” ชายชรายังกังวลอยู่มาก

“การแต่งงานเพื่อพยุงฐานะอาจเป็นแค่ฉากบังหน้า แต่ความจริงแล้ว

เรากำลังทำเพื่ออนาคตของพวกเขา ผมคิดว่าเด็กๆ ก็คงเข้าใจความหวังดีจากเราสองคนครับ ช่วงแรกก็ไปกับน้องจำคงต้องใช้เวลาทำความรู้จักเรื่องชีวิตคู่อยู่บ้าง แต่ความคุ้นเคยในวัยเด็กจะทำให้คนสองคนเข้าใจกันเร็วมากขึ้นครับ”

ชายชราหนึ่งหน้าเครียดยืนนาน ถ้ายอมทำตามข้อเสนอของพิมุข มุกตะวันและศิริวงศ์ก็จะกลายเป็นฟาร์มมุกที่ใหญ่ที่สุดและสืบต่อไปถึงลูกหลานในวันข้างหน้า มันไม่ใช่ความโลภ แต่ท่านไม่ต้องการสูญเสียฟาร์มมุกที่รักยิ่งกว่าชีวิตให้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของคนอื่น หวังว่าทุกคนจะเข้าใจกับการตัดสินใจครั้งนี้ โดยเฉพาะชายหนุ่มที่กำลังจะกลายเป็นเจ้าบ่าวจ่ายอม

“ตกลงครับ อีกสองเดือนจะมีงานฉลองยิ่งใหญ่ เพื่อความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นของพวกเขา” การตกลงของสองหนุ่มต่างวัยเป็นไปด้วยดี ต่างกับการดีที่ยอมเสียมารยาทแอบฟังก็เกิดความกังวลใจเป็นอย่างมาก คนหนึ่งชอบบงการชีวิต อีกคนรักอิสระและเกลียดการตีกรอบแคบๆ เอาไว้ให้เดิน...

เมื่อไปส่งพิมุขที่ฟาร์มมุกตะวัน พชร สิงหราช หนุ่มหน้าคมเข้มวัยสามสิบปีก็ขับเรือคูใจอ้อมมาอีกฝั่งของเกาะมุกงาม ซึ่งเป็นที่ตั้งของ ‘ฟาร์มมุกศิริวงศ์’ บ้านหลังใหญ่อันแสนอบอุ่นที่เขาพักพิงอาศัยมาตั้งแต่เด็ก หลังจากพิมุขรับเขามาอุปการะเป็นบุตรบุญธรรม

“เฮ้ เพชร ซ้ายอยู่ทางนี้ว้ย...” ลุงขึ้นตะโกนเรียกอย่างเป็นกันเอง เมื่อเห็นร่างสูงคุ้นเคยก้าวลงมาจากเรือ

“สวัสดีครับลุง” ชายหนุ่มยกมือไหว้อย่างนอบน้อม แล้วหย่อนก้นลงบนท่อนไม้ขนาดใหญ่ แม้จะได้รับความไว้วางใจจากพิมุขให้เป็นหัวเรือหัวแรงดูแลกิจการทุกอย่าง แต่คนอย่างนายพชรก็ยังเป็นเด็กกำพร้าที่เจ็บปวดเสมอ

“เอ็งหาหน้าไปไหนมาเป็นอาทิตย์เชียว”

“เสียให้ผมไปช่วยคุณคนงานสวนยางที่วังวิเศษแทนหัวหน้าคนเก่าที่โดนไล่่ออกครับ”

“ได้สิ่งไหนะหรอ”

“ครับ มันแอบเอายางดิบไปขาย เสียก็เลยไล่่ออก”

“เสียมีบุญคุณกับมันขนาดนี้ยังทำได้ลงคอ ความโลภนี่ไม่เข้าใคร

ออกใครจริงๆ เอ้อ ข้าเห็นเอ็งหน้าหนาก็นึกว่าถูกเมียกักตัวเอาไว้แผ่นดินใหญ่เสียอีก” ชายชราเอ่ยแซวกลิ้งหัวเราะ

“เมียที่ไหนกัน ไม่มีหรือครับลุง” เมื่อเอ่ยถึงคำว่า ‘เมีย’ เขารับปฏิเสธทันที ผู้ชายหน้าตาหล่อหล่อย่างเขามีผู้หญิงมุมจีบมากมาย แต่เขาก็ไม่คิดสนใจใคร เพราะหัวใจที่สี่ห้องนั้นมอบให้ผู้หญิงคนหนึ่งจนหมดสิ้น หากเธอกลับสูงเกินเอื้อมทั้งที่อยู่ใกล้แค่เพียงตา

“อายุสามสิบแล้ว เมื่อไหร่จะแต่งงานสักทีละ เดียวก็มีลูกไม่ทันใช้หรือ”

“คงไม่มีวันนั้นหรือครับลุง เพราะหัวใจของผมมันตายด้านไปแล้ว”

“อย่าทำเป็นพูดดีให้น้อยเลย พ่อคุณจำแต่งงานมีครอบครัว เ็งก็ไม่ว่า จำเป็นต้องคอยดูคุณจำอีกแล้ว รัชไ้ใหม่ว่าเสียยากได้นายภิไ้ ไม้เบื่อไม้เมาของเอ็งสมัยเด็กๆ มาเป็นลูกเขยใจจะขาด”

หน้าเข้หมองลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อโบหน้าพร้อมรอยยิ้มสดใสของใครคนหนึ่งลอยมาตรงหน้า โบหน้าและรอยยิ้มที่คอยหล่อเลี้ยงหัวใจของเขาให้ยืนหยัดมาได้ช้านาน ผู้สูงวัยเงยหน้ามองด้วยความสงสัยเมื่อความเงิบเข้ามาปกคลุม

“เพชร...”

“ครับ ผมเห็นคุณลุงกับคุณแม่คุยกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียดวันก่อน ผมก็เลยเสียมารยาทแอบฟัง” เขาสารภาพเสียงแผ่วเบา

“ตัดใจเสียเถอะเพชร ต่อให้เ็งรักคุณจำมากแค่ไหน เสียก็ไม่ว่า ไม้ต้องตัวลูกสาวของท่านหรือ” ผู้เฒ่าเตือนด้วยความหวังดี

“ผมรู้ครับลุง แต่เรื่องของหัวใจมันบังคับกันไม่ได้ ผมรักน้องจำเพราะหัวใจผมอยากรัก แม้ผมจะไม่ได้ครอบครองตัวเธอ แต่วันนี้ผมได้รัก... ได้เห็นรอยยิ้มของเธอ ผมก็มีความสุขมากแล้วครับ”

“เอ้อ! ข้านับถือหัวใจของเ็งเหลือเกินไอ้หลานรัก แต่ยังไงเ็งก็ต้องทำให้ได้เมื่อวันนั้นมาถึง” มือเหี่ยวหยิบกร้านตบลงบนไหล่กว้างอย่างให้กำลังใจ แล้วก้มหน้าก้มตาจัดการกับเครื่องยนต์ของเรือต่อ

เพชรเดินเรื่อยเปื่อยมายังฟาร์มมุกเห็นชาวประมงหลายคนกำลังเข้าคิวรอขายหอยมุก เขาก็ตั้งใจเดินเลยไปยังสะพานไม้ที่ทอดยาวสู่บ้านหลัง

เด็กกลางทะเล แต่เสียงของเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็ดังขึ้นมาเสียก่อน

“อ้าว ลูกเพ่กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมไม่ยอมโทรศัพท์มาบอกไอ้ชัยเลยครับ”

“ทำไมจะต้องบอกแจ้งด้วยไอ้ชัย พ่อก็ไม่ใช่สักหน่อย” พชรตอบกวนโทสะอีกคนอย่างไม่จริงจังนัก

“ตอบได้น่าเกลียดมากเลยครับ ถ้าไม่คิดว่าเป็นลูกเพ่ละก็ไอ้ชัยไม่ปล่อยเอาไว้นะ” ชายหนุ่มวัยเบญจเพสเค้นเสียงรูดไรฟัน แต่ด้วยเป็นเพื่อนรักต่างวัยที่เคยวิ่งเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ทำให้ทั้งสองไม่ค่อยถือสาคำพูดของกันมากนัก

“วันนี้ข้าไม่มีอารมณ์พูดเล่นกับเชิง เสร็จงานแล้วช่วยไปหาที่ห้องด้วย” กล่าวจบเขาก็เดินไปยังบ้านพักส่วนตัวทันที ชัยทำหน้าที่เล็กน้อยกับอาการแปลกของลูกพี่ใหญ่ของฟาร์มแห่งนี้

“เฮ้ ไอ้มึงยืนเซ่ออยู่ทำไม มาเอาหอยไปลื้อวะ อย่าลืมหัดเกรดให้ด้วยล่ะ” ชัยหันมาสั่งคนงานให้นำหอยมุกไปเลี้ยงพักฟื้นไว้ในกระชัง เพื่อคัดแยกพันธุ์หอยที่อ่อนแอออก ก่อนนำมาพัฒนาเป็นพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ต่อไป

เมื่อเขียนบิลให้ชาวบ้านไปรับเงินที่ออฟฟิศเรียบร้อยแล้ว ชัยรีบตรงเข้ามาบิบบนดราวด์สูงอย่างเอาอกเอาใจ เพราะอยากข้ามฝั่งไปเที่ยวหาสาว ๆ บนแผ่นดินใหญ่บ้าง

“มีอะไรให้ไอ้ชัยรับใช้ครับลูกเพ่”

“ตอนนี้ยังหоро แต่อีกหน่อยคิดว่าคงจะมี เชิงเตรียมตัวเอาไว้ให้ดีกว่ากัน”

“ครับผม” ชัยรับคำด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ช่วงที่ข้าไม่อยู่ฟาร์มมีปัญหอะไรไหมวะ”

“มีแต่เรื่องขึ้นมาทั้งนั้นครับ คือไอ้มึงดันไปหลงรักสาวบ้านใต้ก็เลยมีเรื่องชกต่อยนิดหน่อย แต่ผมก็เคลียร์ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว” ชัยถือโอกาสคุยโวโอ้อวด

“เคลียร์ได้ดี ช่างกลัวแต่จะเป็นแค่ราคาคุย” เขาเอ่ยกลับหัวเราะ ก่อนจะดีดตัวลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อได้ยินเสียงหวานคั่นหูเรียกชื่อของเขาดังแว่วมาจากนอกบ้าน

“พี่เพชรจำ อยู่ในห้องหรือเปล่าคะ”

“นั่นมันเสียงน้องจำไซ้ไหมซัย” ร่างสูงหันมาถามอย่างร้อนน

“ใช่ครับ” พชรวิ่งออกมา ก็เห็นร่างบางในชุดกระโปรงสีชมพูหวาน เหววกำลังเดินเอียงซ้ายที่ขาที่ตามมาไม้กระดานแผ่นขนาดเล็ก เพียงแค่นั้น หัวใจของเขาก็พองโตกับอภัยด้วยความดีใจ

“น้องจำ”

“ไม่ค่อยเท่าไรเลยนะลูกพี่” ซัยแบ่ปากด้วยความหมั่นไส้กับอาการ ตื่นเต้นดีใจของชายหนุ่ม

จิรัชยา ศิราวงศ์ บัณฑิตคณะเภสัชศาสตร์วัยสี่สิบสี่ปี หญิงสาวผู้มี อาการผิดปกติของไขกระดูกมาตั้งแต่กำเนิด จนเกิดเป็นปมด้อยในการดำเนิน ชีวิต แต่เธอก็ไม่เคยย่อท้อต่อโชคชะตาของตัวเอง พยายามใช้ชีวิตอย่างปกติ ท่ามกลางสังคมทั่วไปโดยมีครอบครัวอบอุ่นคอยให้กำลังใจ หลังจากครอบครัว ได้ผ่านมรสุมชีวิตมามากพอสมควร เพราะบิดาเคยเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ แต่ สุดท้ายก็ยอมถอยลงละทิ้งทุกอย่างเพื่อบุตรสาวอันเป็นที่รัก

จิรัชยาเป็นลูกสาวคนเดียวของพินุขกับพิมผกา บิดาเคยเป็นอดีต สส.ตรัง ซึ่งเป็นที่นับหน้าถือตาของคนในจังหวัดและทรงอิทธิพลมากคนหนึ่ง ส่วนมารดาเป็นลูกสาวอดีตผู้ว่าฯ และเป็นแม่หม้ายลูกติดสองคน ครอบครัว จิรัชยาทำธุรกิจหลายอย่างทั้ง คู่ต่อเรือ เหมืองแร่ ส่วนยางพารา และรีสอร์ท ทบนาเกาะสวรรค์ กลายเป็นเศรษฐีระดับแนวหน้าของเมืองได้ แต่สิบปีก่อน บิดาก็เลิกทำเหมืองแร่และคู่ต่อเรือหันมาทำฟาร์มมุกที่เกาะมุกงาม ซึ่งวันนั้น ก็จากรักก็กำลังเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก

“พี่เพชรมารับจำหน้อยสิคะ” รอยยิ้มหวานระบายนเต็มใบหน้าवल เมื่อเห็นร่างสูงกำลังก้าวเข้ามาหาตัวเอง ความคิดถึงทำให้เธอสาวเท้าเร็วขึ้น จุดม่งหมายอยู่ที่อ้อมกอดอบอุ่นเท่านั้น

“น้องจำ ระวัง!” ดูเหมือนเสียงร้องเตือนของเขาจะไม่เป็นผล เมื่อร่าง บางพลัดตกลงไปในน้ำทะเลสีครามดังตูมใหญ่ ทั้งที่มือของเขาคงจะเอื้อมถึงตัว เธออยู่แล้ว

พชรรีบกระโดดตามลงไปทันที ชายหนุ่มดำผุดดำว่ายอยู่สักพักก็รู้สึก

ว่าหัวใจหล่นหาย หน้าเข้มถึงกับถอดสีเมื่อกวาดสายตามองแล้วไม่พบตัวหญิงสาว

“น้องจำอยู่ไหนครับได้ยีนพี่ไหม” เขาตะโกนร้องหาหญิงสาวด้วยความเป็นห่วง แต่ก็ไม่มีแว้วว่าเธอจะโผล่ขึ้นมา

“น้องจำอยู่ไหน...อย่าแกล้งพี่อย่างนี้สิครับ” พชรหันซ้ายแลขวาอย่างร้อนรน มือไม้สั่นเทาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยนึกหวาดกลัวสิ่งไหนเท่ากับการสูญเสียหญิงสาวอันเป็นที่รัก เขาตะโกนอีกหลายที ก่อนดำดิ่งลงสู่ใต้น้ำอีกครั้งและอีกครั้ง แต่พอโผล่หน้าขึ้นมาเหนือน้ำเห็นเพื่อนซี้ต่างวัยยืนกอดอกหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ความโมโหก็พุ่งสูงขึ้นอีก

“งมหาอะไรครับลูกพี่ หอยมุกหรือว่าหอยทาก” ชัยเอ่ยกลั้วหัวเราะไม่สนใจหน้าตาบูดบึ้งของอีกฝ่ายสักนิด

ดูเอาเถอะ ขนาดเกิดเรื่องกับลูกสาวนายใหญ่ มันยังมีอารมณ์มายั้วโมโหของเขาอีก พชรกำลังจะอ้าปากด่าก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อมีอะไรบางอย่างโผล่พรวดมากอดคอเขาเอาไว้ทางด้านหลัง

“สงสัยพี่เพชรจะหาหอยทากนะชัย” จิรัชยาหัวเราะเสียงดังกังวานใสอย่างสะใจที่หลอกพี่ชายให้ตกใจได้ ชายหนุ่มเอื้อมหน้ามามองคนที่กำลังหัวเราะร่วน เขาก็ถึงกับพูดไม่ออก กว่าจจะรู้สึกตัวว่าโดนหญิงสาวเล่นงานก็เสียรู้เธอไปเสียแล้ว

“นั่นสิครับ ผมว่าลูกพี่คงได้มาหลายตัว ฮ่า ฮะ ฮ่า” ชัยหัวเราะจนต้องขดท้องแข็ง เมื่อหน้าคมขีดเผือดไว้สีเลือดแปรเปลี่ยนเป็นแดงก่ำด้วยความโกรธ

“เข้าใจเล่นกันเหลือเกินนะคุณหนูจิรัชยา” ร่างสูงพยายามสับัดตัวหนี แต่ร่างเล็กกลับเกาะแผ่นหลังกว้างแน่นราวกับลูกสิง “ถ้าไม่ได้เป็นอะไรก็ปล่อยได้แล้วพี่จะรีบไปทำงาน”

“เรื่องอะไรจะปล่อยให้โง่คะ เกาะอยู่บนนี้สบายจะตาย” จิรัชยาเอื้อมหน้ามามองด้วยสีหน้าล้อเลียน แต่เธอกลับเห็นประกายส่องออกมาจากดวงตาสีดำสนิทนั่นคือกระแสแห่งความหวังใยระคนหวาดหวั่นปรากฏเต็มสองตา

“โอ้เราก็คือตัวสำหรับเป็นห่วงแทบแยกแล้วว่า จะได้รับอันตราย แต่ความห่วงใยของเรากลับกลายเป็นเรื่องตลก”

“พี่เพชรโกรธจำหรือคะ จำขอโทษค่ะ” ใบหน้านามอดอ้อนกับแผ่นหลังกว้างอย่างลู่แกโทษ

“ผมไม่กล้าโกรธคุณหนูจิรัชยาหรอกครับ” เขาตอบเสียงห้วนแล้วว่า ยาน้ำมาเกาะไม้กระดาน

“ถ้าไม่โกรธก็หันมามีให้จำหน่อยสิคะ” มือเล็กกระชับศีรษะได้รูป ออกแรงบังคับให้หันมามองหน้าตัวเอง แต่เขาก็พยายามฝืนตัวเองเอาไว้

“ปล่อยพี่ แล้วก็ขึ้นจากน้ำได้แล้วยัยตัวยุ่ง เดี่ยวก็ไม่สบายหรอก” เขาเกาะลำแขนที่โอบรอบลำคอหน้าออกแล้วกว้างบางขึ้นนั่งบนไม้กระดาน

“พี่เพชรไม่โกรธจำแล้วไซ้ไหมคะ จำรักพี่เพชรมากที่สุดในโลกค่ะ” จิรัชยาอ้อนเสียงหวาน เธอยื่นหน้าลงมาจุมพิตแก้มสากอย่างประจบเอาใจ

“น้องจำ...” พชรถึงกับอ้าปากค้าง ถ้าเป็นสมัยก่อนเขาจะไม่ว่าอะไรเลย แต่ตอนนี้ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว หัวใจของเขาเองก็เปลี่ยนตามไปด้วย นัยน์ตาสีดำเข้มหลบใบหน้าหวานที่กำลังจ้องมองมาอย่างไว้ใจยิ่งสาแล้วป็นขึ้นมายืนบนกระดาน...เขายื่นมือให้เธอ

“น้องจำเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องพี่ก่อนดีกว่าครับ”

“ได้ค่ะ แต่จำคงเดินไม่ไหว พี่เพชรให้จำขี่หลังนะคะ” จิรัชยาอ้อนนอนทั้งสี่หน้าและแววตา

“ไม่ได้ครับ” คนตัวโตส่ายหน้าแต่ก็ยังยอมย่อตัวลงให้ร่างเล็กป็นขึ้นมานบนหลัง เมื่อก้าวมาถึงหน้าห้องพชรก็แก้มเดินเซมากระแทกชายหนุ่มอีกคนด้วยความหมั่นไส้ ก่อนร่างผอมบางจะร่วงลงสู่ทะเลจนน้ำแตกกระจาย

“อ้าก!” ไฉ้ยแหกปากร้องดังลั่นด้วยความตกใจ ท่ามกลางเสียงหัวเราะของหญิงสาว

พชรกระตุกยิ้มอย่างสะใจแล้ววางร่างเล็กลงบนเก้าอี้ยาวตัวโปรดของเขา ก่อนเดินเข้าไปในห้องเล็กชั้นในหยิบเสื้อยืดกับกางเกงเลมาส่งให้ จิรัชยาเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็รีบชักชุดกระโปรงของตัวเองผืนแดงเอาไว้

“คราวหลังอย่าเล่นแบบนี้อีกนะ ถึงน้องจำจะว่ายน้ำเป็นแต่อุบิมัน

เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ พี่เป็นห่วงมากรู้ไหม” ร่างสูงนั่งลงข้างๆ พร้อมส่งโกโก้ร้อนให้แก้วหนึ่ง

“เจ้าคะ คุณพี่เพชรสุดหล่อ” หญิงสาวรับปากเสียงกังวานใส ก่อนยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบ เพื่อให้ร่างกายอบอุ่น

“ใครมาส่งน้องจำที่นี้ครับ”

“จำมากับเรือของกันตาริয়ারค่ะ พอดีพี่พนัสพาแขกพิเศษมาชมฟาร์มมุก” จิรัชยาเอ่ยถึง พนัส เมืองกันตา เจ้าของโรงแรมกันตาริয়ার ซึ่งเป็นพี่ชายต่างบิดาของเธอ

“แล้วอย่างนี้ชุดจะแห้งทันกลับฝั่งหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ใครบอกว่าเจ้าจะกลับฝั่งคะ เย็นนี้มีงานเลี้ยงวันเกิดมัดห่วยกับมัดหมีที่เกาะสวรรค์ พี่เพชรไปเป็นเพื่อนจำหนอยนะคะ”

“พี่คงไปกับน้องจำไม่ได้หรอกครับ” แม้อยากไปกับเธอมากแค่ไหน เขาก็จำเป็นต้องปฏิเสธหัวใจตัวเอง

“ทำไมถึงไม่ได้ หรือว่าพี่เพชรเบื่อหน้าจำแล้วคะ”

“พี่ไม่เคยเบื่อน้องจำหรอกครับ” ชายหนุ่มบอกจากหัวใจ

“ถ้าไม่เบื่อแล้วทำไมไม่ยอมไปคะ มัดห่วยกับมัดหมีก็คงอยากเจอพี่เพชรเหมือนกัน อาทิetylหน้าจำต้งไปทำงานที่เกาะระย้า กว่าจะได้เจอพี่เพชรอีกคงหลายวัน” ดวงตาหวานปนเศร้าจ้องตาดำสนิทอย่างรอคำตอบ

“แต่ช่วงนี้พี่งานยุ่งมากเลยครับ เอาไว้คราวหน้าเราค่อยไปหาเด็กๆ ก็ได้” เขาพยายามพาหัวใจตัวเองออกห่างให้ไกลที่สุด แม้จะต้องทนเจ็บปวดแค่ไหนก็ตาม

จิรัชยาหน้างองุ้มด้วยความซัดใจ เพราะไม่ว่าเธอจะอ่อนนวยสงยังไงก็ฝ่ายที่ไม่ยอมใจอ่อน จนกระทั่งชายหนุ่มขับเรือไปรับบิดากลับมาจากฟาร์มมุกตะวันตก เธอก็ลองเอ่ยขออนุญาตท่านอีกครั้ง

“พี่เพชรต้องกลับไปดูแลคนงานที่วังวิเศษจนกว่าจะหาหัวหน้าคนงานใหม่ได้ คงไปกับน้องจำไม่ได้หรอกลูก”

พิษุขปฏิเสธเสียงแข็ง ความสัมพันธ์ของบุตรสาวกับชายหนุ่มที่ขอมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมมากเกินไปจนความพอดีทำให้เขารู้สึกกลัว สิ่งที่ต้องทำเป็นอันดับแรกคือการแยกทั้งคู่ให้อยู่ห่างกันสักพัก

“น้องจำขอยืมตัวพี่เพชรแค่คืนเดียวเอง คุณพ่ออนุญาตให้พี่เพชรไปกับน้องจ่านะคะ” ลูกสาวพยายามอดอ้อนแต่ก็ไม่เป็นผล

“พ่อบอกว่าไม่ได้ก็ไม่ได้สิ น้องจำจะให้ลุงเซ็นหรือให้ชัยไปส่งก็เลือกเอาเอง”

“แต่คุณพ่อคะ...”

“อย่าติดกับพ่อน้องจำ” บิดาตัดบทด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด แล้วหันมาสั่งชายหนุ่มข้างกาย “กลับกันได้แล้วเพชร”

เพชรทำได้เพียงแค่นั่งให้น้องสาวต่างสายเลือด แล้วเดินตามผู้มีพระคุณไปยังเรือที่จอดเทียบท่าอยู่ชายหาด จากนั้นก็พาเจ้าเรือคู่ใจพุ่งทะยานสู่แผ่นดินใหญ่

“คุณหนูขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนเถอะครับ เดี่ยวลุงจะขับเรือไปส่งที่เกาะสวรรค์เอง”

“คะลุงเซ็น” จิรัชยาเดินคอตกเข้าไปในห้องพักส่วนตัวของพี่ชาย เมื่อเห็นว่ายังมีเวลาเหลืออีกหลายชั่วโมงกว่าจะค่ำ เธอก็ทิ้งตัวลงนอนบนฟูกหนากลึงไปมาอย่างเบือๆ

“พี่เพชรไม่ไปด้วยแล้วใครจะเล่นกีตาร์ร้องเพลงให้ฟังล่ะคราวนี้” เสียงหวานบ่นงมำกับหมอนแล้วคว่ำมันขึ้นมาปิดหน้า ทนได้นั้นเองสมุดบันทึกเล่มหนาสี่ดาก็ปรากฏต่อสายตา...

“อยากรู้จังว่าผู้ชายอย่างพี่เพชรเขียนอะไรลงไปบ้าง” จิรัชยาอมเสียวมารยาทหยิบสมุดบันทึกนั้นขึ้นมาเปิดอ่านทีละหน้าอย่างละเอียดและไม่ได้คิดอะไรมากนัก แต่แล้วดวงตาหวานถึงกับเบิกกว้างเมื่อเห็นข้อความล่งสุตบนกระดาษหน้าสุดท้าย...

ผิดมากไหม...ถ้าผมจะรักน้องสาวของตัวเอง...

๒...รักที่ต้องเลือก

ภิไธย ตรีสุทธิพาการ สถาปนิกหนุ่มวัยยี่สิบเก้าปีวางโทรศัพท์ลงด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เมื่อลูกค้าโทรมาบอกว่าจะให้บริษัททำหน้าที่ย่อยแบบปริสเซอร์ที่สุดหรือที่เกาะยาวน้อย ซึ่งบริษัทออกแบบและตกแต่งภายในแห่งนี้ เขากับเพื่อนอีกสองคนได้ลงขันเปิดกิจการตั้งแต่เรียนจบปริญญาโทจากออสเตรเลีย สามหนุ่มต่างช่วยกันทำงานด้วยความมุ่งมั่น จนวันนี้บริษัทกำลังเจริญเติบโตและมีงานใหญ่เข้าตลอดทั้งปี

“คุณพร้อมพรรณว่ายังไงบ้าง” การันต์ หนึ่งในหุ้นส่วนบริษัทเอ่ยถามอย่างตื่นเต้น หากภิไธยก็เอาแต่ยิ้มอย่างเดียว

“มัวแต่ยิ้มอยู่นั่นแหละ ตกลงเขาวางยังไงวะ” ธงรบ หุ้นส่วนอีกคนเร่งเร้าเพื่อนชายด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“คุณพร้อมพรรณตกลงให้บริษัทเราทำงานนี้”

“เฮ้ย จริงหรือหลอกให้ตีใจเล่นวะ” การันต์ถามย้ำ เพราะยังไม่เชื่อสิ่งที่ตัวเองได้ยิน

“ฉันจะโกหกแกสองคนทำไม มันไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาล้อเล่นกันสักหน่อย โครงการปริสเซอร์ที่หลายบริษัทแย่งกันเป็นของพวกเราแล้วเพื่อน”

“เฮ้! ในที่สุดเราก็ทำสำเร็จ” สามหนุ่มกระโดดกอดกันด้วยความดีใจ โครงการใหญ่อย่างนี้หากใครได้ทำหน้าที่ย่อยแบบ นั่นก็หมายความว่าบริษัทได้รับเครื่องหมายการันตีคุณภาพเพิ่มขึ้นอีกระดับด้วย

“เดี๋ยวฉันไปแจ้งข่าวดีให้น้องๆ ทุกคนรับทราบก่อนนะวีย์!” กล่าวจบ ธงรบก็รีบหันออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนการันต์จะวิ่งตามไปอีกคน

“ฉันไปด้วยได้รบ” ภิไธยเห็นอาการดีอกดีใจของเพื่อนรักทั้งสองก็ได้แต่ส่ายหน้า เขาเอื้อมมือหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงสดมาเปิดดูด้วยหัวใจเปี่ยมสุข เมื่อตั้งใจขอหญิงคนรักแต่งงานพร้อมดินเนอร์หวานในค่ำคืนนี้

“เสร็จโครงการนี้เราจะแต่งงานกันนะขวัญ” ชายหนุ่มพึมพำกับตัวเอง
 นัยน์ตามเข้มหลับลงท่ามกลางความเงียบอย่างเคลิบเคลิ้ม เมื่อใบหน้าของ
 คนรักลอยเข้ามาในห้วงความรู้สึก

แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน เขาชะโงกมองมือถือ
 เครื่องเล็กสั้นระวอยอยู่ตรงหน้า ก่อนหยิบมันมาดริบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“สวัสดีครับแม่ คิดถึงแม่จังเลย” ลูกชายหยอดคำหวานด้วยน้ำเสียง
 ออดอ้อนอย่างที่เคยพูดกับมารดาทุกครั้ง

“ปากหวานจังเลยลูกชายของแม่ คิดถึงแต่ไม่ยอมกลับมาเยี่ยมแม่
 แล้วจะให้แม่เชื่อได้ยังไงว่าไท่คิดถึงแม่จริง”

“จริงสิครับ แต่ช่วงนี้ค่อนข้างยุ่งมาก ผมก็เลยไม่มีเวลากลับไปทอด
 แม่ ผมรักแม่มากนะครับ”

“รักแม่ก็รีบกลับมาให้แม่ชื่นใจหน่อยสิ คุณตาท่านก็คิดถึงไท่มากรู้ไหม”

“คุณตาคิดถึงผม? แต่ผมยังไม่พร้อมเจอหน้าคุณตาตอนนี้ครับ” เมื่อนึก
 ถึงครั้งล่าสุดที่เขากับคุณตาทะเลาะกันอย่างหนักถึงขั้นแตกหัก ภิไท์ก็สัญญากับ
 ตัวเองว่าจะไม่ยอมกลับไปเหยียบฟาร์มมุกตะวันตกเด็ดขาด ถ้าเขาไม่ได้ดีเพราะงาน
 ที่กำลังทำอยู่ เขาไม่ได้โกรธแต่ต้องการพิสูจน์ความสามารถของตัวเองเท่านั้น

“พร้อมหรือไม่พร้อมไท่ก็ต้องกลับมาบ้านให้เร็วที่สุด คุณตามีเรื่อง
 สำคัญจะคุยกับไท่ด้วย อย่าลืมนะถ้าไม่มีเงินของคุณตา ไท่ก็คงไม่มีโอกาส
 เล่าเรียนถึงเมืองนอกเมืองนา จนปีกกล้าขาแข็งถึงขนาดนี้”

“เรื่อนั้นผมไม่ลืมหรอกครับ แต่คุณตาชอบบังคับผมให้ทำโน่นทำนี่
 ทั้งที่รู้ว่าผมไม่ชอบ ผมก็เลยต้องพิสูจน์ตัวเองให้คุณตาเห็นใจครับแม่”

“คุณตาไม่ได้บังคับ แต่ท่านหวังดีอยากให้ไท่ได้สานต่อกิจการของ
 ครอบครัว ฉะนั้น แม่อยากให้ไท่กลับมาปรับความเข้าใจกับคุณตาก่อน ทำ
 เพื่อท่านสักครั้งได้ไหมลูก”

“ก็ได้ครับแม่” ภิไท์รับปากทันที เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า จะบอก
 ท่านเรื่องที่เขากำลังจะแต่งงาน ถ้าท่านยอม...เขาก็ยินดีกลับไปดูแลกิจการ
 ฟาร์มมุกและตามใจท่านทุกอย่าง

แต่ถ้าไม่...เขาก็จะยอมเป็นคนเนรคุณอีกครั้ง

ภิไทปฏิเสธการไปฉลองกับเพื่อนรัก ทำให้สองหนุ่มเกิดอาการงเล็กน้อย แต่พอเขาบอกว่าคืนนี้จะขอหญิงคนรักแต่งงาน อาการงเมื่อครู่ก็แปรเปลี่ยนเป็นความอิจฉาแทน ครั้นถึงเวลานัดภิไทก็ขับรถมารับหญิงสาวที่อพาร์ทเมนต์ เพื่อไปยังชั้นยี่สิบบนโรงแรมสุดหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา

เพียงขวัญ ดวงหทัยกาญจน์ สาวสวยวัยยี่สิบหกปี ผู้จัดการร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อดังที่เคยว่าจ้างบริษัทของภิไทออกแบบและตกแต่งร้านใหม่ทั้งเก้าสาขาทั่วกรุงเทพฯ เมื่อห้าปีก่อน ความใกล้ชิดจากการทำงานร่วมกันนานสามเดือน ทำให้เขากับเธอตกลงใจคบกันเป็นแฟนในที่สุด จากวันนั้นถึงวันนี้ก็ห้าปีแล้วที่สายใยแห่งรักได้ถักทอหัวใจอันบริสุทธิ์สองดวงเข้าด้วยกัน

“ว้าว! สวยจังเลยคะพี่ไท” หญิงสาวอุทานด้วยความตื่นตะลึง เมื่อกวาดตามองกุหลาบหลากสีที่ประดับประดาอยู่เต็มห้อง

“ขวัญชอบไหมครับ” ร่างสูงขยับเข้ามาสวมกอดหญิงสาวไว้ทางด้านหลัง แล้วชนหน้าค้มกับชอกคอหอมอย่างอดใจไว้ไม่ไหว แม้เขากับเธอจะคบกันมานานแต่ก็ยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งนอกจากสัมผัสกายนอกเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นเอง

“ชอบมากคะ ที่แกล้งขวัญนี้กว่าพี่ไทจะพาไปกินก๋วยเตี๋ยวร้านประจำเสียอีก” เพียงขวัญเอนกายพิงกับอกกว้าง สองมือกอดลำแขนแข็งแรงเอาไว้แน่น

“วันนี้วันสำคัญของเราก็ต้องมีพิเศษกันหน่อยจะให้กินแต่ก๋วยเตี๋ยวข้างทางได้ยังไงกัน มานั่งตงนี่เถอะ” ภิไทประคองคนตัวเล็กให้นั่งบนเก้าอี้แล้วเดินอ้อมมาประจำที่ของตัวเอง

“วันสำคัญเหอะคะ” คิ้วเรียวยาวขมวดเข้าหากันด้วยความฉงน

“ครับ” มือหนาเอื้อมมากุมมือบางเอาไว้ พลางสบตาคู่สวยด้วยความหมายลึกซึ้ง เพียงขวัญหลบตาด้วยความเขินอาย เมื่อรับรู้ถึงความรู้สึกที่ส่งผ่านทางสายตาคมเข้ม

“แต่งงานกับพี่นะครับ” ร่างสูงหยิบแหวนเพชรที่วางอยู่บนกลีบกุหลาบ แล้วลูบมาขึ้นตรงหน้าเพื่อรอคำตอบ ขณะที่ฝ่ายหญิงแทบไม่ต้องเสียเวลาคิด เพราะมันคือสิ่งที่เธอรอคอยมาถึงห้าปีเต็ม

“คะ ขวัญจะแต่งงานกับพี่ไท” ภิไทบรรจงสวมลงบนนิ้วนางข้างซ้าย

แล้วยกมือเล็กๆขึ้นมาจุมพิตแผ่วเบา ก่อนร่างทั้งสองจะเข้าสู่อ้อมกอดอบอุ่น
ของกันและกัน เพียงชั่ววินาทีระชะกับแสงออกกว้างสองแขนทอดรัดร่างหนา
เอาไว้ด้วยความรักท่วมท้นหัวใจ

“ขวัญ...” เธอเงยหน้าขึ้นมาตามเสียงเรียก ก็เห็นนัยน์ตาคมกริบจ้อง
มองอยู่ก่อนแล้ว ความรักความปรารถนาเปล่งประกายจากดวงตาสีน้ำตาลคู่
นั้นอย่างไม่ปิดบัง

เพียงชั่ววินาทีหลับตาลงเมื่อหน้าคมโน้มลงมาชิด เขากดปากอุ่นประทับ
บนกลีบปากอิมของเธอ แล้วมอบจุมพิตหวานให้เธออย่างลึกซึ้ง ปลายลิ้นถูก
สอดเข้ามาดูดดื่ม น้ำหวานภายในโพรงปากเล็ก ตัวดิ้นหยอกเย้าลิ้นเล็กที่ตอบ
รับกลับมาอย่างเอียงอาย ร่างงามเบาหวิวไร้น้ำหนักจนต้องเลื่อนสองแขนที่โอบ
รอบร่างใหญ่ขึ้นมายึดเหนี่ยวลำคอหนาเอาไว้ แม้จุมพิตร่าร้อนกระตุ้นสวาท
ปรารถนาในร่างกายมากแค่ไหน แต่ชายหนุ่มก็ตัดสินใจอนิรมิตปากออกห่าง
เพราะไม่ต้องการล่วงเกินเจ้าสาวให้มัวหมองจนกว่าวันสำคัญจะมาถึง...

“คืนนี้ขวัญมีความสุขมากที่สุดค่ะ พี่ไทสัญญาได้ไหมคะว่าจะรัก
ขวัญตลอดไป...”

“พี่รักขวัญ...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นผู้ชายคนนี้ไม่มีวันทอดทิ้งขวัญเป็น
อันขาด” สองร่างกอดกันแนบแน่นจนแทบประสานเป็นคนเดียวกัน แม้วันนี้
เขากับเธอจะรักกันมากแค่ไหน แต่มันก็ไม่มีอะไรแน่นอนสำหรับอนาคตที่ยัง
เดินทางมาไม่ถึง...

วันถัดมาภิไทเข้าบริษัทตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อเคลียร์งานสำคัญให้เสร็จ
เรียบร้อย ก่อนไปให้บริการของสายการบินเอกชนแห่งหนึ่งเดินทางสู่จังหวัดบ้าน
เกิดทางใต้พร้อมหญิงคนรัก เพื่อขออนุญาตจากครอบครัวจัดงานแต่งงานใน
อีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ทั้งคู่เดินทางมาถึงท่าอากาศยานจังหวัดตรังตอนบ่าย ก็
เหมารถมายังบ้านสวนหลังใหญ่ใจกลางเมือง บ้านที่มีอาณาเขตติดต่อกับ
บ้านศิราวงส์ ซึ่งมีเพียงกำแพงดอกไม้กั้นเอาไว้เท่านั้น

“อ้าวคุณไท กลับมาทำไมไม่โทรบอกครับ ผมจะได้ไปรับที่สนามบิน”
นายแสงคนดูแลบ้านวางมือจากกรรไกรตัดกิ่งไม้วิ่งมารับกระเป๋าทิ้งไว้

เจ้านายหนุ่ม

“ไม่เป็นไรครับลุง เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง นี่เพียงขวัญแฟนของผม
เองครับ” ภิไทแนะนำหญิงสาวให้ถือฝ้ายรู้จัก แม้จะเป็นคนตรงขนานแท้ แต่
เขาไม่ถนัดพูดภาษาใต้สักเท่าใดนัก

“สวัสดิ์ดีคะคุณลุง” เพียงขวัญยกมือให้ผู้สูงวัยอย่างสุภาพ หากตา
แสงกลับรู้สึกกระดากที่ผู้หญิงของเจ้านายไหวบ่าวอย่างตน

“สวัสดีครับ ความจริงคุณขวัญไม่ต้องไหว้ผมก็ได้ครับ ผมมันก็เป็นแค่ป้าคนหนึ่งเท่านั้น”

“ลุงแสงอย่าคิดมาสิครับ สำหรับผมลุงแสงก็เปรียบเหมือนผู้ใหญ่ที่ผมเคารพครับ ไม่มีนายไม่มีบ่าวหรอกครับ” ก็ให้รีบพูดดักคออีกฝ่าย

“ครับคุณไท เดินทางมาเหนื่อยๆ เข้าไปพักผ่อนในบ้านก่อนดีกว่าครับ เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยเดินทางไปหาท่านที่เกาะมุกงาม” กล่าวจบลงแสงก็ช่วยยกกระเป๋าสองใบเข้ามาภายในบ้านหลังใหญ่

“แต่งงานกันแล้วเราอาจได้ไปอยู่ที่เกาะมุกงาม ขวัญอยู่ได้ใช่ไหมครับ”

“ขวัญอยู่ที่นี่ก็ได้ทั้งนั้นค่ะ ถ้ามีพี่ไท่อยู่กับขวัญด้วย แต่คุณตาจะยอมให้พี่ไท่แต่งงานกับขวัญหรือคะ” หญิงสาวยังนึกกังวลใจ

“ถ้าคุณตาไม่ยอมเราก็จะสร้างครอบครัวกันใหม่อยู่ที่ไหนสักแห่ง พี่จะดูแลขวัญกับลูกเอง เชื่อใจพี่นะขวัญ”

“ขวัญเชื่อใจพี่ไต่คะ” ภาวิทร์ร่างบางเข้ามากอด หางสายตากลับต้อง
สะกดเมื่อมองผ่านรั้วดอกไม้ไปยังบ้านหลังใหญ่อีกหลัง

เขาตัดจบด้วยการจูงมือคนรักหนีขึ้นมาบนบ้าน เสียงเพลงที่ตั้งแว่ว
มาก็ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเดินมาหยุดมองตรงกรอบหน้าต่าง...ภาพหญิงสาว
ร่างเล็กปรากฏอยู่เบื้องหน้า

“ใครคะพี่ไท่ ดูท่าทางเธออารมณ์ดีมากนะคะ” เพียงขวัญมองตามลงไปที่เห็นเจ้าของเสียงกังวานใสกำลังนั่งวาดรูปอยู่บนเก้าอี้ได้ต้นไม้ใหญ่

“คุณจำ ลูกสาวคนเดียวของเสียพิมุข เจ้าของบ้านหลังนั้นแหละครับ”

“แล้วพี่ไทสนิทกับเธอหรือเปล่าคะ” คำถามนั้นทำเอาภิกขุอึ้งไปเหมือนกัน เขากับเธอไม่ใช่แค่คนรู้จักกันธรรมดา

ครั้งหนึ่งเขาเองก็นึกอยากดูแลปกป้องเด็กผู้หญิงไร้โรคคนนี้เหลือเกิน แต่สุดท้ายก็ต้องเลิกล้มความตั้งใจนั้นเมื่อเธอมีองค์กรรักษ์ส่วนตัวคอยคุ้มครองไม่ห่างตั้งแต่เล็กจนโต

“เคยสนิทกันสมัยเด็กครับ แต่พอโตขึ้นเราก็แทบไม่ได้เจอกัน เพราะต่างคนก็มีหน้าที่ของตัวเอง ขวัญพักผ่อนเถอะ เตียวพี่ขอตัวไปคุยกับลุงแสงก่อน เอาไว้เย็นๆ พี่จะพาไปทานข้าวข้างนอกนะครับ”

“คะ” เพียงขวัญรับคำอย่างว่าง่าย เขาก็มลงจุมพิตหน้าผากมนแผ่วเบา แล้วเดินลงมาจากห้องนั้นทันที

แทนที่ร่างสูงจะเดินไปหาลุงแสงอย่างที่บอก แต่เขากลับก้าวออกมาหยุดยังกำแพงดอกไม้ที่กั้นกลางระหว่างบ้านสองหลัง นัยน์ตาสีน้ำตาลจ้องใบหน้านวลนึ่ง ความรู้สึกบางอย่างแทรกซึมเข้ามาในหัวใจ...

หลายปีแล้วที่เขากับเธอไม่ได้เจอกัน ความหมองใจบางเรื่องก็ยังคงค้างคา เมื่อสบโอกาสเหมาะเขาก็อยากเข้าไปขอโทษและไถ่ถามถึงสารทุกข์สุกดิบของเธอบ้าง แต่พอเห็นชายหนุ่มหน้าคมผิวเข้มกำลังเดินตรงเข้ามาหาเธอ ความตั้งใจนั้นก็ถูกล้มเลิกทันที

“ไอ้เพชร...”

เมื่อเรือรับจ้างแล่นมาหยุดหน้าฟาร์มมุกตะวันตก ภิไทก็จ่ายเงินค่าเช่าให้คุณลุงเจ้าของเรือ เขาเอื้อมมือมาจับมือบางเอาไว้ แล้วบีบเบาๆ อย่างให้กำลังใจ เมื่อเห็นแววกังวลบนใบหน้าหญิงคนรัก เพียงขวัญกระตุกมือเล็กน้อย ขณะเดินเคียงข้างเขาไปยังบ้านไม้หลังใหญ่

“พี่ไท...” ภิไทรู้ว่าหญิงสาวเริ่มกลัว มือใหญ่กระชับแน่นอย่างให้กำลังใจ แม้เธอจะขึ้นเต็มฝ่ามือทั้งสองมากแค่ไหนเขาก็ยังยั้งได้ ทั้งคู่เดินเคียงข้างกันมาก่อนหยุดแค่หน้าประตูเมื่อเห็นหญิงสูงวัยกำลังกึ่งวิ่งเข้ามาหา

“ตาไท!”

“สวัสดิ์ครับแม่” ภิไทกราบลงบนอกของมารดาที่ก่อนร่างของเขาจะถูกอ้อมกอดอบอุ่นของคนเลี้ยงดูมาตั้งแต่แบเบาะพันธุนาการเอาไว้นั่นด้วยความคิดถึงและห่วงใย หยาดน้ำใสรินเต็มสองตาเมื่อเห็นว่าบุตรชายนั้นสบายดี

“ไทลูกแม่จริงๆ ด้วย แม่คิดถึงลูกเหลือเกิน”

“ผมก็คิดถึงแม่ครับ คิดถึงมาก...” ภารதியกมือลูบไบหน้าคมซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วกวอดร่างหนาเอาไว้แน่นอีกครั้ง

เพียงขวัญชัยบ่างออกมาสองสามก้าว เมื่อคิดว่าเธอเองเป็นแค่คนนอกเท่านั้น สองแม่ลูกถ่ายทอดความรักความคิดถึงให้กันจนอิ่มหน้าแล้ว ภิไทก็ผละจากอ้อมกอดมารดามาโอบไหล่หญิงคนรักเอาไว้

“นี่เพียงขวัญครับแม่ เธอเป็นคู่หมั้นของผม”

“คู่หมั้น?”

“ครับ อีกสามเดือนผมกับขวัญจะแต่งงานกัน” ลูกชายเอ่ยด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มเปี่ยมสุข

“สวัสดิ์คะคุณป้า” เพียงขวัญยกมือไหว้อย่างนอบน้อม รอยยิ้มอบอุ่นระคนเอ็นดูของผู้ใหญ่ก็ทำให้เธอคลายความกังวลลงบ้าง

“สวัสดิ์หนูขวัญ เกะมุกงามยินดีต้อนรับจ้ะ”

“คุณตาละครับแม่”

“ท่านนั่งรอไทอยู่ในห้องหนังสือแล้วลูก” ภารดีตกใจไม่น้อยเมื่อบุตรชายบอกว่ากำลังจะแต่งงาน แต่นางก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติเชิญหญิงสาวเข้ามารอในห้องรับแขก ก่อนเดินมาส่งบุตรชายหน้าห้องหนังสือ

“ถ้าคุณตาพูดหรือทำอะไรไม่ถูกใจ ไทห้ามใช้อารมณ์เด็ดขาดนะลูก อย่าลืมว่าไทเป็นหลานที่คุณตารักมากที่สุด” มารดาบอกได้แค่นั้นทั้งที่รู้ดีว่าอีกไม่นานกลิ่นยักรักก็คงจะธำโสมเข้าใส่ทั้งคู่อย่างแน่นอน

หัวใจไทเริ่มต้นแรงเมื่อเปิดประตูห้องหนังสือเข้ามาเผชิญหน้ากับคุณตา เขายังไม่มีถ้อยคำสวดยหรูเพื่อขอโทษและบอกกับท่านเรื่องแต่งงาน แม้จะเตรียมใจมาทั้งคืนแต่ก็อดหวาดหวั่นไม่ได้ ยิ่งสบตากับดวงตาเล็กอย่างคนผ่านร้อนผ่านหนาวมากกว่าเจ็ดสิบปีที่เงยหน้าขึ้นมอง ใจที่เต้นแรงอยู่แล้วก็แทบจะลุดออกจากอก

“กลับมาแล้วหรือพ่อตัวดี นี่กว่าแก่จะรอให้ฉันตายก่อนค่อยกลับมาเสียอีก” คำกล่าวประชดยังหลุดจากปากท่าน ความน้อยใจเสียใจยังเกาะกิน

หัวใจจนแหงนโหว่ ซึ่งไม่มีอะไรสามารถมาเติมเต็มได้นอกจากความรักจากหลานชายคนนี้

“สวัสดิ์ครับคุณตา” ร่างสูงเดินมาหยุดตรงหน้าแล้วคุกเข่าลงกราบแทบเท้าของท่าน ยอมทั้งทิวและศักดิ์ศรีเอาไว้ข้างหลัง อย่างน้อยท่านก็เป็นคนซุบเสียงเขามาจนเติบโตใหญ่

“ไท...” ชายชราเรียกชื่อหลานชายเสียงแผ่ว ดวงตาทั้งคู่คลอด้วยหยาดน้ำตา สองมือเหี่ยวบ่นรังรวงสูงให้ลุกขึ้น ภิโศกบตาท่านนิดหนึ่งแล้วขยับมานั่งบนเก้าอี้ตรงหน้าของท่าน

“แม่บอกว่าคุณตามีเรื่องสำคัญจะคุยกับผม เรื่องอะไรหรือครับ”

“ฉันต้องการให้แกแต่งงานแล้วกลับมาดูแลฟาร์มมุกต่อจากฉัน” ภูมิเอ่ยอย่างไม่อ้อมค้อม ตรงประเด็นและได้ใจความที่สุด แต่หลานชายกลับตีความหมายสวนทางกันอย่างสิ้นเชิง

“แต่งงานหรือครับ” หน้าคมค่อนข้างขาวระบวยิ้ม เช่นเดียวกับใบหน้าของชายชรา แม้ผิวพรรณจะเต็มไปด้วยร่องรอยเหี่ยวบ่น บ่งบอกถึงความสมบูรณ์สมบัตมาตั้งแต่วัยหนุ่ม แต่นัยน์ตาดเล็กคู่นั้นกลับเปล่งแสงแรงกล้าอย่างเด็ดเดี่ยว

“ใช่ ฉันอยากให้แกแต่งงานมีครอบครัว แล้วตั้งใจพัฒนาฟาร์มมุกของเราให้เจริญก้าวหน้า แค่นี้ก็ทำให้ฉันได้ไหม?”

“ได้ครับคุณตา ผมเองก็ตั้งใจมาขออนุญาตคุณตาแต่งงานด้วยครับ” ทุกอย่างกำลังจะไปด้วยดี แต่แล้วมันก็พังทลายลงในพริบตาเมื่อท่านเอ่ยประโยคถัดมา

“ฉันอนุญาตให้แกแต่งงานได้ แต่ต้องแต่งกับเจ้าสาวที่ฉันเตรียมไว้ให้เท่านั้น” รอยยิ้มมลายหายจากหน้าคมแปรเปลี่ยนเป็นความร้อนรนเข้ามาแทนที่อย่างรวดเร็ว

“ไม่...ผมไม่มีวันแต่งงานกับผู้หญิงของคุณตาเด็ดขาด!”

“แกว่าอะไรนะ”

“ผมมีคนที่ผมรักอยู่แล้ว อีกสามเดือนเราจะแต่งงานกันครับ”

“ถ้าฉันไม่อนุญาตแกก็แต่งงานกับใครไม่ได้ทั้งนั้น ฉันให้เวลาแกหนึ่ง

เดือนกลับไปเคลียร์งานที่กรุงเทพฯ ให้เรียบร้อย เพราะงานแต่งงานจะมีขึ้นในอีกสองเดือนข้างหน้า”

“แต่ผมกับขวัญรักกัน เรา กำลังจะสร้างครอบครัวที่อบอุ่นด้วยกัน คุณตาอยากให้ผมกลับมาดูแลฟาร์มมุกผมก็ยินดี แต่จะให้ผมหลบหนีหลบตาแต่งงานกับผู้หญิงที่ไม่ได้รัก...ผมทำไม่ได้ครับ”

“แต่แกไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธหรือขัดคำสั่งของฉัน” ถ้อยคำโต้ตอบของทั้งคู่เริ่มดังขึ้นด้วยแรงอารมณ์ เมื่อไม่มีใครยอมอ่อนข้อ ยืนยันความต้องการของตัวเองเสียงหนักแน่น

“คุณตานั่นแหละไม่มีสิทธิ์บงการชีวิตผม ผมเป็นคนนะครับ มีความรู้สึก มีหัวใจ และถ้าผมจะแต่งงานผู้หญิงคนนั้นต้องเป็นคนที่ผมเลือกเองเท่านั้น!”

“ไอ้โง่!” มือหยาบตบลงบนโต๊ะด้วยไฟโทสะ เส้นเอ็นบริเวณลำคอเด่นชัดเมื่อต้องขบถความแค้นระงับความโกรธ แล้วลุกขึ้นเผชิญหน้าหลานชายอย่างไม่สะทกสะท้าน

“แกฟังฉันให้ดีแล้วใช้สมองส่วนฉลาดที่สุดคิด ตอนนี้มุกตะวันตกเป็นหนี้เกือบสิบล้าน ถ้าไม่มีเงินใช้หนี้ฟาร์มมุกก็ต้องตกเป็นกรรมสิทธิ์ของคนอื่นทันที”

“ทำไมผมไม่เคยรู้เรื่องนี้เลย แม่ก็ไม่ยอมพูดสักคำ” ภิไธยครางเสียงแผ่วอย่างไม่คาดคิดมาก่อน

“แกเคยมาสนใจบ้างไหมล่ะ ตั้งแต่เรียนจบก็เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับบริษัท ออกแบบบ้านนั่น ฉันบอกให้กลับมาดูแลกิจการก็หาว่าฉันชอบบงการชีวิต”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการที่ผมต้องแต่งงานด้วยครับ”

“พินุขจะยื่นมือเข้ามาช่วยในเรื่องหนี้สินทั้งหมดให้ครอบครัวของเรา แล้วรวมฟาร์มมุกตะวันตกกับศิริวงศ์เข้าด้วยกัน เพื่อเป็นของขวัญในวันแต่งงาน”

“คุณตาอย่าบอกนะครับว่าผู้หญิงคนนั้นคือ...” เพียงเท่านั้นความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีให้กลับกลายเป็นความสมเพช เขาไม่เคยรังเกียจร่างกายผิดปรกติของเธอ แต่สิ่งที่รับไม่ได้คือวิธีสกปรกที่เธอใช้บังคับให้เขาแต่งงานด้วยต่างหาก

“ถ้าแกยอมแต่งงานฟาร์มมุกตะวันตกก็ได้สูญหายไปไหน แต่มันจะ

เป็นของแก่กับครอบครัว หนูจำเป็นเด็กดี เรียบร้อย ฉันทายกได้เขามาเป็น
สะใภ้ของตระกูลดรุธทิพากร ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น”

“คุณตาออกไปเลยว้าผมไม่แต่ง ส่วนเรื่องหนี้สินผมจะพยายามหามา
ใช้ให้เองครับ” หลานชายยังตื้อตึง

“เงินตั้งหลายล้าน แกจะหามาจากไหนได้ทัน เหลือเวลาอีกสองเดือน
ก็จะครบกำหนดแล้ว” ได้ยินดังนั้นภิกษุก็มึนงงทั้งแปดด้าน เพราะเพิ่งลงขันกับ
เพื่อนซี้ที่ตีแปลงสวยก่อสร้างบริษัทแห่งใหม่ที่กรุงเทพฯ

“ถ้าอย่างนั้นคุณตาพี่ชายมุกตะวันใช้หนี้สิครับ หรือไม่ก็ยอมให้คนอื่น
เข้าเป็นหุ้นส่วนร่วมกัน เสียพินัยก็ได้ แล้วกลับไปอยู่บ้านที่ตรังด้วยกัน ผม
จะทำงานเลี้ยงคุณตากับแม่เอง เพราะถึงยังไงผมก็ไม่คิดทำฟาร์มมุกอยู่แล้ว”
พูดจบฝ่ามือหยาบก็กระพริบหน้าคมอย่างจัง

“แกพูดคำนี้ออกมาได้อย่างไร ถ้าไม่มีมุกตะวันแม่แกจะเอาข้าวที่ไหน
มากรอกปากแก จะเอาเงินที่ไหนส่งแกไปเรียนต่อถึงเมืองนอกเมืองนา หากแก
ยังมีสำนึกของความเป็นคนอยู่ก็รับรู้เอาไว้ด้วยว่าเงินทุกบาททุกสตางค์มา
จากมุกตะวันทั้งนั้น!”

ก่อนแข่งเล่นมาจุกลำคอจนพูดไม่ออก เมื่อไม่อาจปฏิเสธความจริง
ได้ แคเขาเกิดมาจากความไม่ตั้งใจของพ่อก็สร้างความอับอายให้คุณตาเกิน
ทน แต่ความรักที่มีต่อหญิงคนรักมันมีมากกว่าหลายเท่า เขาจึงดันทุรังที่จะ
แต่งงานกับเธอให้ได้

“แต่ผมรักขวัญและจะแต่งงานกับขวัญคนเดียวเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไล่หัวออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้!” ชายชราชี้ิ้วสั่ง
ระริกไปยังประตู เสียงเอะอะโวยวายทำให้ภารดีเปิดประตูเข้ามาดู

“คุณตายามาทำผมนะ”

“ฉันไม่ได้ทำ ถ้าออกไปแล้วก็อย่ามาเรียกฉันว่าตาอีก ฉันทำทุกอย่าง
ก็เพื่อความอยู่รอดของพวกเราทุกคน แต่ถ้าแกไม่คิดจะช่วยก็ไปซะ” นำเสียง
นั้นเฉียบขาดบ่งบอกว่าไม่ได้พูดเล่น

“คุณพ่อคะ ภาคิดว้า...”

“เงียบไปเลย แกไม่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็นอะไรทั้งนั้น แก่แกท้องไม่

มีพอมันยังทำให้ฉันขายหน้าคนอื่นไม่พอหรือไง” ภารดีก็แทบปิดปากเงียบไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าสบตาของบิดาที่ตัวดำมอม

“คุณตาจะให้ผมทำอะไรผมยอมแล้วทุกอย่าง แต่เรื่องของหัวใจผมขอสักครั้งเถอะครับ ผมรักขวัญ ได้โปรดเมตตาเราสองคนด้วยเถิดครับ” ภิไธยอ่อนวอนเสียงสั่นเทาแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าชายชรา

“ไทลูกแม่” ภารดีตั้งร่างสูงของลูกชายเข้ามากอด สงสารลูกใจแทบขาดแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ ยิ่งแลเห็นหญิงสาวอีกคนยืนปิดปากร้องไห้อยู่ตรงกรอบประตู หัวใจของแม่ก็ยิ่งปวดร้าว

“ฉันมีสองทางให้เลือก ลืมผู้หญิงคนนั้นแล้วแต่งงานกับผู้หญิงที่ฉันเตรียมเอาไว้ให้ แต่ถ้าอยากฆ่าฉันให้ตายทั้งเป็นเหมือนที่แม่เคยทำก็อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก” ชายชรายืนคำขาดแล้วหันหลังให้สองแม่ลูกทันที

“คุณตาก็น่าจะรู้ว่าคนอย่างผมจะเลือกอะไร” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเครียดเมื่อตัดสินใจเด็ดขาด

“ไท...” ภิไธยมองหน้ามารดาอย่างเจ็บปวด แล้วตัดใจก้าวออกมาจากห้องนั้นอย่างรวดเร็ว

“คุณพ่อ!” เสียงกรี๊ดร้องของมารดาที่สั่งให้ขาของเขายหยุดอยู่แค่กรอบประตู พอหันกลับมาอีกทีก็เห็นร่างผอมนอนเกร็งกระตุกอยู่บนพื้น

ร่างไร้สติของภูมิถูกหลานชายอุ้มขึ้นไปนอนบนเตียงใหญ่ภายในห้องชั้นบน ท่ามกลางความตกใจของทุกคนในบ้าน ภิไธยช่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นจนท่านรู้สึกตัว ภารดีให้นายชาติไปตามสาธารณสุขประจำสถานีอนามัยบนเกาะใหญ่มาตรวจอาการ แต่ท่านกลับโบกมือห้ามพร้อมเอ่ยเสียงห้วน

“ไม่ต้องไปตามใครมาทั้งนั้น ออกไปได้แล้ว ฉันอยากอยู่คนเดียว”

“แต่คุณพ่อกำลัง...”

“ฉันบอกให้ออกไป” กล่าวจบร่างผอมก็พลิกกายนอนหันหลังให้สองแม่ลูกทันที

ภิไธยสังเกตเห็นถุงยาววางอยู่บนหัวเตียง เขาหยิบมาอ่านจึงรู้ว่าเป็นของโรงพยาบาลเอกชนชื่อดังของตรัง เมื่อสิ่งในมือจูดประกายความอยากรู้ อยากเห็นเขาก็ไม่รอช้ารีบหยิบมันออกมาดูทันที

“ยาอะไรลูก”

“ยาเกี่ยวกับโรคหัวใจครับ”

“โรคหัวใจ?” ภารดีหัวเราะด้วยความสงสัย นางอยู่ใกล้ซิดบิดา ตลอดเวลา แต่ทำไมไม่เคยรู้ว่าทานยาพวกนี้ด้วย สองแม่ลูกสบตากันแล้ว มองร่างผอมที่นอนเหยียดยาวบนเตียง

“ทำไมคุณพ่อไม่ยอมบอกภาสักคำคะ” มือเล็กยื่นไปสัมผัสแขนเหี่ยว ย่น แต่ก็ถูกปัดทิ้งอย่างไม่ดี

“ฉันจะอยู่หรือตายพวกแกก็ไม่ต้องสนใจหรอก อีกหน่อยฉันก็คงไม่เหลืออะไรแล้ว”

“ภารักพ่อ เป็นห่วงพ่อมากรู้ไหมคะ อยากให้พ่อได้พักผ่อนอยู่บ้าน เหมือนคนแก่ทั่วไป ภาไม่สบายใจเลยที่เห็นพ่อทำงานหนักทุกวัน พรุ่งนี้เราไปปรึกษาหมอในเมืองดีไหมคะ คุณพ่อจะได้หายขาดจากโรค” น้ำตาภารดีไหลรินอาบแก้ม สงสารบิดาและลูกชายไม่น้อยไปกว่ากัน

“ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น แกพาลูกชายของแกออกไปเถอะ แล้วไม่ต้องกลับมาให้ฉันเห็นหน้าอีก”

“เรื่องนั้นเราค่อยคุยกันอีกที แต่ตอนนี้ชีวิตคุณพ่อสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมดนะคะ” ภารดีแย้งแล้วหันมาเอ่ยกับบุตรชาย “โทลงไปรอแม่อยู่ข้างล่างก่อนนะลูก เดี่ยวแม่ตามไป”

“ครับแม่” ภีไทจําใจก้าวออกจากห้องนั้นตามคำสั่งของมารดา พอเดินลงมาข้างล่างก็พบหญิงคนรักนั่งหน้าซิดอยู่ในห้องรับแขก

“ขวัญ...” ชายหนุ่มเรียกชื่อเธอเสียงแผ่ว ความรักที่มีต่อหญิงสาวนั้นมากมายจนไม่อาจตัดใจได้ ยิ่งเห็นดวงตาคู่นั้นแดงก่ำหัวใจของเขาที่ยังเจ็บปวด

“ขวัญได้ยินเรื่องพีไทกับคุณตาคุยกันหมดแล้วคะ”

“พีไม่รู้ขวัญ มันสับสนจนคิดอะไรไม่ออก พีสงสารคุณตาสงสารแม่ แต่พีก็ทิ้งขวัญไม่ได้ พีรักขวัญมากรู้ไหม” ได้ยินดังนั้นร่างบางก็ลุกขึ้นโหมกกายเข้าสู่อ้อมกอดชายคนรัก น้ำตาไหลพรากอาบแก้มเมื่อคิดว่ากำลังจะเสียเขาไปให้ผู้หญิงคนอื่น

“ขวัญรักพีไหมคะ ขวัญยินดีไปจากชีวิตของพี ถ้ามันสามารถทำให้

ทุกอย่างดีขึ้น ครอบครัวของพีไท...”

“พี่สัญญาแล้วใช่ไหม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นพี่จะไม่ทอดทิ้งขวัญเด็ดขาด” ภิไธยยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“แต่ขวัญทนเห็นพี่แต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นไม่ได้หรอกค่ะ” เธอยอมมาพบครอบครัวของเขาครั้งนี้เพื่อความรัก อยากแต่งงาน อยากสร้างครอบครัวอบอุ่นด้วยกัน แต่ทุกอย่างกลับกลายเป็นห่ามมือเป็นหลังมือ เธอกำลังจะเสียเขาไป...

“ขวัญกลับกรุงเทพฯ ก่อนได้ไหม รอให้คุณตาอาการดีขึ้นมากกว่านี้ก่อน พี่จะลงคุยกับท่านอีกที เผื่อท่านจะเห็นใจเราสองคน”

“แล้วถ้าท่านยังยืนยันให้พี่ไทแต่งงานล่ะคะ พี่ไทจะทำยังไงกับอนาคตของเรา” เพียงขวัญยังกังวลใจ

“เรื่องทุกอย่างมันต้องมีทางออก พี่จะไม่ยอมสูญเสียขวัญไปอย่างแน่นอน” ภิไธยก้มลงจูบซับน้ำตาบนแก้มนวด้วยความรักท่วมท้นหัวใจ ไม่ทันสังเกตเห็นบุคคลที่สามเดินลงมายืนมองตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

“คะ ขวัญจะรอพี่ไท” เพียงขวัญยกแขนกอดร่างหนาเอาไว้แน่น หากเสียงกระแอมเบาๆ ก็ทำเอาทั้งคู่ผละออกจากกันอย่างรวดเร็ว

“แม่ขอคุยกับลูกเป็นการส่วนตัวหน่อยได้ไหม”

“ครับแม่” ภิไธยชำเลื่องมองหน้าหญิงสาวเล็กน้อย ขณะเดินตามมารดาเข้ามาในห้องหนังสือ

เมื่อประตูห้องปิดลง ภารดีก็เริ่มคุยกับบุตรชายอย่างเปิดอกถึงความจำเป็นในการแต่งงานครั้งนี้ หยิบยกเอาเหตุผลต่างๆ นานามาเกลี้ยกล่อม แม้ภิไธยค่อนข้างเป็นคนหัวแข็งไม่ยอมคน แต่ภายในส่วนลึกลูกชายคนนี้มีจิตใจอ่อนโยนมากกว่าแข็งกร้าว

“แต่ผมกำลังจะแต่งงานกับขวัญ ผมรักขวัญไม่ได้รักผู้หญิงคนนั้น” เขาสวนขึ้นทันควันเมื่อมารดาพูดจบ กรามขบกันแน่นเมื่อนึกถึงน้ำตาเปื้อนบนใบหน้าของหญิงคนรัก

“แต่ถ้าไทไม่ยอมแต่งเราก็คจะไม่เหลืออะไรเลย อย่าลืมว่าคุณตารักฟาร์มมุกตะวันมากแค่ไหน ไททนเห็นท่านต้องล้มละลายไปต่อหน้าต่อตาได้

หรือลูก ทำเพื่อท่านสักครั้งได้ไหม คุณตาจะได้นอนตายตาหลับ”

“แล้วทำไมคุณตากับแม่ไม่นึกถึงความรู้สึกของขวัญบ้าง ขวัญรักผม และกำลังจะได้เป็นเจ้าสาว จู่ๆ ก็มาบอกให้เธอตัดใจ มันไม่โหดร้ายเกินไปหน่อยหรือครับ”

“บอกตามตรงว่าแม่ไม่ได้เห็นด้วยกับความคิดของคุณตาสักเท่าไรหรอกแต่ถ้ามันเป็นทางเดียวที่จะช่วยให้มุกตะวันรวมถึงพนักงานอีกหลายชีวิตอยู่รอด แม่ก็คิดว่าไ้ควรเสียสละเพื่อทุกคนนะลูก การแต่งงานครั้งนี้ศิริวงศ์จะช่วยพยุงฐานะทางการเงินของมุกตะวันทางอ้อม”

“อยากช่วยพยุงการเงินหรืออยากได้ผัวจนตัวลั่นกันแน่ครับ” ยิ้มหยัน กระตุกมุมปาก

“ทำไมไท่พูดจาย่างนี้ มันไม่ใช่นิสัยของลูกผู้ชายเลยนะลูก อย่าลืมนะสิว่าไท่เกือบทำให้น้องเกือบจมน้ำตายมาครั้งหนึ่งแล้ว” มารดา ยกเรื่องสมัยเด็กมาดำเนินบุตรชาย

“เรื่องวันนั้นมันเป็นอุบัติเหตุ ผมไม่ได้ตั้งใจนี่ครับแม่” ภิไท่เถียงเสียงอ่อยไม่กล้าสบตามารดา

“แต่ไท่ก็ไม่คิดจะช่วยน้อง ไม่ยอมขอโทษน้อง หนาเข้ายังปล่อยเวลาล่วงเลยมาตั้งหลายปี”

“ผมรู้ว่าตัวเองผิด แต่แม่ครับ...”

“น้องจำเป็นเด็กดี สุภาพเรียบร้อยและเป็นแม่บ้านแม่เรือน มันไม่ใช่เรื่องยากที่ไท่จะเปิดใจรักน้องได้ ไ้เองก็ไม่ได้รังเกียจร่างกายของน้องไม่ใช่หรือลูก แม้ว่าไท่จะต้องหลงเสน่ห์ของน้องอย่างแน่นอน”

“ผมไม่มีทางหลงเสน่ห์ผู้หญิงคนนั้นเด็ดขาดครับ” ชายหนุ่มผู้มั่นใจในตัวเองสูงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

นัยน์ตามเปล่งแสงแรงกล้าเมื่อใบหน้าประดับรอยยิ้มสดใสของว่าที่เจ้าสาวลอยมาในห้วงความรู้สึก มิตรภาพในวัยเด็กแปรเปลี่ยนเป็นความอยากเอาชนะทันที

“ถ้าอย่างนั้นไท่ก็พิสูจน์สิ แม่ว่าไม่เกินสามเดือนไท่จะต้องรักน้องจนใจหัวไม่ขึ้นแน่” มารดาเอ่ยยิ้มๆ ยิ่งเห็นบุตรชายวางสีหน้าไม่ถูกนางก็ยิ่งรู้สึกชอบใจ

“แม่กำลังทำทนายผมหรือครับ” โปหน้าคมหันมองมารดาอย่างรวดเร็ว

“แม่ไม่ได้ทำแต่กำลังพูดเรื่องจริงต่างหากละ ไทรักน้องแต่ยังไม่รู้จักตัวเองเท่านั้น แม่คิดว่าคงหลงรักตั้งแต่เด็กแล้วมั้ง”

“ผมไม่เคยรักเธอ...ไม่เคยรัก!” ภิไทโต้ตอบกลับมากอย่างหุนหันุนิด แต่ถ้ายากให้เขาแต่งกับเธอนักเขาก็จะยอมแต่ง ไม่ใช่เพราะความรัก แต่มันคืออารมณ์อยากเอาชนะทุกคน โดยเฉพาะผู้หญิงคนนั้น แล้วเธอจะได้รู้ว่าการอยู่กับผู้ชายที่ไม่ได้รักมันเจ็บปวดทรมานแค่ไหน เธอจะต้องจำจนวันตายเลยทีเดียว

“ผมยอมแต่งงานก็ได้ครับ แต่ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นหลังจากนั้นอย่ามาโทษผม
ก็แล้วกัน เพราะผมไม่คิดจะใช้ชีวิตอยู่กับเธอจนตายอย่างแน่นอน”

กล่าวจบเขาก็หันหันออกจากห้องอย่างรวดเร็ว แม้รู้ดีกังวลใจกับคำพูดของบุตรชาย แต่การดีก็ภาวนาให้หญิงสาวผู้นำส่งสารอย่างจรัญยาจะเอาชนะใจผู้ชายปากแข็งอย่างวิไทได้

๓...รักแรก แรกรัก

เมื่อกลับจากออกหน่วยอาสาสาธารณสุขที่บนเกาะระย้าพิมุขก็เรียกตัวบุตรสาวเข้าไปพบในห้องทำงานในเช้าวันหนึ่ง เพื่อคุยถึงเรื่องแต่งงานกับผู้ชายที่คิดว่าดูแลปกป้องลูกสาวได้เวลาไม่มีบิดามารดาคอยเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแล้ว

“คิดถึงคุณพ่อจังเลยคะ” จิรัชยาขยับเข้ามาออดออดร่างหนาของบิดา พลังกัมลงหอมแก้มอย่างเอาใจ

“คิดถึงแต่ก็ไม่ค่อยจะอยู่ให้พ่อชื่นใจเลย แล้วไปทำงานที่เกาะระย้าคราวนี้เป็นยังไงบ้างลูก”

“เหนื่อยค่ะ แต่ก็มีความสุขที่ได้ทำงานที่ตัวเองชอบ ชาวบ้านใจดีและน่ารักมากค่ะ” หญิงสาวเอ่ยด้วยความภาคภูมิใจ

การไปออกหน่วยครั้งนี้เธอได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บรรยายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ชีวิตอย่างถูกต้องสุขอนามัย รวมถึงการป้องกันโรคต่างๆ ด้วย

“รู้ว่าร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงก็ยังไม่อยากจะไปอีก พ่อว่าจำอยู่บ้านทำงานของเราดีกว่า ถ้าจำอยากช่วยชาวบ้านก็เปิดร้านยาบนเกาะมุขงามก็ได้ เดินทางไกลอย่างนี้พ่อเป็นห่วงจ้ามักรู้ไหม”

“แต่การที่จำเดินทางบ่อยๆ มันก็ได้ออกกำลังกายไปในตัวด้วยค่ะ”

“พ่อก็ยังเป็นห่วงอยู่ดี แล้วช่วงนี้จำไปเจอกับเพชรบ้างหรือเปล่า” จิรัชยาสีหน้าไม่ค่อยดีนัก เมื่อนึกถึงข้อความที่เห็นในสมุดบันทึกเล่มนั้น เธอคิดจะถามเขาแต่ก็ยังไม่มีโอกาสสักที

“ตั้งแต่นั้นจำก็ยังไม่เจอพี่เพชรอีกเลยคะ เอ่อ ป่านกบอกว่าคุณพ่อมีเรื่องจะคุยกับจำเหอะคะ”

“ลูกสาวพ่อโตเป็นสาวแล้วเมื่อไหร่จะแต่งงานสักทีนะ” ดวงตาหวานเบิ่งกว้าง ไม่คิดว่าจู่ๆ ท่านจะเอ่ยเรื่องแต่งงานขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ไม่เอาเหอะคะคุณพ่อ จำยังมีความสุขกับการใช้ชีวิตอิสระอยู่เลย อีก

อย่างคงไม่มีผู้ชายคนไหนอยากเอาชีวิตมาจบปักอยู่กับคนพิการอย่างจำหรรคคะ”

“จำยังจำพี่ไทลูกชายน้ำภาได้ไหมลูก คนที่จำเคยแอบปลื้มตอนเด็ก
ไว้” คำพูดของบิดาทำเอาบุตรสาวขมวดคิ้วอย่างงงๆ

“จำได้ค่ะ แต่จำไม่ได้แอบปลื้มเขาสักหน่อย ผู้ชายอะไรซี้ดเก๊กซะมัด”
ใบหน้าซีดเซียวเล็กน้อยเมื่อเจอแวตาล้อเลียนของบิดา

“พ่อคุยเรื่องนี้กับคุณตาภูมิแล้วคิดว่าอีกสองเดือนน่าจะเป็นฤกษ์ดี
สำหรับจัดงานแต่งงานจำกับพี่ไท จำคิดว่ายังไงบ้างลูก” มือหนาลูบเส้นผม
นุ่มสลวยบนศีรษะเล็กแผ่วเบา

“จำกับเขาไม่ได้รักกันแล้วจะแต่งงานกันได้ยังไงคะ จำว่าพ่อกับคุณ
ตาภูมิต้องมีอะไรอยู่เบื้องหลังแน่” จิรัชยาจ้องหน้าบิดาอย่างรอคำตอบ พึมพำ
ตีสีหน้าเรียบเฉยก่อนหัวเราะเบาๆ กับความฉลาดของบุตรสาว

“ถ้าจำอยากรู้เหตุผลพ่อก็จะเล่าให้ฟัง ตอนนี้นำร่มมุกตะวันตกกำลัง
ย่ำเยออาจถึงขั้นล้มละลาย พ่อยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือแต่ทางนั้นก็เกรงใจพ่อ
มาก พ่อก็เลยอยากให้จำช่วยแต่งงานกับพี่ไทเพื่อพยุงฐานะทางการเงินของ
มุกตะวันตก วิธีนี้อาจฟังดูเห็นแก่ตัวแต่ก็เป็นวิธีเดียวที่คุณตาภูมิจะยอมรับ
ความช่วยเหลือจากเรา”

จิรัชยาถึงกับอึ้งที่ได้ยินอย่างนั้น แม้วัยเด็กจิรัชยาจะชื่นชอบภักไทอยู่
มาก แต่วันเวลาก็ทำให้ความสัมพันธ์เขาและเธอไม่ก้าวหน้า เธออยากช่วย
ครอบครัวของเธอ แต่คงไม่กล้าเอาร่างกายอ่อนแอซึ่งโรคของตัวเองไปเป็นภาระ
ให้เขาหรอก

“แต่สำหรับพ่ออยากให้จำกับภักไทแต่งงานอยู่กินกันจริงๆ ไม่ใช่แค่
แต่งเพื่อพยุงฐานะเท่านั้น พ่อเชื่อว่าภักไทจะดูแลลูกสาวของพ่อได้ดีไม่น้อย
กว่าพ่อกับแม่ ฟาร์มทั้งสองก็จะได้รวมเป็นปึกแผ่น เอาไว้ให้ลูกหลานในวัน
ข้างหน้า จำเองก็ยังไม่มีความใคร่ไม่ใช่ว่าหรอกลูก”

“จำไม่เคยมีใครหรอกคะพ่อ นอกจากพี่เพชรคนเดียวเท่านั้น พี่เพชร
คือพี่ชายที่จำรักมากที่สุด...รักไม่น้อยกว่าพี่พณัยกับพี่พนัสเลยคะ”

แค่ได้ยินชื่อชายหนุ่มในอุปการะ พึมพำก็รู้สึกไม่พอใจ ยิ่งบุตรสาวโต
ขึ้นมากเท่าใด เขาก็ยิ่งกังวลถึงความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวทั้งคู่มากเท่านั้น

“เออล่ะ พ่อให้จำคิดดูก่อนว่าจะยอมช่วยครอบครัวนั้นไหม ถ้าจำตกลงพ่อก็จะบอกให้ทางนั้นเตรียมตัวทันที”

จิรัชยาไม่ได้รับปากหรือปฏิเสธความหวังดีนั้น เมื่อเป็นคำสั่งของบิดาไหนเลยบุตรสาวผู้แสนดีและอยู่ในโอวาทตั้งแต่เล็กจนโตหรือจะกล้าขัดใจ

หลังจากรับประทานมื้อค่ำเรียบร้อยแล้ว ทายาทสาวสวยเพียงคนเดียวของตระกูลศิริวงศ์ก็รีบเข้ามาในห้อง เพื่อทบทวนถึงอนาคตที่บิดาได้จัดเตรียมไว้ให้ ร่างบางทั้งตัวลงนั่งขอบเตียงพร้อมเหตุการณ์ในวัยเด็กจะหลั่งไหลเข้ามาในหัวความรู้สึก

‘พี่ไทวาดรูปอะไรอยู่คะ’ เด็กหญิงตัวเล็กค่อนข้างซีโรดอ่อยถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น เมื่อเดินลากขาข้างซ้ายเข้ามานั่งบนไม้กระดานยื่นออกไปสู่บึงกว้างข้างเด็กหนุ่มรูปร่างผอมสูง ผิวพรรณค่อนข้างขาว

‘ขอน้องจำดูหน่อยนะคะ...’ พุดจบมือเล็กหยิบภาพวาดที่วางอยู่มาชื่นชม

‘ใครทำให้เธอมาหุ่นสวยกับรูปของฉัน วางมันลงเดี๋ยวนี้!’ เด็กหนุ่มหันมาตะคอกเสียงดังจนร่างน้อยสะดุ้งสุดตัว

‘พี่ไทวาดให้ใครคะ สวยจังเลยคะ’ เธอปลายนิ้วลากไปบนภาพนั้นอย่างตื่นเต้นก่อนนิไทจะอำปากค้าง ดวงตาเบิ่งกว้างมองภาพสุดหวงด้วยความตกใจ เมื่อสิ่งที่ยังไม่แห้งเลอะเทอะเต็มไปหมด

‘เธอทำรูปฉันพังหมดแล้ว’

‘น้องจำขอโทษคะ น้องจำไม่ได้ตั้งใจ’ จิรัชยาเอ่ยเสียงอ่อยอย่างรู้สึกผิด น้ำตาเอ่อล้นมาคลอเต็มสองตา มียังถือภาพนั้นนิ่งไม่ยอมวาง

‘เอาของฉันคืนมาแล้วกลับบ้านเธอได้แล้วยจอมจูน’ นิไทมองด้วยความเสียตาย กว่าจะวาดภาพนี้เสร็จก็ใช้เวลาตั้งหลายวัน

‘พี่ไทอย่าโกรธน้องจำเลยนะคะ เดี่ยวน้องจำบอกพี่เพชรวาดให้ใหม่ก็ได้คะ’ จิรัชยาเอ่ยถึงเด็กหนุ่มวัยเดียวกับนิไท ซึ่งคอยดูแลเอาใจใส่และปกป้องเธอจากเด็กผู้ชายที่ชอบล้อเรื่องขาพิการของเธอมาตั้งแต่จำความได้

‘ฉันไม่อยากจะขอใครทั้งนั้น ส่วนเธอเองก็เลิกหุ่นสวยกับฉันเสียที เด็กผู้หญิงชอบทำตัวน่ารำคาญ’ ว่าแล้วเขาก็ดึงภาพแผ่นนั้นจากมือเล็กกลับมาอย่างแรงจนเกือบเป็นกระดาษแต่มือเล็กก็ไม่ยอมปล่อย

‘ทำไมพี่ไทต้องตะคอกน้องจำด้วยคะ พี่ไทรังเกียจน้องจำ พี่ไทไม่รักน้องจำแล้วใช่ไหมคะ’ เด็กสาวแบ่น้ำร้องให้ด้วยความเสียใจ

‘คืออย่างเธอใครจะรักลง คุณสิรูปของฉันดูไม่ได้เลยเพราะเธอคนเดียวแท้ๆ’

‘ถ้าอย่างนั้นพี่ไทรออยู่ตรงนั้นคะ เดี่ยวน้องจำกลับมา’

จิรัชยาตั้งใจจะเอาตัวอย่างของรูปไปให้พี่เพชรของเธอมาดูให้ใหม่ แต่อีกคนกลับเอื้อมมือมากระซากกลับคืนเป็นเหตุให้ร่างเล็กทรงตัวไม่อยู่ ก่อนหงายหลังตกลงไปในน้ำทั้งคนทั้งภาพใบนั้น

ตุ้ม!

‘ชะ ช่วยด้วย ชะ ช่วยน้องจำ ดะ ด้วย’ จิรัชยาตะกุกน้ำอย่างพยายามเอาตัวรอด เมื่อน้ำในบึงลึกเกินกว่าขาของเธอหยั่งถึง

ภิไทมองร่างเด็กผลุบลงไปใต้น้ำแล้วทะเล้งพรวดขึ้นมากลัดร้องขอความช่วยเหลืออย่างตกใจ พอเขาตั้งใจกระโจนตามลงไปช่วย ร่างของใครคนหนึ่งก็ซิงกระโดดลงก่อนเพียงแค่นี้เสียวินาที

‘น้องจำ พี่เพชรมาช่วยแล้ว’

เพชรเข้าถึงตัวเด็กหญิงตัวเล็กอย่างรวดเร็ว ก่อนยกร่างเล็กขึ้นมาขึ้นบนไม้กระดานแล้วพาตัวเองขึ้นมาขึ้นข้างๆ ยกมือลูบหลังให้อย่างอ่อนโยน

‘เป็นยังไงบ้างน้องจำ’

‘พี่ไทใจร้าย ฮือ ฮือ’ จิรัชยาตัดพ้อต่อว่าคนตัวโตทั้งน้ำตา

‘นายทำอะไรน้องจำ’ เพชรจ้องมองด้วยแววตาแข็งกร้าว ไม่ได้คิดว่าลูกผู้ชายออกสามศอกอย่างภิไทจะใจร้ายใจดำถึงขนาดนี้

‘ฉันเปล่าทำสักหน่อย มันเป็นอุบัติเหตุต่างหาก’ ยิ่งเห็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นเด็กดีเป็นร้อนแทนเด็กสาวจนออกนอกหน้า แกมชอบทำตัวเป็นพระเอกเดินตามหลังตั้งแต่เข้ายันค่ำ มันก็ยิ่งทำให้ภิไทรู้สึกหมั่นไส้แกมอิจฉา เพราะเขาเองก็อยากทำหน้าที่พี่ชายดูแลน้องสาวคนนี้เหมือนกัน

‘แล้วนายก็ไม่คิดจะช่วยทั้งที่รู้ว่าน้องจำร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง ฉันอยากจะรู้มากกว่าหัวใจของนายมันทำด้วยอะไรถึงทนเห็นคนจมน้ำตายต่อหน้าต่อตาได้’

ภิไทไม่คิดจะแก้ตัวให้ตัวเองดูดีในสายตาของใคร ดวงตาคมเข้มจ้องมองร่างเปี้ยกปอนของทั้งคู่อย่างไม่สนใจนัก ต่างกับในใจที่รู้สึกผิดมาก แต่

ศักดิ์ศรีก็มีมากเกินไปจนกว่าจะเอ่ยคำว่า...ขอโทษ

‘พี่เพชรฯ น้องจ๋าหนว้างเลยคะ’ ร่างเล็กสั่นเทาคลานเข้ามาหาว่าง
สูง ดวงตาแดงก่ำเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาเหลือบมองผู้ชายใจร้ายอย่างตัดพ้อ
ระคนน้อยใจ

‘กลับบ้านเรดีกว่า อย่ามาอยู่กับคนพวกนี้อีกเลย’

จิรัชยาธิปขึ้นแผ่นหลังแข็งแกร่งของพี่ชายต่างสายเลือดอย่างไม่
รีรอ สองแขนโอบรัดลำคอพร้อมซบหน้าหาความอบอุ่นคุ้นเคย ไม่ยอมหัน
กลับมามองหน้าคนใจร้ายอีกเลย กระทั่งพี่ชายก้าวผ่านกำแพงดอกไม้ไปยัง
บ้านของตัวเอง

เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นพร้อมเสียงเรียกชื่อของมารดาทำเอาคนที่
กำลังล่องลอยอยู่ในห้วงอดีตของรักครั้งแรกสะดุ้งสุดตัว มือบางรีบป้อน้ำตา
จากพวงแก้มซึ่งเอ่อล้นออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

“แม่มาทวนเวลาพักผ่อนของน้องจ๋าหรือเปล่าลูก” มารดาเอ่ยถาม
เมื่อเห็นใบหน้าบุตรสาวซีดเซียว

“จำยังไม่ได้เลยคะ แม่มีอะไรธุระกับจ๋าหรือเปล่าคะ” พิมผกาช่วย
พยุงบุตรสาวกลับมา นั่งบนเตียง

“แม่เห็นจำดูซีมีๆ ตั้งแต่ทานข้าวก็เลยขึ้นมาดูกลัวว่าจ๋าจะไม่สบาย”
นางเอี่ยมมือมาแตะหน้าผากมนแผ่วเบา

“จำสบายดีคะ เพียงแต่รู้สึกเพลียเท่านั้นเอง” ร่างอวบอ้วนตัวลงนอน
หนุนตักมารดาพาลงสอดแขนรอบเอวอย่างอดอ้อน

“จำยังไม่ค่อยแข็งแรง แม้ว่าเลิกทำงานอาสาสมัครเถอะลูก อยู่บ้าน
เราสบายกว่าตั้งเยอะ” มารดาเตือนด้วยความเป็นห่วง

“แต่จ๋ายากทำตัวเป็นประโยชน์บ้าง ถ้าเอาแต่นั่งๆ นอนๆ อยู่กับ
บ้านไม่ได้ออกกำลังกาย อีกหน่อยจำคงเป็นง่อยแน่นอนคะแม่”

“แต่ลูกสาวของแม่กำลังจะแต่งงานแล้ว จำควรฝึกงานบ้านงานเรือน
กับบ้านกเพิ่มอีกสักหน่อยนะลูก สามีจะได้รักได้หลงไม่ออกไปหาความสุข
นอกบ้าน”

“จำยังไม่ได้ตกลงสักหน่อย แม่อย่าซีตู่สิคะ” จิรัชยาภิรมหันหน้ามองตัก

ตัวเองซ่อนยิ้ม เมื่อเจอสายตาล้อเลียนของมารดา

“แม่เชื่อว่าจำคงไม่ปฏิเสธที่จะช่วยครอบครัวพี่เขาใช้ไหมลูก?”

“ค่ะ คุณพ่อบอกว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นการช่วยครอบครัวดรุณ
ทิพากรทางอ้อม ที่จ่ายอ้อมแต่งงานไม่ใช่เพราะจำเคยชอบคุณไทหรือใครบังคับ
แต่จำช่วยเพราะอยากช่วยจริงๆ ค่ะ”

“ใช่แล้วลูก ตอนนี้นำมูกตะวันตกกำลังแย้ แต่คุณตาท่านเกรงใจพ่อ
ของจำมาก ความดีที่จำทำวันนี้จะต้องกลับคืนมาหาลูกสาวของแม่คนนี้
หลายพันเท่า”

“ค่ะแม่” จิรัชยานำมูกตัวเข้าสู่อ้อมกอดมารดา ใบหน้าเต็มไปด้วย
ความกังวลอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

แต่เมื่อตัดสินใจที่จะช่วยเธอก็ไม่ขอพูดให้มากความอีก เธอยอมรับ
ว่าแอบชอบไทมานาน แม้ทุกวันนี้ความรู้สึกเดิมยังไม่จางหาย ทว่าเหตุผล
หลายอย่างทำให้เธอทำได้แค่เพียงเก็บเขาเอาไว้ในซอกลึกของหัวใจ...

เมื่อหลานชายหัวดีรับปากแต่งงานกับบุตรสาวของเสี่ยพิมุข ภูมิก็
ยอมเข้ารับการผ่าตัดหลอดเลือดหัวใจตีบ ซึ่งผลการผ่าตัดก็ออกมาเป็นที่น่า
พอใจอย่างมาก ระหว่างที่ชายชราอนอนรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล ความใกล้ชิด
ของชายต่างวัยทำให้ทั้งคู่ที่มีต่อกันเริ่มลดลง บรรยากาศรอบข้างก็ดูมีชีวิตชีวา
มากขึ้นกว่าทุกวัน

“เจ้าไทหายหัวไปไหน ทำไมปานนี้มันยังไม่โผล่หน้ามาอีก” ภูมิเอ่ย
ถามบุตรสาวเมื่อไม่เห็นหลานชายในวันกลับบ้าน

“คุณโทรศัพท์อยู่ข้างนอกค่ะ เดียวก็คงเข้ามา” ภารดีตอบทั้งที่ยัง
วุ่นวายกับการเก็บของใส่กระเป๋าใบเล็ก ยังมีตะกร้าที่บรรจุของเยี่ยมมาใช้
มากมาย ซึ่งบรรดาญาติมิตรและคนมีชื่อเสียงในจังหวัดหอบมาเยี่ยมทุกวัน
วันนี้พิมุขขออนุญาตจัดงานเลี้ยงต้อนรับกลับบ้านอีกด้วย

“คุยกับใคร คงไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้นหรอกนะ” น้ำเสียงนั้นบ่งบอกถึง
ความไม่พอใจเป็นอย่างมาก

“ภาาก็ไม่ทราบค่ะ คุณพ่อรอกถามเองก็แล้วกัน” ภารดีบอกปิดอย่างไม่

สนใจนัก

“มันจะเอาอย่างไรกันแน่จะแต่งงานอยู่แล้ว ทำไมยังรุ่มรวยกับเขาอีก”

“คุณพ่อก็ให้โอกาสหลานน้อยสิคะ เขารักกันมาตั้งห้าหกปีจะให้เลิกยากง่าย ๆ ได้ยังงั้น” เมื่อบุตรสาวแย้งทำนองเข้าข้างหลานชาย ภูมิก็ทำเสียงฮึดฮัดในลำคออย่างไม่พอใจ

“รักบ้าบออะไร รักแล้วกินได้ไหม ฉันอยากจะรู้ว่าถ้าไม่มีฉันมันจะมีปัญญาชู้คอได้ถึงวันนี้หรือเปล่า ดีไม่ดีถูกแกฆ่าทิ้งตั้งแต่อยู่ในท้องแล้วอยากจะเห็นหน้ามันนักเชียว ให้อู๊ผู้ชายเฮงชวยคนนั้น ไข่เอาไว้ก็ไม่รู้จักรับผิดชอบ”

ประโยคนั้นทำเอาคนฟังหม่นปากแน่น หัวตาร้อนผ่าวอย่างกะทันหัน แม้เวลาจะผ่านมาถึงสามสิบปี แต่บิดาก็ยังคงย่ำซ้ำเติมความผิดพลาดอยู่ทุกวัน

“ของพวกนี้ไม่ต้องชนกลับบ้านหรอกนะคะ ภาวว่าเอาไปแจกคนใช้ห้องอื่นดีกว่า” ภารดีทำเป็นหูทวนลม ก่อนยกตะกร้าของเยี่ยมใช้แจกจ่ายให้กับผู้ปวยห้องรวม

“เดี๋ยวเย็นนี้พี่มุขจะเลี้ยงต้อนรับฉัน แก่ต้องไปกับฉันด้วย” ชายชราดักคอหลานชายเดินเข้ามาในห้องพอดี

“เออ ผมไม่ได้ได้หมครับ พอดีติดธุระเรื่องงานนิดหน่อยครับ” ภิไทจำใจโกหก เพียงขวัญเพิ่งโหมมาบอกว่ารออยู่โรงแรมแถวหาดเจ้าไหมตั้งแต่เมื่อเช้า

“ธุระอะไรของแกอีกล่ะ อย่าบอกนะว่านัดผู้หญิงคนนั้นเอาไว้”

“เออ...คือ...” ภิไทเอ่ยตะกุกตะกักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่ปรกติแล้วเขาเป็นคนกล้าคิดกล้าตัดสินใจ โดยไม่ต้องรอคำสั่งจากใคร

“ทำไมยังไม่พาคุณตาไปขึ้นรถอีกลูก” มารดากลับเข้ามาในห้องเห็นทั้งสองหน้าบึ้งตึงใส่กันก็รีบตัดบทเกรงว่าจะทะเลาะกันในโรงพยาบาลให้อับอาย

“ก็ลูกชายตัวดีของแคะละสิ มันไม่ยอมไปกินข้าวบ้านพี่มุข”

“เมื่อตัดสินใจรับปากคุณตาแล้วก็อย่าทำตัวมีปัญหาได้ไหม แม่ขอร้องนะลูก” ภารดีมองลูกชายด้วยสายตาดำหนิ

“เอาละ แก่อยากไปไหนก็ไป แต่ห้าโมงเย็นต้องกลับมาที่บ้าน” ชายชราตัดบทไม่เปิดโอกาสให้หลานชายตอบรับหรือปฏิเสธแต่อย่างใด

“ครับ” ภิไทย์พยักหน้ารับปากอย่างเสียไม่ได้ เมื่อช่วยประคองท่านออกมาขึ้นรถยนต์ที่นายแสงเตรียมมารับเรียบร้อยแล้ว เขาก็รีบเหมารถตรงไปยังจุดนัดหมายกับหญิงสาวคนรักทันที

เมื่อสำนักงานย่อยที่วังพิเศษได้หัวหน้างานคนใหม่ พชรก็ตั้งใจเดินทาง กลับเกาะมุกงาม แต่พิมุขก็โทรศัพท์มาบอกให้ไปหาที่บ้าน เหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าจะค่ำ เขาจึงแวะมาเยี่ยมเจี๊ยะระแต กะเทยสาวใหญ่วัยใกล้ห้าสิบ เจ้าของร้านอีสานตำแซบ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับโรงแรมกันตาริয়ার์ ทันใดนั้น นายนดาคมกิริบก็เหลือบเห็นร่างสูงคุ่นตาลงมาจากกรับจ้างเดินไปยังโรงแรมเล็กๆ ตรงหน้าด้วยท่าทางรีบร้อน

“นั่นมันไอภิไทย์นี่นา” พชรพึมพำกับตัวเอง แม้ว่าจะไม่ได้เจอกันนานหลายปี แต่เขาก็ยังจำอดีตเพื่อนชายที่เคยเรียนร่วมห้องสมัยมัธยมได้ดี

ภิไทย์โดดเด่นทั้งเรื่องเรียน กีฬา และกิจกรรมของโรงเรียน ส่วนเขาแม้จะเรียนเก่งแต่กลับดำเนินชีวิตตรงกันข้ามกันโดยสิ้นเชิง แถมยังเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตั้งแต่เด็ก นอกจากเขาจะไม่ยอมสูงส่งกับใครแล้ว ยังชอบเก็บตัวอยู่ตามลำพัง ทุกครั้งที่ว่างจากการเรียนก็ทำตัวเป็นบอดี้การ์ดคอยปกป้องน้องสาว จนกระทั่งเรียนจบต่างคนก็แยกย้ายกันไปตามฝัน ภิไทย์นั้นไปเรียนที่ออสเตรเลียขณะที่เขาเลือกเรียนสายอาชีพของวิทยาลัยแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด

เมื่อภิไทย์คือว่าที่เจ้าบ่าวของผู้หญิงที่เขารักยิ่งกว่าชีวิต จึงยอมเสียมารยาทสะกดรอยตามมาคิดว่าชายหนุ่มมาทำอะไรที่นี่ ถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากลจะได้รีบบอกให้พิมุขรับรู้ เขาเดินตามมาห่างๆ จากนั้นก็เห็นประตูห้องชั้นสองเปิดออกพร้อมกับร่างของสาวสวยคนหนึ่งโหมตัวเข้ามาทอดร่างสูงไว้แน่น

“ไอ้โหด!” พชรบดกรามแน่นสายตาคมกิริบจ้องมองภาพบาดตานั่นอย่างไม่พอใจ ยิ่งเห็นฝ่ายชายก้มลงจูมพิตแก้มนวลแล้วดันร่างฝ่ายหญิงเข้าไปในห้อง เลือดในกายก็ยิ่งเดือดพล่านเจียนระเบิด

ขณะที่คนข้างนอกยืนกำหมัดแน่น หัวใจร้อนรุ่มราวถูกไฟลน ภายในห้องสองร่างก็ตระกองกอดกันด้วยความคิดถึง พร้อมมอบจูมพิตหวานล้ำให้กันและกันด้วยความกระหายในรัก

“ขวัญจำ พี่คิดถึงขวัญเหลือเกิน” ร่างสูงขยับมานั่งพิงหัวเตียง พร้อม
ร้องหญิงคนรักเขามากอด เพียงขวัญซุกหน้ากับแผ่นอกกว้างหาไออุ่น

“ขวัญก็คิดถึงพี่ไต่ละ แต่อีกหน่อยขวัญก็ไม่มีสิทธิ์คิดถึงพี่ไต่อีกแล้ว”
เสียงหวานลั่นสะอื้น น้ำตาไหลรินอาบแก้มเป็นทางยาว

“ขวัญคือยอดดวงใจของพี่เสมอ พี่ไม่มีวันรักใคร่ได้เท่าขวัญอีกแล้ว”

“แต่ขวัญไม่อยากเป็นมือที่สามของใคร ไม่อยากทำลายครอบครัว
ของพี่กับผู้หญิงคนนั้นค่ะ” หญิงสาวยืนยันความต้องการของตัวเอง

“ผู้หญิงคนนั้นต่างหากที่ทำลายความรักของเรา เธอจะต้องได้รับ
บทเรียนอย่างสาสมที่คิดเอาเงินมาบังคับคุณตาจนไม่ให้มีทางเลือก”

“พี่ไต่ต้องอยู่กินกับเขากี่เดือนกี่ปีคะ ถึงจะได้รับอิสรภาพ” เพียง
ขวัญก็ยังร้องไห้หนักขึ้น เมื่อคิดว่าจะต้องสูญเสียชายอันเป็นที่รักให้กับหญิงอื่น

“ขวัญรออีกสักพักนะ พี่จะหาทางหย่ากับเขาให้เร็วที่สุด” ใบหน้าคม
เข้มคลอเคลียกับเส้นผมนุ่มสลวย พร้อมกระชับอ้อมกอดให้แน่นยิ่งขึ้น

“แต่พี่ไต่ต้องนอนกับเขา”

“พี่จะไม่ยอมแะต้องตัวผู้หญิงคนนั้นเด็ดขาด” ชายหนุ่มยืนยันด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น ยกมือลูบศีรษะนุ่มอย่างปลอบใจ

เพียงขวัญสะอื้นให้ จากวันนี้ไปคงไม่มีอ้อมกอดอบอุ่นให้ซุก ไม่มี
จุมพิตหวานให้ดูดดื่มดั่งเช่นวันวาน แม้เขากับเธอจะยังไม่เคยมีสัมพันธ์
อย่างลึกซึ้ง ทว่าแค่สัมผัสกายนอกก็สร้างสายใยแห่งรักผูกมัดหัวใจเธอไว้
กับเขาจนยากจะไถ่ถอน

ร่างบางนั่งอยู่หน้ากระจกบานใหญ่บนห้องด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก
ดวงตาหวานเศร้าจ้องมองกระจกเงา ภาพหญิงสาวผมดำขลับยาวสลวย คิ้วเรียวยาว
จมูกโด่งเล็กได้รูป และเรียวปากนุ่มจิ้มลิ้มสีชมพูระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติ
ใบหน้าวอลฟองได้รับการตกแต่งด้วยเครื่องสำอางก็สะท้อนออกมาให้เห็นชัดเจน

เธอไม่ได้สวยเหมือนดาราทรงงามสง่าเหมือนนางสาวไทย แต่เป็น
เพียงคนธรรมดาคนหนึ่งที่มีร่างกายอ่อนแอ หากหัวใจงดงามบวกกับนิสัย
อ่อนหวานเฉพาะตัว เธอจึงกลายเป็นลูกสาวสุดรักสุดดวงใจของพ่อแม่และ

พี่ชายทั้งสองคน ที่สำคัญเธอเป็นเหมือนดังดวงใจของผู้ชายที่ชื่อ ‘พชร’ มาตั้งแต่จำความได้

“น้องจำยังแต่งตัวไม่เสร็จอีกหรือคะ คุณตาภูมิ คุณภารดี และคุณกิ ไทมาถึงแล้วค่ะ” ร่างบางซึ่งกำลังเหม่อลอยสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงป้านกดังขึ้นทางด้านหลัง

“ทำไมเร็วจัง” เสียงหวานคราวแผ่วเหมือนคนละเมอ ดวงตายังจับจ้องใบหน้าตัวเองในกระจกเงาหนึ่ง

“แล้วน้องจำไม่ยอมเจอพี่ไทหรือคะ” ป้านกหยิบหวีขึ้นมาแปลงผมให้แผ่วเบา

“แต่จากลัวคะป้านก กลัวนั่นกลัวนี่สารพัด กลัวว่าเขาจะรังเกียจร่างกายของจำ ป้านกขา...” จิรัชยาารู้สึกใจคอไม่ค่อยดีเกรงว่าฝ่ายชายนั้นจะเข้าใจเธอผิดและตั้งแง่รังเกียจเธอ กล่าวหาว่าเธออยากแต่งงานกับเขาจนต้องเอาเรื่องเงินมาเป็นเครื่องมือ

“อย่าคิดอย่างนั้นสิคะ ไม่มีใครรังเกียจผู้หญิงน่ารัก นิสัยดีอย่างน้องจำได้ลงคอหรอก ยิ่งแต่งงานกันไปแล้ว คุณไทก็ยิ่งจะรักและเห็นใจหนูจำมากขึ้น ป้าคิดว่าคุณไทจะไม่มีมองแค่เปลือกนอกของน้องจำ แต่หัวใจอันดีงามต่างหากที่เขามอง ลงไปข้างล่างกันเถอะคะ ปล่อยให้ผู้ใหญ่รอบนนั้นไม่ดี”

จิรัชยาพับชุดกระโปรงลายดอกไม้ที่ป้านกส่งให้มาสวมบนร่างเล็กแล้วปล่อยให้นางประคองเดินลงมาสู่สนามหญ้าหน้าบ้าน ซึ่งตกแต่งเป็นซุ้มอาหารเล็กๆ ด้านข้างมีโต๊ะยาวสำหรับนั่งรับประทานอาหาร จังหวะนั้นเธอก็เห็นคุณตาภูมิกับป้าภารดีเดินเข้ามาพร้อมชายหนุ่มรูปร่างสูงที่ไม่ได้เจอกันมาหลายปี

ร่างสูงชะงักเล็กน้อยเมื่อได้สบตาหวาน แม้จะไม่ได้อยู่ในระยะใกล้ แต่ก็ไม่ได้ไกลเกินกว่าจะมองเห็นแววเศร้าหมองแฝงอยู่ในนัยน์ตาคู่นั้น นานแค่ไหนแล้วนะที่เขาไม่ได้เจอเธอ จากเด็กหญิงรูปร่างเล็กแคระแกร็นเหมือนคนขาดสารอาหาร เด็กหญิงที่มีพี่ชายคอยตามติดไม่ห่างราวกับเจ้าหญิง

แต่ในยามนี้ภาพเบื้องหน้าไม่ใช่เด็กหญิงผอมบางพิการคนนั้นอีกต่อไป เธอโตเป็นสาววัยสะพรั่งอาจไม่สวยบาดตาเหมือนดารานางแบบ แต่เครื่องหน้ากระจัดุมกระจิมที่ถูกวางอย่างลงตัวบนใบหน้าवलไร้สีสันแต่ดั้ง

ซึ่งมีเสน่ห์เฉพาะตัวที่สามารถดึงดูดกระซอกหัวใจหนุ่มๆ ได้ไม่ยากเย็น
แต่ไม่ใช่เขา...ภิไทย์พยายามบอกตัวเองอย่างนั้น

จิรัชยาสบตาคนอย่างไม่ต้องใจเมื่อเขาก้าวเข้ามาใกล้ ครั้นจะเป็น
หน้าหนีกัดคล้ายมีแรงดึงดูดบางอย่างจุดให้เธอหยุดนิ่งอยู่แค่ใบหน้าคมหล่อ
เหลา ตอนนั้นเธออาจยังเด็กมีความคิดแบบเด็กกว่าอยากเป็นเจ้าสาวของเขา
แต่ร่างกายไม่สมประกอบก็กลายกำแพงสูงชันกั้นกลางระหว่างเขาและเธอ
กำแพงที่ไม่อาจข้ามไปได้ สุดท้าย...เธอจึงทำได้เพียงเก็บเขาไว้ในซอกหลัง
ของหัวใจอันเงียบเหงา

“สวัสดีครับท่าน ยินดีต้อนรับสู่บ้านศิริวงศ์ครับ” พิมุขทำความ
เคารพ พร้อมเชื้อเชิญเข้าบ้าน

“สวัสดีครับเสีย ทุกอย่างพร้อมไหม?” ชายชราถามถึงสิ่งที่ต้องทำใน
วันนี้ นอกเหนือจากงานเลี้ยงมือคั่ว

“พร้อมครับ” เสียใหญ่พยักหน้า ดวงตาเป็นประกาย

“สวัสดีค่ะคุณตา สวัสดีค่ะน้าภา” เสียงหวานเอื่อยดังกังวานในสปร้อม
ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ให้พระเถระลูก ไม่เจอกันแค่เดียวเดียวโตเป็นสาวขึ้นเยอะนะเรา
แกมยังสวยเหมือนแม่พิมตอนสาวๆ ยังกับถอดรูปกันมานะ” ชายชราเอ่ยแซ
วอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะเดินเข้ามาในบ้านพร้อมพิมุข

“สวัสดีน้องจ๋า น้าภาขอกอดหน่อยสิจ๊ะ” ภารดีทักตอบ รั้งร่างบางเข้า
มากอดให้หายคิดถึง ทำเอาอีกคนรู้สึกหั่นไส้ยิ่งนัก เมื่อคุณตากับมารดาของ
เขาออกอาการรักหญิงสาวเกินความพอดี

“คิดถึงน้าภาจังเลยคะ”

“น้ำก็คิดถึงน้องจ๋า ขอโทษด้วยนะที่วันรับปริญญาของน้องจ๋าน้ำ
ไม่ได้มาร่วมยินดี”

“ไม่เป็นไรคะ จำรู้น้ำภางานยุ่ง” จิรัชยาอึ้งหวาน ภารดีหันมาหา
บุตรชายพลางกวักมือเรียกเข้ามายืนข้างกาย “สวัสดีค่ะคุณไท่”

มือบางเงอะจะไม่ค่อยสัมพันธ์กันสักเท่าไรหรอก ฝ่ายชายหนุ่มก็ยังนิ่ง
เฉยไม่ยอมรับไหว้หรือทักตอบ มารดาจำต้องชิงตาใส่อย่างดำหนิ เขาจึงยอม

เอ๋ยหักทลายออกไป

“สวัสดีครับ” ภิไทเอ๋ยได้เท่านั้นก็ไม่ยอมพูดอะไรอีกเลย

“ช่วยประคองน้องเข้าไปในบ้านหน่อยสิลูก ขาน้องยังไม่หายดีเลย”

คำสั่งของมารดาทำให้เขารู้สึกไม่พอใจ

“ตอนนี้จำเดินคลองแล้วค่ะ” หญิงสาวพยายามปฏิเสธ แต่ก็ไม่เป็นผลเมื่อการดีจับมือเธอไปใส่มือของชายหนุ่มผู้แสนเย็นชา

“เข้าบ้านกันดีกว่าลูก” กล่าวจบการดีก็เดินนำหน้าทั้งคู่เข้ามาภายในบ้านที่ทุกคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

จิรัชยาดึงมือตัวเองกลับมา แต่ก็ถูกมือเรียวหนาบีบเอาไว้แน่น ใบหน้ามเมยขึ้นสบตาอย่างตกใจ แต่ก็ต้องใจหายวาบเมื่อพบแต่ความเย็นชาไร้ซึ่งความรู้สึกในดวงตาคมเข้มคู่นั้น

“ขอบคุณค่ะ แต่จำเดินเองได้” เสียงหวานอ้อมแอ้มแผ่วเบา หากเขากลับไม่สนใจค่อยๆ ประคองร่างบางเข้ามายังห้องโถงใหญ่ที่มีแขกพิเศษกำลังนั่งเสวนากับภูมิและพิมุขอย่างอารมณ์ดี

“สวัสดีครับคุณลุงศิระ” ชายหนุ่มยกมือไหว้ญาติผู้ใหญ่ฝ่ายมารดา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตรัง

“ว่าไงพ่อไทไม่ได้เจอกันเสียนาน ลุงดีใจด้วยนะที่เราจะแต่งงานมีครอบครัวเสียที”

“คะ ครับคุณลุง” ชายหนุ่มตอบรับอย่างไม่เต็มใจนักขณะนั่งลงข้างว่าที่เจ้าสาว

“เฮอะ เรามาเข้าเรื่องกันดีกว่า จะได้ไปกินข้าวกินปลาเสียที” เมื่อผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายอยู่กันพร้อมหน้าชายชรากรีบเข้าเรื่องทันที นั่นคือการสู่ขออย่างเป็นทางการ

ว่าที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวนั่งฟังผู้ใหญ่คุยกันเงียบๆ มีเพียงถ้อยคำและเสียงหัวเราะดังสลับกันอย่างมีความสุข ภิไทกับจิรัชยาคิดว่าจะเป็นเพียงงานเลี้ยงธรรมดา แต่ไหนได้กลับกลายเป็นพิธีสู่ขอชนิดไม่ทันตั้งตัว เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เจ้าของบ้านก็เชิญทุกคนออกมายังโต๊ะยาวหน้าบ้าน เพื่อรับประทานอาหารท่ามกลางธรรมชาติและหมู่ไม้อวดดอกไม้อันสวยงาม...

พชรเห็นผู้ใหญ่กำลังร่วมรับประทานอาหารและพูดคุยกันอย่างมีความสุขก็เดินอ้อมมาเข้าประตูด้านข้าง เกรงว่าจะควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ถ้าได้เผชิญหน้ากับผู้ขายสารเลวอย่างไถ่

“อ้าวเพชร กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ลูก ทำไมไม่เข้าไปทานข้าวกับพวกผู้ใหญ่ล่ะ” ป่านกเดินเข้ามาก็เห็นชายหนุ่มนั่งบนโต๊ะภายในห้องครัว

“ผมเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เองครับ ผมคิดว่าคุยธุระกับท่านแล้วก็จะกลับเกาะเลย” มือหนาคว้าขวดน้ำมามารินดื่มอย่างกระหาย

พิมุขสั่งให้เขามาหาบอกมีเรื่องจะคุยด้วย เขาก็ยังไม่รู้ว่าเรื่องอะไร แต่สิ่งหนึ่งที่เขาต้องพูดคือเรื่องที่ลูกเขยตัวแสบชื่อภิไทนั่นเอง

“ป้าว่าเพชรไม่ควรออกเรือกลางคืนนะ ค้างที่บ้านสักคืนก่อนดีไหม กว่าเสียจะว่างก็คงดึก”

“ก็ได้ครับป้า แต่ผมขอฝากท้องสักมื้อก็แล้วกัน” ความจริงแล้วเขาอยากได้อยู่ดูแลดวงใจของเขาไม่ให้ใครมาทำร้าย แต่เมื่อเรื่องกลับกลายเป็นอย่างนี้ก็ต้องพยายามตัดใจอยู่ห่างหญิงสาวให้มากที่สุด

“ไม่ไปทานข้าวนอกหรือ เมื่ออยากพบพวคน้องกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน”

“อย่าดีกว่าครับป้า” เมื่อเป็นความต้องการของชายหนุ่ม ป่านกก็รีบตักข้าวสวยร้อนๆ พร้อมอาหารและน้ำดื่มอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ฝ่ายภิไทก็ได้แต่บ่นหน้าให้เป็นปกติ พูดคุยกับผู้ใหญ่ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม หากในใจกลับร้อนรุ่มเพราะเป็นห่วงเพียงขวัญต้องนอนเดียวดายอยู่ในโรงแรม เมื่อเขาสัญญาว่าคืนนี้จะกลับไปหาและอยู่ด้วยกันทั้งคืน จิรัชยาสัมผัสถึงความกังวลใจจึงเริ่มชวนเขาพูดคุย

“ไม่ได้เจอกันเสียนาน คุณไทสบายดีไหมคะ”

“สบายดีครับ แล้วขาของคุณหายดีแล้วหรือ เห็นเดินคล่องแคล่วเชียว” ชายหนุ่มสบตาเธอแล้วก็มองส่วนล่างของร่างกายอีกฝ่าย

“เดินได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วค่ะ ตอนนีก็ไปไหนมาไหนไม่ต้องใช้อุปกรณ์ช่วยเหมือนเมื่อก่อน ขอขอบคุณมากนะคะที่อุตส่าห์ถามถึงมัน”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไงผมกับคุณก็เคยรู้จักกันตอนเด็ก” ภิไทตีสีหน้าเรียบเฉย ขณะจิรัชยาถามตัวเองในใจว่าเธอเป็นได้แค่คนเคยรู้จักอย่างนั้น

หรือ...

“ขอบคุณอีกครั้งที่คุณไต่ยังจำได้ ลองทานน้ำพื้้นช้้นน้อยใหม่ ช้้นเป็น
คนทำเองค้ะ” หญิงสาวยื่นแก้วให้แต่เขากลับไม่สนใจ

“ขอบคุณครับ แต่ผมอิ่มแล้ว” ภิไ้ตอบปฏิเสธอย่างไม้ไ้ดี

“ทำไม้ไม่รักษาน้ำใจน้องเลยละลูก” ภารตีหันมาตำหนิบุตรชายเสียง
ซุ่น จิกตามองอย่างไม้พอใจ

“ก็ผมอิ่มแล้ว แม่จะบังคับผมอีกทำไม้ครับ” อารมณ้เขาเริ่มรวนเพราะ
อยากจะไปหาคนรักใจแทบขาด แต่ก็ยังติดอยู่กั้งานเลี้ยงบ้านออกดอกนี้

“ไม้เป็นไรหรอกค้ะน้ำภา เดียวจำดื่มเองก็ได้ค้ะ” หญิงสาวรีบตัดบท
เพราะไม้อยากให้เรื่องยุ่งยาก

“ผมขอตัวเข้าห้องน้ำสั้ครุ่นะครับ” พุดจบเขาก็ลุกจากเก้าอี้เดินผ่าน
กำแพงดอกไม้หายเข้าไปในบ้านตัวเองอย่างรวดเร็ว

“อย่าถื้อสาฟิเขาเลยนะลูก ช่วงนี้คงเครียดเรื่องบริษัทที่กรุงเทพฯ”
ภารตีโกหกคำโต แล้วปลอบใจด้วยการรับพื้้นช้้นแก้วนั้นดื่มเสียเอง เพื่อไม้ให้
เป็นการเสียน้ำใจของว่ที่ลูกสะไ้...

๔...จำใจจำยอม

พชรรับประทานข้าวอิ่มแล้วก็ออกมานั่งเล่นอยู่ศาลาในสวนหลังบ้าน รุ่ง สูงเอนกายกับพนักพิง หลับตาด้วยหัวใจปวดร้าว เมื่อรู้จากปากบ้านกว่า คินนี่ไม่ใช่แค้นงานเลี้ยงธรรมดา แต่เป็นการขู่ขอจีรชยาอย่างเป็นทางการ แม้ จะทำใจไว้แล้วแต่หัวใจมันคงดูจุกๆก็ยังรู้สึกเจ็บแปลบเหมือนถูกคมมีด เชือดเฉือน ยิ่งเห็นว่าฝ่ายชายมีหญิงอื่นอยู่ก่อนแล้ว เขาก็ยิ่งกังวลถึงอนาคต ของผู้หญิงที่เขารักมากยิ่งขึ้น

“มองอยู่ตั้งนานนึกว่าใคร ที่แท้ก็ไอ้ลูกแห่งนี้เอง” รุ่งสูงติดตัวลุก ขึ้นมาด้วยความตกใจ เมื่อถ้อยคำทักทายอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยดังขึ้น แต่พอเห็น หน้าเจ้าของประโยคดังกล่าวในเงาสลัว

“ถ้าฉันเป็นลูกแห่ง นายมันก็ไอ้สารเลว คิดว่าทำเรื่องเลวๆ เอาไว้แล้ว ไม่มีใครรู้ใครเห็นหรอก” พชรได้ตอบกลับมามีน้ำเสียงราบเรียบเหมือนไม่ รู้สึกอะไรกับคำว่า ‘ลูกแห่ง’ ของศัตรูหัวใจ

“เรื่องอะไร?” คิ้วเข้มขมวดมุ่นด้วยความสงสัย

“อย่าทำเป็นดีหน้าซื่อหน้าขี้โกงเลย เรื่องที่นายอยู่กับผู้หญิงที่โรงแรมริม หาดเจ้าไหมไง”

“ฉันจะดีจะเลวหรืออยู่กับใครมันก็เป็นเรื่องของฉัน นายอย่ามายุ่ง ดิกว่า” ภาไทไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของอดีตเพื่อนร่วมชั้นมากนัก

“ฉันก็ไม่เคยคิดจะยุ่ง ถ้านายไม่ใช่ผู้ชายที่กำลังจะแต่งงานกับน้อง จำ” น้ำเสียงพชรเต็มไปด้วยไฟโทสะ เขาขยับกายลงจากศาลามาเผชิญหน้า อารมณ์ตอนนี้สามารถฆ่าใครสักคนทิ้งได้ ถ้าคนนั้นทำให้ยอดดวงใจของเขา ต้องเจ็บซ้ำ

“ฉันรู้แหละว่านายกำลังเสียตาย อยากเป็นเจ้าบ่าวแทนฉันเอาไหมล่ะ ฉันยินดีเสียสละให้อดีตเพื่อนอย่างนาย”

“ไอ้ไท!” หากแสงสว่างมีมากกว่านี้ ภิไธยคงจะเห็นนัยน์ตาคนของอีกฝ่ายลุกโชนดังเช่นเปลวไฟร้อนแรง

“ฉันรู้ว่านายกำลังเสียใจเรื่องที่ฉันกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงของนาย แต่ไม่ต้องกลัวหรอกนะเพราะฉันไม่คิดอยู่กับเธอทั้งชีวิต หลังจากฉันหย่าขาดกับจิรัชยานายจะมารับช่วงต่อก็ได้นะ ฉันเต็มใจคืนให้นาย”

“ไอ้สารเลว ถอนคำพูดของแกเดี๋ยวนี้ แล้วก็ขอโทษน้องจำด้วย”

“ฉันไม่ถอน แล้วก็ไม่จำเป็นต้องขอโทษ แน่จริงก็เอาผู้หญิงของแกคืนไปสิ ฉันเองก็จะได้แต่งงานกับขวัญอย่างมีความสุข ผู้หญิงร่างกายไม่สมประกอบแบบนี้ฉันไม่อยากได้มาทำเมียหรอก”

“ไอ้ภิไธ ไอ้สารเลว!” สิ้นถ้อยคำหยาบหมัดหนักก็กระแทกถึงปากถึงจมูกของคนปากร้ายอย่างไม่ปราณี ร่างสูงเซล้มลงกองบนพื้นหญ้าเพราะไม่ทันตั้งตัว

ภิไธยรีบพุ่งตัวเองลุกขึ้นหลบหมัดที่สอง สวณกลับหนึ่งหมัดกระแทกปลายคางของอีกฝ่ายเข้าอย่างจัง จากนั้นก็เกิดการตะลุมบอนของสองหนุ่มต่างแลกหมัดกันชนิดที่ไม่มีใครยอมแพ้ใคร ยื้อยุดจุกกระซากกันจนล้มกองบนพื้นทั้งคู่

“ถ้านายทำให้น้องจำเจ็บแม้แต่ปลายเล็บ ฉันไม่ปล่อยนายไว้แน่” พชรคำรามลั่น เมื่อพลิกร่างขึ้นมาเป็นฝ่ายได้เปรียบเขาก็เงื้อมหมัดขึ้นสูง

“หยุดเดี๋ยวนี้ ไอ้เพชร!” เสียงทรงอำนาจของใครคนหนึ่งดังขึ้น

“คุณลุง” หมัดของพชรค้างอยู่กลางอากาศ ก่อนถูกพิมุขกระซากร่างออกมาเต็มแรง ภิไธยลุกขึ้นขยับโยกร่างกายให้คลายอาการปวดโบทบหน้าเขียวซ้ำไม่ต่างจากอีกฝ่ายสักนิด

“ใครใช้ให้แกก่อเรื่องรบกวนในบ้าน รู้ไหมว่าวันนี้ฉันมีแขกสำคัญ” พิมุขตบหน้าคมสุดแรงเป็นเหตุให้โบทบหน้าที่ยับอยู่แล้วมีเลือดไหลซึมตรงมุมปาก

“พ่อชา อย่าทำพี่เพชรอีกเลย พี่เพชรเจ็บแล้ว” จิรัชยาเห็นพี่ชายนอกได้โดนบิดาทำร้ายก็รีบก้าวเข้ามาห้าม

“หลีกไปน้องจำ พ่อจะสั่งสอนไอ้หนักเลวให้หลบจำ” ยิ่งเป็นบุตรสาว

ลูบคลำตามใบหน้าชายหนุ่มในอุปการะด้วยความหวังโยอาภรณ์พิมุขก็ยิ่ง
เดือดดาล

“มันพูดจาตู่กูน้องจำ ผมแค่สั่งสอนปากพล่อยๆ ของมันเท่านั้น”

“เงียบ! แล้วเข้าไปรอฉันในห้องหนังสือ”

“แต่คุณลุงครับ...” คนมุทะลุดุตันจะชี้แจงเหตุผล แต่ก็ไร้ประโยชน์
เมื่อน้ำเสียงเฉียบขาดราวกับสายฟ้าฟาดดังขึ้น

“ไป!” พชรฮึดฮัดอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยอมหมุนตัวเดินหนีจากตรงนั้น
จิรัชยาจะตามพี่ชายไปก็ถูกบิดารั้งแขนเอาไว้แน่น

“ปล่อยค่ะคุณพ่อ จำจะไปทำแผลให้พี่เพชร”

“น้องจำจะติดกับพ่อหรือไง”

“แต่จำเป็นห่วงพี่เพชรนะคะ”

“น้องจำ...” บิดาปรามด้วยสายตาคม จิรัชยากลื่นน้ำลายลงคออย่าง
ลำบาก ห่วงพี่ชายก็ห่วงแต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่งบิดา

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นคะ” พิมผกาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงร้อนวน สภาพของ
ว่าที่ลูกเขยก็พอเดาเหตุการณ์ได้ สองคนนี้เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตั้งแต่เด็ก
แล้ว

“มีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อยครับ แต่ปรับความเข้าใจกันแล้ว” ภิไธ
เป็นคนตอบคำถามนั้นแทนทุกคน

“น้องจำพาพี่ไธไปทำแผลได้แล้ว” เสียงใหญ่ออกคำสั่ง สองหนุ่มสาว
หันมามองหน้ากันแต่ไม่มีใครยอมขยับตัวไปไหน

“ไปลูก เดี่ยวแม่ทำแผลให้เอง” พิมผการีบตัดบทเพราะไม่อยากให้
เกิดปัญหามากกว่านี้ ก่อนพาวาที่บุตรเขยเข้ามาทำแผลในบ้านโดยมีมารดี
ตามมาช่วยอีกแรง

เมื่อส่งแขกกลับหมดแล้ว พิมุขก็เข้ามาเคลียร์กับชายหนุ่มที่รับ
อุปการะมาตลอดเวลาเกือบสามสิบปี เขามอบความรักและดูแลเอาใจใส่
เหมือนบุตรชายคนหนึ่งอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง หากความรู้สึกของพชรที่มี
ต่อจิรัชยาในวันนี้ทำให้เขาารู้สึกกลัว จนต้องรีบยุติความสัมพันธ์ของทั้งคู่เอาไว้

แค่คำว่าพี่น้องเท่านั้น

“ใครสั่งสอนให้แกทำตัวเป็นนักแสดงแบบนี้” เสียงใหญ่เอ่ยเสียงห้วน นัยน์ตาเด็ดเดี่ยวจ้องหน้าบวมซ้ำของอีกฝ่ายเขม็ง

“ผมทำทุกอย่างเพื่อปกป้องผู้หญิงที่ผมรักไม่ให้ตกเป็นเหยื่อคนเลว อย่างไอ้ไท คุณลุงก็รู้ว่าไอ้ไทไม่ได้รักน้องจำ แล้วทำไมต้องยึดเยียดให้มัน ด้วย ชีวิตของน้องจำหลังแต่งงานก็คงเหมือนตกรกทั้งเป็น” พชรได้กลับอย่างไม่เกรงกลัว เขาเป็นคนตรงไปตรงมา ต่อหน้าเป็นยังงัยลับหลังก็เป็นยังงั้น

“ฉันรู้ว่าแกรักและพร้อมปกป้องคุ้มภัยให้น้อง แต่จากนี้เป็นต้นไปหน้าที่ของแกจบแล้ว ไอ้ไทคือคนที่ฉันเลือกให้ดูแลปกป้องยายจำแทนฉันไม่ใช่แก ถ้าแกรักน้องจริงก็ควรตั้งใจที่น้องแต่งงานมีครอบครัว ไม่ใช่ห่วงน้องไว้กับตัวเองแบบนี้”

“แต่ผมดูแลน้องจำได้ ไม่จำเป็นต้องพึ่งคนอื่นอย่างไอ้ไทสักนิด คุณลุงรู้ไหมว่าวันนี้ผมเห็นมันอยู่กับผู้หญิงที่โรงแรม แล้วอย่างนี้คุณลุงยังอยากให้น้องจำแต่งงานกับมันอีกหรือครับ”

พชรบอกถึงเหตุการณ์ที่บังเอิญเจออย่างละเอียด ทำเอาพิมุขถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน แต่ก็ยังมั่นใจในตัวของผู้ชายชื่อ...ไอ้ไท

“แกไม่ต้องพูดอะไรแล้ว น้องแต่งงานเรียบร้อยเมื่อไหร่แกต้องกลับมาทำงานในบริษัทที่ตรง และดูแลสำนักงานสาขาทั้งหมดของศิริวงศ์ ห้ามเข้าไปเหยียบเกาะมุกเด็ดขาด ไอ้ไทกับยายจำจะเป็นคนดูแลงานที่ฟาร์มมุกทั้งหมด”

พิมุขสั่งเสียงเฉียบขาด เขาทำอย่างนี้เพราะไม่ต้องการให้พชรกับจิรัชยาไขว่เขวกับความผูกพันที่เป็นไปไม่ได้

“ผมทำงานอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น แต่ทำไมคุณลุงต้องสั่งห้ามไม่ให้ผมเจอน้องด้วย ผมทำไม่ได้หรอกครับ”

“ทำไม่ได้ก็ต้องทำ ถ้าแกยังสำนึกในบุญคุณของฉันอยู่ก็ต้องทำตามคำสั่งของฉันเท่านั้น” ประกาศิตเฉียบขาดเสมือนคมหอกนับร้อยทิ่มแทงหัวใจชายหนุ่ม แต่เขาก็ตึงย่นยันจะปกป้องดูแลหญิงสาวอันเป็นที่รักให้ถึงที่สุด

“ผมไม่ลืมหรือครับว่าคุณลุงคือเจ้าชีวิตของผม ถ้าคุณลุงไม่เมตตา ชุบเลี้ยงผมมา ปานนี้ผมก็คงไม่ต่างจากสุนัขข้างถนนตัวหนึ่ง ผมยอมคุณลุงทุกอย่าง แต่เรื่องหัวใจผมขอได้ไหมครับ น้องจ๋า คือหัวใจของผม ผมจะไม่มีวันปล่อยให้เธอต้องตกนรกทั้งเป็นเด็ดขาด”

“แกกล้าซัดคำสั่งฉันหรือไง”

“ถ้าคุณลุงมีเรื่องจะพูดแค่นี้ ผมขอตัวนะครับ” เอ่ยจบเขาก็เดินหนีออกไปต่อหน้าต่อตา

“แกยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น กลับมาคุยกันให้รู้เรื่องก่อนเพชร” พิมุขถึงกับโกรธจนตัวสั่น ยิ่งเห็นร่างสูงเดินหนีออกไปจากห้องนั้นอารมณ์ของเสียใหญ่ก็เดือดพล่าน

เพชรไม่สนใจอาการเกรี้ยวกราดของผู้มีพระคุณสักนิด คนอย่างเขาหัวใจมีไว้เพื่อรัก ใครก็ตามอย่าได้คิดมาเปลี่ยนหัวใจของเขาเป็นอันขาด

“พี่เพชร” ร่างสูงหันหน้ากลับมาก็ก็นั่งร่างบางกึ่งวิ่งกึ่งเดินตรงเข้ามาหา จิรัชยาถือมือลูบรอยช้ำบนแก้มแผ่วเบา อยากชิมซับความเจ็บปวดนั้นมาไว้กับตัวเอง

“เจ็บมากไหมคะ”

“ไม่เจ็บสักนิด”

“แต่พี่เพชรกำลังร้องไห้?” ดวงตาวานถึงกับเบิกกว้าง เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นน้ำตาถูกผู้ชายเอ้อล้นเต็มสองตา “พ่อคุณอะไรกับพี่เพชร บอกจ๋าได้ไหมคะ”

“พี่ชกหน้าว่าที่ลูกเขยของคุณลุง ท่านก็เลยไม่พอใจ” เขาเลือกโกหกถ้ามันทำให้หญิงสาวคลายความกังวลใจ

“แต่จ๋าเชื่อว่าพี่เพชรต้องมีเหตุผลที่ทำอย่างนี้ เขาพูดไม่ดีกับพี่เพชรใช่ไหมคะ” จิรัชยาพยายามคาดคั้น

“ไม่มีอะไรหรอก น้องจ๋า รีบเข้าบ้านเถอะครับ” เขาเกาะมือเล็กออกจากใบหน้า จิรัชยาหันไปมองก็เห็นบิดายืนกอดอกฟังกรอบประตู

“แล้วพี่เพชรจะไปที่ไหน จ๋าไม่อยากให้พี่ขับเรือกลับเกาะมุกงามกลางคืนเลยคะ”

“เข้าบ้านน้องจำ!” บิดาตะโกนเรียกด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด บอกให้ทั้งคู่รู้ว่าอารมณ์ยามนี้ร้อนยิ่งกว่าเปลวเพลิง

“น้องจำไม่ต้องเป็นห่วงพี่หรอกครับ พี่มีเพื่อนในเมืองเยอะแยะ แต่ถ้าพี่อยู่ที่บ้านสงสัยโดนบ่นจนหูชาแน่” เขาเอ่ยกลับหัวเราะกลบเกลื่อนสถานการณ์

“ถ้าอย่างนั้นพี่เพชรดูแลตัวเองนะคะ จำรักพี่เพชรคะ” แฉ่ได้ยินคำว่ารักหัวใจของพชรก็ซุ่มขึ้นราวกับถูกหยาดฝนอาบซไลม

“พี่ก็รักน้องจำ” ฝ่ามือหนายกขึ้นแตะแก้มนวลอยอย่างรักใคร่สุดหัวใจ ดวงตาเศร้าสับสนัยน์ตามคมใบหน้าบวมซ้ำของพี่ชาย ก่อนเดินเข้าบ้านตามคำสั่งของบิดาอย่างเลื่องไม่ได้

เพียงขวัญนอนเจียบเหงาอยู่คนเดียวด้วยความน้อยใจ หยาดน้ำตาไหล รินหยดแล้วหยดเล่าจนชุ่มหมอน เทียงคืนแล้วแต่ก็ยังไรรีวแววของชายคนรัก จะกลับมาร่างบางสะอื้นให้จนกายลั่นสะท้าน หัวใจเจ็บปวดแปลบแทบสลาย เป็นผุยผง เมื่อคิดว่าอีกไม่ช้าชายอันเป็นที่รักต้องกลายเป็นของคนอื่น วิมานสวยหรูที่วาดฝันเอาไว้พังทลายลงอย่างไม่มีขึ้นดี มีอบบางลั่นระริกความหามือถือเครื่องเล็กอย่างร้อนรนทันทีที่เสียงรอสายดังขึ้น

“พี่ไทม์ยูไหนคะ ขวัญคิดถึงพี่เหลือเกิน” หญิงสาวเอ่ยตามที่หัวใจรู้สึก

“พี่ก็คิดถึงขวัญ แต่คืนนี้พี่ไปหาขวัญไม่ได้จริงๆ พี่ขอโทษนะครับ” ภิไทกลับมาถึงบ้านก็รีบปลิดตัวเข้ามาในห้องนอน โทรศัพท์มาหาหญิงคนรักทันที

“ทำไมคะ หรือว่าพี่ไม่รักขวัญแล้ว” เสียงหวานระคนสะอื้นพ้ออย่างน้อยใจ

“พี่รักขวัญ รักมากเท่าชีวิตของพี่”

“แต่พี่ไทม์ไม่ยอมมาตามคำสัญญา”

“เอาไว้พรุ่งนี้พี่ไปส่งคุณตากับแม่ที่เกาะมุกงามแล้ว พี่จะรีบไปรับขวัญ กลับกรุงเทพฯ ด้วยกันนะครับ”

“ขวัญจะรอจนกว่าพี่ไทม์จะมารับขวัญนะคะ” หลังจากชายหนุ่มวาง

สาย เพียงขวัญก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น เธอร้องไห้จนหน้าใจแล้วก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ส่วนชายหนุ่มพอวางสายจากแฟนสาวก็ไม่อาจข่มตาหลับได้ บวกกับอาการบวมข้างบนใบหน้าจากหมัดของอดีตเพื่อนร่วมชั้น หน้าซ้ายใบหน้าเคร่าของหญิงสาวอีกคนก็เข้ามาอ่อกวนหัวใจ ความรู้สึกที่ถูกซ่อนลึกหลายปีผุดขึ้นมาในความทรงจำอีกครั้ง...

เช้าของวันต่อมาครอบครัวดุรณทิพากรก็กลับเกาะมุกงาม ภิไธยนั่งฟัง คุณตากับมารดาวางแผนงานแต่งงาน แม้ไม่เต็มใจแต่ก็จำใจยอม...พอตกบ่ายเขาให้คนงานขับเรือมาส่งแผ่นดินใหญ่ เพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ พร้อมเพียงขวัญ หญิงสาวเอ่ยถามเรื่องใบหน้าเขียวช้ำแต่เขาก็บอกลบแต่ว่ามีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อยเท่านั้น ภิไธยไปส่งเพียงขวัญที่อพาร์ทเมนต์ ก่อนโทรศัพท์นัดเพื่อนทั้งสองออกมานั่งดื่มภายในห้องวีไอพีของผับแห่งหนึ่ง

“ทำไมวะไอ้ไท ถึงแจะแต่งงานกลับไปอยู่เกาะมุกงามก็ไม่จำเป็นจะต้องถอนหุ้นนี้นะ” ธงรบเสียงดังอย่างตกใจ เมื่อหุ้นส่วนคนสำคัญบอกว่า จะขอถอนหุ้นอย่างกะทันหัน การันต์เองก็ถึงกับอ้าปากค้างพูดไม่ออก ภิไธยเคยบอกว่ารักงานออกแบบและบริษัทนี้มาก

“เกออยู่โน่นก็รับงานจากบริษัทไปทำด้วยก็ได้ ไม่จำเป็นต้องถอนหุ้นเลย ยังไงเราก็เป็นเพื่อนกัน ส่วนแบ่งก็คนละสามสิบ อีกสิบกับบริจาบ้านเด็กกำพร้าเหมือนเดิม”

“ฉันจำเป็นต้องใช้เงิน” สีหน้าของคนพูดไม่ค่อยสู้ดีนัก

“แต่ฉันกับไอ้ธน์ไม่ยากให้แกทำงานที่แกร็กไปง่ายๆ แบบนี้ เราสองคนรักกันนะไท” ธงรบพยายามหวานล้อมเพื่อนรักอีกครั้งความมีน้ำใจของเพื่อนทำให้ภิไธยซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก แต่เขาก็ไม่ยอมเอาเปรียบเพื่อนรักทั้งสอง

“แต่ว่า...”

“ทำไมต้องคิดมากด้วยวะ แกไม่ได้ทำงานก็ไม่มีเงินเดือน รอรับเงินปันผลปลายปีอย่างเดียว โอเคไหม?” การันต์เลิกคิ้วสูงอย่างรอคำตอบ

“ขอใจแกสองคนมาก” ภิไทย์มิให้เพื่อนรักทั้งสอง

“เรื่องงานเคลียร์จบแล้ว แต่ขวัญละ แกจะทำยังไงกับเธอ” ธงรบสบตาเพื่อนอย่างเข้าใจความรู้สึกยามนี้ วันก่อนภิไทย์เพิ่งจะขอแต่งงานกับเพียงขวัญ แต่วันนี้กลับบอกว่าเธอไม่ใช่เจ้าสาว แต่เป็นผู้หญิงอีกคนที่ทางครอบครัวจัดเตรียมไว้ให้

“ไม่รู้ ฉันคิดอะไรไม่ออกเลย...” พุดได้แค่นั้นภิไทย์รู้สึกจุกเหมือนมีก้อนเนื้อแน่นมาติดอยู่ในลำคอ การันต์ตบไหล่กว้างอย่างให้กำลังใจ

“ทุกครั้งที่เห็นแกขัดคำสั่งคุณตามาตลอดนี้มา แล้วทำไมคราวนี้ถึงได้ยอมแต่งล่ะ”

“นั่นสิ ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน สวยสู้น้องขวัญได้หรือเปล่า” เมื่อนึกเห็นหน้าของว่าที่เจ้าสาว ภิไทย์ไม่สามารถตอบคำถามของเพื่อนได้ จึงตอบเลียงอย่างไม่เต็มเสียงนัก

“เอาไว้ให้แกสองคนไปดูแลกัน เพราะแกสองคนต้องไปร่วมงานแต่งของฉันด้วย” หลังจากตกลงเรื่องบริษัทกันเรียบร้อยแล้ว สามหนุ่มก็มานั่งดื่มจิบจนเวลาล่วงเลยถึงเที่ยงคืน ก่อนแยกย้ายกันกลับห้องพักของตัวเอง

นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้เหลืออีกไม่กี่วันก็ถึงวันแต่งงานของภิไทย์กับจิรัชยา พชรก็เอาแต่หมกตัวอยู่บนเกาะมุขงาม กลางวันก็ทุ้มเทาให้กับงานในฟาร์มมูกอย่างเอาเป็นเอาตาย เพียงเพื่อไม่ให้ตัวเองคิดถึงหญิงสาวอันเป็นที่รัก จนคนรอบข้างรู้สึกเป็นห่วง โดยเฉพาะลุงขึ้นกับป้าแจ่มที่รักเขาเหมือนลูกชายคนหนึ่ง ตกเย็นเขาก็ขับเรือคู้ใจแอบมาดูความเป็นอยู่ของจิรัชยาบนฝั่งแผ่นดินใหญ่ เกรงว่าผู้ชายอย่างไ้ภิไทย์นั้นจะทำร้ายเธอหรือพุดจาให้เจ็บช้ำน้ำใจหรือเปล่า เขาทำอย่างนี้ทุกวันตลอดเวลาสองเดือน ไม่ได้เกรงกลัวต่อคำสั่งของพมูขสัณนิ

ทางด้านจิรัชยาก็ดูไม่ค่อยสดชื่นนัก เพราะถูกบิดาบังคับให้อยู่แต่บ้าน เตรียมตัวสำหรับการเป็นเจ้าสาว แม้ภิไทย์จะมาแวะไปลองชุด ถ่ายรูป และรับประทานอาหารด้วยกันหลายครั้ง มันก็ไม่ได้ทำให้เธอมีความสุขกับท่าทางเฉยชาของเธอ ผู้ชายที่เธอโหยหากลัวกลับเป็นอีกคนที่ไม่ยอมเผลอนำมาให้เห็น

ความรู้สึกน้อยอกน้อยใจจึงเริ่มเข้ามาเกาะกินหัวใจ ครั้นจะนั่งเรือไปหาบน เกาะมุกงาม บิดาก็บอกว่าไม่เหมาะสมเพราะเธอกำลังจะแต่งงาน

แม้ครั้งหนึ่งเธอจะเคยชื่นชอบเขามาก แต่มันก็เป็นเพียงพอ ความคิดแบบเด็ก หากวันนี้ใกล้ถึงวันแต่งงานเธอก็กลับรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่าง ประหลาด แต่เมื่อตัดสินใจที่จะช่วยเหลือครอบครัวดรุณทิพากร เธอก็คงถอย หลังไม่ได้อีกแล้ว บางครั้งความเหงาอ้างว้างก็ทำให้อยากมีใครสักคนคอย พุดคุยหรือปรึกษาในเรื่องต่างๆ กับคนที่รู้ใจมากที่สุด สุดท้ายก็ทำได้เพียงแค่ว่า รอเท่านั้น ‘พี่เพชรไม่รักน้องจำแล้วหรือคะ’

ส่วนเพียงขวัญเธอก็ได้ลาออกจากการเป็นผู้จัดการร้านอาหารญี่ปุ่น ที่กรุงเทพฯ หอบหัวใจอันบอบช้ำกลับมาเยี่ยมญาติที่จังหวัดกระบี่ หมู่บ้านซึ่งเป็นท่าเรือข้ามไปยังเกาะลันตา เธอตั้งใจนำเงินเก็บที่ตั้งใจเอาไว้สำหรับจัดงานแต่งงานกับภิกิไทมาลงทุนเปิดร้านอาหารบนเกาะลันตา ซึ่งเดิมทีเป็นร้านอาหารitaliaเลียน เจ้าของเป็นญาติของมารดาที่กำลังจะแต่งงานไปอยู่ สวีเดน ภิกิเคยมาเยี่ยมหลายครั้ง แม้มีเวลาอยู่ด้วยกันไม่นาน เธอก็ยังรู้สึกดี ที่เขาไม่ได้หายหน้าไปจากชีวิตเลยทีเดียว

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อ” ชายหนุ่มยกมือไหว้ทวน บิดาของเพียงขวัญ ซึ่งเป็นข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการจังหวัดที่กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บน เก้าอี้โยกหน้าบ้านปูนชั้นเดียวหลังขนาดกลาง

“นายมาที่นี่ทำไม อายามาทำให้ยายขวัญไขว้เขวอีกได้ไหม ฉัน ขอร้อง” หนุ่มใหญ่วัยเกือบห้าสิบเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เพราะที่ผ่านมามี ต้องทนเห็นลูกสาวนอนร้องไห้เกือบทุกคืน

“สวัสดิ์ค่ะพี่ไท” เด็กสาววัยสิบแปดรีบออกมาขัดจังหวะ เกรงว่าบิดา ควบคุมอารมณ์เอาไว้ไม่ได้

“สวัสดิ์ครับจิม พี่ขวัญอยู่ไหม พี่โทรหาทำไมยอมรับสาย”

“พี่ขวัญไปหาเพื่อนที่เกาะลันตาคะ สงสัยไม่ได้เอามือถือไปด้วย เดี่ยวจิมโทรไปถามพี่แอ่วให้หะคะ” จิมทองบอกอย่างกระตือรือร้น คิดว่า พี่สาวต้องดีใจแน่ที่ภิกิโทรสู่สาวหามาเยี่ยม

“ไม่ต้องโทรถามใครทั้งนั้น เพราะฉันไม่อนุญาต!” บิดาสั่งเสียงดุ

“แต่พ่อคะ”

“นายกลับไปได้แล้วและไม่ต้องเสนอหน้ามาที่บ้านของฉันอีก” เทวัน
ชีนัวไล่ แต่เขาก็กังคังจะพบเพียงขวัญให้ได้

“แต่ผมมีเรื่องจะคุยกับขวัญ กรุณาอย่ากีดกันเราสองคนเลยนะครับ”

“ถ้าไม่อยากโดนลูกปิ่นก็ไปซะ นั่งชิมส่งแขก” กล่าวจบเทวันก็เดินเข้าไป
ในบ้านแล้วกลับออกมาพร้อมปิ่นสันขนาดเหมาะสมมือ

เมื่อก่อนเทวันชื่นชอบว่าที่ลูกเขยคนนี้น่ามาก เพราะเห็นว่าเป็นคนหนุ่ม
อนาคตไกล แต่เมื่อตัดสินใจเลือกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก

“พ่อจะยิงพี่ไทจริง ๆ เหรอคะ” ชิมทองเบิ่งตากว้างอย่างตกใจ

“ถ้ามันไม่ไปรับรองฉันยิงสมองกระจุยแน่ อ้อ แล้วนายก็ห้ามเรียกฉัน
ว่าพ่ออีก ฉันไม่ใช่พ่อของนาย ไป!”

“ถ้าฉันชิมช่วยบอกขวัญด้วยว่าคืนนี้พี่จะโทรหา ผมลानะครับคุณ
อา” ภิไทพูดกับสาวน้อย ก่อนหันมายกมือไหว้ผู้ใหญ่อย่างนอบน้อม แต่ฝ่าย
นั้นกลับเชิดหน้าใส่อย่างไม่ใยดี

อีกสองชั่วโมงถัดมาเพียงขวัญก็กลับมาถึงบ้าน ชิมทองรูดซิบปาก
เสียบ เมื่อบิดาขู่ว่าจะไม่จ่ายเงินเดือนให้ทั้งที่รู้สึกสงสารพี่สาวเหลือเกิน แต่
เธอก็ไม่กล้าขัดคำสั่งบิดาเช่นกัน

๕...วิวาห์น้ำตา

และแล้ววันแต่งงานของภิกไท์กับจิรัชยา ก็มาถึง พิธีการในช่วงเช้า พิมุขเชิญท่านผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นประธานหลังน้ำสังข์ เริ่มตั้งแต่ประธานจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย แล้วสวมมงกุฎแฉดแก่บ่าวสาว จากนั้นท่านก็ได้ให้น้ำสังข์ช่วยพรให้แก่บ่าวสาวเป็นคนแรก ตามมาด้วย ภูมิ พิมุข พิมผกา ภารดี และผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย ระหว่างรับคำอวยพรเจ้าสาวก็แอบชำเลืองมองหน้าเจ้าบ่าวหลายครั้ง แต่เธอก็ได้พบเพียงใบหน้าและแววตาเรียบเฉยเท่านั้น

จากนั้นบรรดาแขกเหรื่อคนสำคัญและเพื่อนๆ ก็ทยอยให้น้ำสังข์ช่วยพร ก่อนพิธีการสำคัญที่ขาดไม่ได้ นั่นคือการจดทะเบียนสมรส เจ้าบ่าวในชุดสูทสีครีมบรรจงเซ็นชื่อต่อหน้านายอำเภอ ตามด้วยเจ้าสาวในชุดไทยประยุกต์สีขาวบริสุทธิ์เปิดไหล่ข้างหนึ่งก็กระทำเช่นเดียวกัน ท่ามกลางสายตาชื่นชมยินดีของครอบครัวทั้งสองฝ่าย แล้วงานเลี้ยงก็เริ่มขึ้นในเวลาหกโมงเย็นโดยประมาณ

หาดทรายหน้าโรงแรมกันตาริয়ারถูกเนรมิตขึ้นอย่างงดงาม ตลอดทางเดินจากด้านในโรงแรมออกมาถึงเวทีตกแต่งด้วยดอกไม้เน้นโทนสีขาวเป็นหลัก ลูกไฟหลากสีประดับเรียงราย ผสานเสียงคลื่นซัดหาดตลอดเคล้ากับเสียงดนตรีกำลังบรรเลงแ่วหวานอย่างไพเราะ เพิ่มบรรยากาศยามค่ำคืนให้โรแมนติกยิ่งขึ้น สำหรับงานเลี้ยงค่ำคืนนี้จัดแบบบุฟเฟต์ ซึ่งมีทั้งอาหารไทยจีน ฝรั่งเศส ให้แขกได้เลือกรับประทานตามใจชอบ

ภิกไท์ถึงกับยืงตะลึงกับเจ้าสาวในชุดราตรีเกาะอกสีขาวเรียบหรู ยาวสลวยถูกเกล้าขึ้นเผยให้เห็นลำคอขาวผ่องประดับด้วยสร้อยเพชรล้ำค่า เธอไม่ใช่คนสวยแต่ดงามราวนางฟ้าตัวน้อย เขายืนมือมารับมือเล็กจากมารดาของเธอ แล้วประคองมายืนต้อนรับแขกอยู่ด้านหน้า ซึ่งเป็นขั้วประตูประดับด้วยกุหลาบสีขาว

ภูมิกับพิมุขก็คอยต้อนรับแขกของตัวเองที่ร่วมเป็นสักขีพยานของบ่าว

สาว ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มบ่งบอกถึงความสุขเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับพิมพาและภารดี ผิดกับเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่ไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่าทั้งสองคนกำลังรู้สึกอย่างไรภายใต้รอยยิ้มที่ส่งให้ทุกคน ครอบครัวอบอุ่นของพี่ชายต่างบิดาอย่างพินัยกับพนัสที่หอบลูกชายลูกสาวมาร่วมงานอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากัน

“โอ้โฮ! วันนี้อำจของมัดมุกสวยที่สุดในโลกเลยคะ” เด็กหญิงอรพินในชุดราตรีสีชมพูอ่อนชมพูเสียดังกังวานใส เมื่อเจ้าบ่าวเจ้าสาวเดินมาหยุดที่โต๊ะ

“อำจสวยมากคะ ไต๋นั้นมัดหมี่อยากเป็นเจ้าสาวคะ จะได้สวยเหมือนอำจ” เด็กหญิงมารวิ หลานสาวอีกคนเอยชมไม่ยอมน้อยหน้าญาติผู้ใหญ่

“มัดมุกกับมัดหมี่ของอำจก็สวยมากจ้ะ” จิรัชยาพ่อตัวลงมาโอบร่างเล็กซ้ายคนขวาคน เมื่อเด็กน้อยทั้งสองขยับลงจากเก้าอี้เข้ามาทอด

“อย่าเพิ่งกวนอำจนะลูก มัดหมี่ มัดมุก พ่อว่าเรามาทานนี้กันดีกว่า” พินัยพยักหน้าเรียก เจ้าบ่าวเจ้าสาวจะได้มีเวลาทักทายแขกคนอื่นบ้าง

“คะคุณพ่อ/คะคุณลุง” สองสาวตอบพร้อมกันแล้วผละมานั่งที่เดิม ส่วนภิกิไต่ได้แต่มองภาพอันแสนอบอุ่นนั้นด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเหมือนกัน

“ยินดีด้วยนะจ๊ะน้องจำ คุณไท” อรุณยาเย็นของขวัญลูกองค์เล็กให้ทั้งสอง ภิกิไต่รับมาถือไว้พร้อมกล่าวขอบคุณ แล้วหันมารับจากมธุรวินอีกคน

“กลองนี้ของพี่ใหม่กับคุณใหญ่จ้ะ ขอให้คุณไทกับน้องจำมีความสุขมากๆ นะคะ แต่งงานแล้วก็มีเจ้าตัวเล็กละ อยู่บ้านจะได้ไม่เหงา”

คำอวยพรของพี่สะใภ้คนโตทำเอาทั้งคู่หันมาสบตากัน แต่ก็ไม่มีใครพูดอะไรมากกว่าคำว่า ‘ขอบคุณ’

“ผมฝากน้องสาวสักคนนะครับคุณไท หวังว่าคุณจะรักและให้เกียรติ ไม่ทำให้เธอเสียใจในวันข้างหน้า”

พนัสกล่าวกับเจ้าบ่าว เขารู้ดีว่าการแต่งงานครั้งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากความรักทั้งสองฝ่าย แต่มีเรื่องของเงินและธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับเสียไม่ได้

“พี่ว่าจำกับคุณไทไปทักทายแขกโต๊ะอื่นก่อนก็ได้ ยังไงคืนนี้พี่ก็ต้องส่งจำเข้าหออยู่แล้ว ดูลิเพื่อนๆ ที่โรงพยาบาลกลัวมือเรียกกันใหญ่แล้ว” พินัยบอกน้องสาวพลางจ้องใบหน้าผิวยิ้มของเจ้าบ่าวจนเขารู้สึกอึดอัด

เจ้าบ่าวประคองเจ้าสาวเดินไปหากลุ่มพญาบาลและเจ้าหน้าที
 สาธารณสุขที่มาร่วมยินดี ทันใดนั้นสายตาคมก็เหลือบไปเห็นร่างบางคุ้นเคย
 ของใครคนหนึ่งนั่งมองอยู่ตรงลิบบปีโรงแรม หัวใจของเขาก็กระตุกวบ แต่ก็
 ต้องจำใจบั้นยืมต้อนรับเมื่อเสียงร้องกรี๊ดกร๊าดของบรรดาสาวเล็กสาวใหญ่ดัง
 ขึ้น จนแยกไม่ออกว่าเสียงใครเป็นเสียงใคร ภาิโหรู้สึกรัดเขินเล็กน้อยที่สายตา
 นับสิบคู่จ้องมายังเขาจุดเดียว

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะคุณภาิโห น้องจำ” นีรุซหัวหน้านหน่วย
 อาสาสมัครอวยพรคู่บ่าวสาว

“ขอบคุณครับ/ขอบคุณค่ะพี่นุซ” ทั้งสองยกมือไหว้ขอบคุณ

“น้องจำขา แอบทักเจ้าบ่าวเอาไว้ก็ไมยอมบอกพวกพี่สักคำ เล่น
 แต่งงานสายฟ้าแลบแบบนี้พี่แทบหัวใจวายตายเนะคะ” สดศรีกล่าวกับ
 เจ้าสาวหากสายตากลบจ้องใบหน้าหล่อของเจ้าบ่าวไม่กะพริบ

“นั่นสิคะ จู่ๆ ก็อาการัดไปแจกถึงโรงพยาบาล พี่เห็นตกใจแทบแย่ ที่
 แรกนี้กว่าล้อเล่น แต่พอเห็นรูปน้องจำกับเจ้าบ่าวสุดหล่อ พี่ถึงรู้ว่าไม่ได้ฝันไป
 ขอให้อีกกันจนแก่เฒ่า มีลูกด้วยกันสักโหล่นะคะ” อีกคนเอ่ยขึ้น

“พี่ว่าครึ่งโหลก็พอแล้วค่ะเดี๋ยวคุณพ่อคุณแม่ไม่มีแรงทำการบ้านรอบ
 ดึก เพราะมัวแต่เลี้ยงลูก จริงไหมคะคุณภาิโห” นีรุซหันมาขอความเห็นเจ้าบ่าว

“อะ เออ ครับ” ภาิโหฝืนยิ้มให้กับทุกคน ยิ่งโดนกระเช้าเรื่องลูกและ
 เรื่องบนเตียงสีหน้าของเขาก็ยิ่งอึดอัด

“คุณโหไปหาเพื่อนที่โต๊ะก่อนก็ได้ค่ะ เดี่ยวฉันตามไปที่หลัง” เจ้าสาว
 รีบแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าให้เจ้าบ่าว

“ถ้าฉันผมขอตัวสักครู่นะคะ” จิรัชยาเหลือบตามองร่างสูงเล็กน้อย
 แล้วกล่าวกับทุกคนที่มาร่วมงานคืนนี้

“จำขอบคุณทุกคนมากนะคะ ที่อุตส่าห์สละเวลามาร่วมงานแต่งงาน
 ของจำ ของข้าวสวยคืนนี้จะเป็นผลิตภัณฑ์จากไข่มุกจำเป็นคนทำเองทั้งหมดค่ะ”

“ว้าว! ไข่มุกเธอคะ”

“ค่ะพี่ศรี รับรองถูกใจทุกคนค่ะ”

“แล้วน้องจำพบรักกับคุณภาิโหตอนไหน ทำไมพวกเราไม่เห็นรู้เรื่อง

เลย” นีรนุชยังข้องใจความสัมพันธ์ของทั้งคู่

“คุณไทกับจ่ารู้จักกันมาตั้งแต่เด็กค่ะ คุณไทเป็นเจ้าของบ้านหลังใหญ่ข้างบ้านจ่าไฉะ”

“ถ้างั้นก็หลานชายเจ้าของฟาร์มมุกตะวันตกไช้หม่น้องจ่า” สดศรีจิบปากจิบคอถามด้วยความตื่นเต้น จีรัชยาเพียงพยักหน้าตอบยิ้มนๆ

“ว้าว...เรือล่มในหนองแล้วทองจะไปไหนเนี่ย จริงไหมพวกเรา” นีรนุชหันมาขอความเห็นจากเพื่อนร่วมอาชีพบนโต๊ะ

จากนั้นเสียงฮือฮาดังประสานกันขึ้นอย่างชอบอกชอบใจ ทำเอาเจ้าสาวยิ้มอย่างขวยเขิน หลายครั้งที่เธอเหลือบมองร่างสูง เก่งกว่าถ้าเขาได้ยินจะไม่พอใจกับคำพูดนั้น แต่เธอก็ยังเห็นเขาพูดคุยกับเพื่อนโต๊ะนั้นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ทำไมทำหน้าอย่างงั้นวะไท แต่งงานทั้งที่ยิ้มแย้มหน่อยสิ ไม่ใช่เอาแต่อมทุกข์” ธงรบแซวกลัวหัวเราะเมื่อสีหน้าของเพื่อนเต็มไปด้วยความเครียด

“นายก็รู้ว่าฉันไม่เต็มใจ” อยู่กับเพื่อนเขาไม่จำเป็นต้องเสแสร้งอีกต่อไป

“อย่าพูดเสียงดังสิ ถ้าเกิดเจ้าสาวได้ยินเข้าเธอคงเสียใจแย่” การันต์เตือนสติ คงไม่ดีแน่ถ้าใครเกิดได้ยินประโยคนี้เข้าโดยเฉพาะเจ้าสาว

“เอาน่าเพื่อน รีบมีลูกสักคนสองคน เดียวความรักก็ตามมาเองแหละ จริงไหมวะ” อีกคนปลอบใจ ไม่อยากเห็นเจ้าบ่าวทำหน้าซังกะตายตั้งแต่ยังไม่เข้าหอ

“ฉันเห็นด้วยกับไฉ้วัน คุณจ่าเธอก็ไม่ใช่คนขี้ริ้วขี้เหร่สักหน่อย ดูเรียบร้อยน่าทะนุถนอมจะตาย” แม้เพื่อนทั้งสองจะพยายามสรรหาเหตุผลมาปลอบใจสักเท่าไร มั่นก็ได้ทำให้ความรู้สึกของเจ้าบ่าวดีขึ้น

“แต่ฉันสงสารขวัญที่ทำตามคำสัญญาไม่ได้ ฉันทำให้เธอต้องร้องไห้ทั้งที่เธอไม่มีความผิด ฉันคงเป็นผู้ชายที่แย่มากไช้ไหม...”

“อย่าคิดอย่างงั้นสิเพื่อน ทุกอย่างฟ้าได้กำหนดเอาไว้แล้ว ไม่มีใครฝืนชะตาฟ้าได้หรอก” การันต์กล่าวตามความเชื่อ

ภิกษุมองหน้าเพื่อน พลังเกิดความคิดที่ว่า คนเราเกิดมาแค่ชาติเดียว ไม่กี่ปีก็ต้องตาย แล้วทำไมต้องปล่อยให้ฟ้ามาลิขิต ในเมื่อเราเป็นเจ้าของชีวิตของเราเอง

“เออ เจ้าสาวของแกได้รับอุบัติเหตุหรือเปล่า ทำไมคู่อำนาจของเธอเดินไม่ค่อยถนัดเลยนะ” ภิไทเหลือบตามองเจ้าสาวแล้วหันมาตอบคำถามคนที่ส่งสัยให้หายข้องใจ

“เธอเป็นโรคเกี่ยวกับไขกระดูกมาตั้งแต่เด็กแล้วละ”

“อย่าบอกนะว่าเธอเป็นโรคโปลิโอ ถ้าฉันแกก็ได้เสียพิการสิวะ” ธงรบอุทานขึ้นอย่างตกใจ ไม่ทันได้สังเกตว่าเจ้าสาวนั้นได้ขยับมายืนอยู่ใกล้ๆ

“เฮ้ย พูดยอะไระวังปากหน่อย เกรงใจเจ้าสาวของไอ้โหม่นบ้าง ปากสุนัขจริงแท้” การันต์ปริ่มเพื่อน พร้อมพยักพยิดให้หันมองด้านหลัง แต่ชายหนุ่มก็ยังคึกคะนองปากไม่เลิก

“มิน่าละแกถึงไม่อยากแต่งงานกับเธอ ที่แท้ก็ไม่อยากมีเมียเป็นคนพิการนี่เอง ถ้าเป็นฉันก็ไม่แต่งงานเหมือนกัน เวลาพาออกงานสังคมบอกตามตรงว่าอายเหมือนกัน” ธงรบยังหัวเราะร่วนอย่างขบขัน

ภิไทกำลังจะอ้าปากปฏิเสธข้อกล่าวหาของเพื่อน แต่เห็นดวงตาเศร้าๆ คู่ นั้นคลอด้วยหยาดน้ำตาก็จุกอกจนพูดไม่ออก เขาไม่ได้นึกถึงเรื่องเขาพิการ แต่ที่ไม่อยากแต่งงานก็เพราะมีแฟนอยู่แล้วต่างหาก

“ขอโทษนะคะที่มาขัดจังหวะ คุณไทคะคุณตาให้มาเชิญไปกล่าวขอบคุณแขกบนเวทีสักครู่ค่ะ” ธงรบถึงกับหน้าเหวอเลยที่เดียว ครั้นจะอ้าปากขอโทษร่างบางก็รับหันหลังให้เสียก่อน

ภิไทมองหน้าเจียนของเพื่อนแล้วก็เดินเข้ามาประคองเจ้าสาวขึ้นบนเวที กล่าวขอบคุณแขกเหรื่อที่มาร่วมงานฉลองแต่งงานครั้งนี้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเช่นเดียวกับจิรัชยา แม้ว่าในหัวใจนั้นจะเจ็บปวดแค่ไหนก็ตาม ก่อนฝ่ายเจ้าสาวจะตะโกนให้ทั้งสองจูบโชว์กลางเวที

“เจ้าบ่าวช่วยจูบเจ้าสาวยืนยันความรักหน่อยสิคะ” สดศรีตะโกนนำร้อง ก่อนบรรดาเพื่อนจะส่งเสียงให้ร้องดังกึกก้องกลบเสียงคลื่นกระทบฝั่ง เมื่อเจ้าบ่าวก้มลงมาจูมพิตพวงแก้มของเจ้าสาวแต่พองาม

จูมพิตนั้นทำเอาเจ้าสาวเขินจนหน้าแดง แม้จะรู้ว่ามันเป็นเพียงแค่การแสดงของเขาต่อหน้าผู้คน ส่วนเจ้าบ่าวก็เกิดอาการหัวใจเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อได้สัมผัสความหอมกรุ่นของแก้มนวลดครั้งแรก

พอหลังจากเวทีจรัญชา ก็สอดส่ายตามองหาพี่ชายอันเป็นที่รัก พี่ชายที่ไม่เคยถูกเหยียดหยามหรือรังเกียจคนพิการอย่างเธอ พี่ชายที่คอยปกป้องคุ้มกันภัยให้นอนหลับฝันดีตั้งแต่เล็กจนโต พี่ชายที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต แต่ก็ไม่มีแม่เงาของเขาโผล่มาให้เห็นเลยตั้งแต่พิธีการในตอนเช้าจบจนถึงเวลานี้

“มองหาไอ้เพชรหรรอครับ”

“คุณไท...” จรัญชาสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อหันกลับมามองเจ้าของคำถาม

“ผมว่าป้านี้มันคงเสียอกเสียใจ กินเหล้ามาเป็นหมาขี้างถนนแล้วมั้ง อุตส่าห์ทำตัวเป็นหมาเฝ้าปลากระป๋องมานาน”

“ฉันจะมองหาใครมันก็เรื่องของฉัน คุณอย่ามายุ่งดีกว่าค่ะ” จรัญชาตัดบทด้วยการเดินหนีแต่ก็ไทกลับยกแขนขึ้นโอบไหล่ของเธอเอาไว้

“ผมก็ไม่อยากยุ่งนักหรอก แต่ตอนนี้คุณไม่ใช่สาวโสดที่จะมองหาผู้ชายอื่นได้ตามใจชอบเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้วนะครับ เพราะผมถือว่าคุณกำลังคิดมีคู่”

“แต่พี่เพชรเป็นพี่ชายของของฉัน ไม่ใช่ผู้ชายอื่นค่ะ” เธอพยายามแกะมือนหาออกแต่ไม่สำเร็จ หน้าที่ไปหน้าหล่อยังก้มลงมาเกือบชิดจนลมหายใจอุ่นรินรดพวงแก้มนวล

“เมื่อไหร่จะถึงเวลาส่งตัวเข้าหอสักที อยากรู้ว่าหน้าตาเรียบร้อยอย่างนี้ลึลลารักบนเตียงจะเด็ดแค่ไหนหรือว่านอนแข็งทีอเป็นขอนไม้ก็ไม่รู้”

“คุณไท!” จรัญชาดันตัวเองออกจากอ้อมกอด ไม่คิดว่าคนหน้าตาดีมีการศึกษาสูงอย่างเขาจะพูดจาหยาบโลนเช่นนี้

เจ้าชายในฝันกลับกลายเป็นปีศาจร้ายจนเธอตั้งตัวแทบไม่ติด ไทไม่สนใจจากการขัดขืน เขารั้งเธอเดินมาทักทายแขกตามโต๊ะด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เพียงขวัญมอชชายอันเป็นที่รักยืนเคียงข้างเจ้าสาวบนเวทีผ่านม่านน้ำตา หัวใจปวดร้าวเหมือนถูกเข็มนับร้อยทิ่มแทง เมื่อเขาโน้มหน้าลงมาจุมพิตแก้มเจ้าสาว ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอย่างยินดีของทุกคน ร่างบางค่อยๆ ขยับออกจากลอบบี้เดินลัดเลาะมาตามริมหาดที่มีร้านเหล้าเปิดบริการ เพราะ

ไม่อยากเห็นภาพบาดตาอีกต่อไป

เขาแต่งงานแล้ว เขาเป็นของคนอื่นแล้ว ผู้แพ้วร่าบอกกับตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า พร้อมตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะลืมเขาไปจากหัวใจ แม้มันเจ็บปวดแทบขาดใจ และต้องใช้เวลานานแค่ไหนก็ตาม เธอไม่อยากกลายเป็นมือที่สามทำลายครอบครัวคนอื่น แม้เขาจะบอกว่าจะรับหย่าขาดจากผู้หญิงคนนั้นเพื่อกลับมาหาเธอให้เร็วที่สุด...

ขณะเดียวกันภายในร้านอีสานตำแซบก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้าของผู้ชายอีกคนหนึ่ง เมื่อต้องสูญเสียหญิงสาวอันเป็นที่รักให้กับชายอื่น ทั้งกระแต ลุงชื่น ไข้อย และทุกคนก็ได้แต่มองผู้แพ้วร่าเทเหล้าเข้าปากกรวกับดื่มน้ำ แต่ก็ไม่มีใครกล้าห้ามสักคน เพราะเข้าใจถึงหัวใจของคนหัวใจสลายเป็นอย่างดี

“เอาเหล้ามาอีกซิไข้อย” เสียงอ้อแอ้เป็นภาษาถิ่นของชายหนุ่มดังขึ้น พร้อมยื่นมือออกมาขอรับเหล้าขวดใหม่

“แต่ไข้อยไม่อยากให้ลูกเฟกีนอีก” ชัยพยายามห้าม แต่เขาก็ไม่ยอมฟังอะไรทั้งสิ้น ยังร่ำร้องหาเหล้ามาเพิ่มอีกเรื่อยๆ

“มาแค่นี้มันไม่ตายหรอกน่า เอาเหล้ามาให้ฉันดื่มสิ”

“พอได้แล้วเพชร ถึงเชิงจะกินให้ตาย ยังไงน้องจำก็ต้องเป็นของคนอื่นอยู่ดี ลุงว่าเชิงตั้งใจเสียเถอะ คิดเสียว่าชาติก่อนไม่ได้ทำบุญร่วมกันมา”

ลุงชื่นพยายามเตือนสติ แต่ยิ่งพูดก็เหมือนยิ่งตอกย้ำความเจ็บปวดให้ดำดิ่งลึกลงไปอีก

“แต่มันไม่ได้รักน้องจำ ลุงได้ยินใหม่ว่าไอ้ไทไม่ได้รักน้องจำ” พชรโวยวายเสียงดังลั่น นัยน์ตากำแดงแลดูน่ากลัวจากฤทธิ์ของน้ำเมา หัวใจของเขาตอนนี้แหลกสลายจนแทบไม่เหลือชิ้นดี

“แล้วเชิงจะทำอะไรได้ ในเมื่อมันเป็นความต้องการของเสีย”

“นั่นสิคะลุงชื่น กระแตว่าคงไม่มีอะไรดีกว่าการตัดใจ แม้ไม่ได้ครอบครองเป็นเจ้าของน้องจำ แต่เพชรก็ยังทำหน้าที่พี่ชายที่ดี คอยดูแลน้องจำอยู่ห่างๆ ได้เหมือนเดิมเนี่ยา เดี่ยวเสียรู้เข้าจะไม่พอใจเอานะ” กระแตพยายามพูดปลอบใจอีกคน

“ใครจะพอใจหรือไม่พอใจ ผมไม่คิดสนใจหรอกเจ้ แต่ถ้าไอ้ไทมันทำ

ให้น้องจำต้องเจ็บปวดหรือเสียน้ำตาแม้แต่หยดเดียว ผมไม่เอามั่นไว้แน่” พุดจบร่างสูงก็หันหันออกจากร้านมุ่งสู่ชายหาดทั้งที่เดินไม่ค่อยตรงทางมากนัก

“ลูกพี่จะไปไหนครับ” ใ้ช้ขยขอไปด้วยคน” ชัยวิ่งตามหลังมา เกรงว่าลูกพี่ของมันจะไปโวยวายที่งาน

“ฉันจะกลับเกาะมุกงาม”

“ลูกพี่จะกลับยังงี้ นี่มันดึกมากแล้วนะครับ”

“เรื่องของฉัน เกออย่ามายุ่ง” เขาคว้าเอาขวดเหล้า แล้วก้าวลงสู่ท้องทะเลเบื้องหน้า พร้อมตะโกนแข่งกับเสียงคลื่น ไม่สนใจเสียงร้องเรียกของใ้ช้ขยสักนิด

“ทำไม! ทำไมฟ้าต้องพรากเธอไปจากชีวิตผมด้วย ผมรักเธอ ได้ยินไหมว่าผมรักเธอ!”

พชรตะโกนก้อง แล้ววิ่งลงทะเลเพื่อระบายอารมณ์ เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้ลงไปทีลึกลับ ชัยก็ทรุดตัวลงนั่งริมหาด ปล่อยให้คนนอกหักได้ระบายความเจ็บปวดตามลำพังสักพัก

“น้องจำ...พี่รักเธอ ไม่ว่าจำจะเป็นของใครพี่ก็จะยังรักเธอ ลาก่อน... ยออดดวงใจของพี่” พชรเดินลงไปเรื่อยๆ จนร่างกายจมผืนน้ำลงสู่เบื้องล่างอันมืดมิด ลึกลับ และน่ากลัว

ชัยนั่งมองอยู่ริมหาดก็เหมือนถูกสะกดด้วยเกลียวคลื่น กว่าจะรู้สึกตัวขึ้นมาอีกทีท้องทะเลเบื้องหน้าก็เงียบสงบไร้ร่างสูงของพชรเสียแล้ว

“ลูกพี่อยู่ไหน ลูกพี่!” เขาตะโกนเรียกด้วยความร้อนรน แล้ววิ่งลงไปในน้ำเหมือนคนบ้า ปากก็ตะโกนเรียกอีกฝ่ายไม่หยุด “อย่าล้อเล่นแบบนี้ได้ไหม ใ้ช้ขยใจคอไม่ดีเลย ลูกพี่! ลูกพี่!”

งานเลี้ยงสิ้นสุดลงเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ถูกส่งเข้าห้องหอที่พี่ชายและพี่สะใ้เตรียมเอาไว้บนชั้นสูงสุดของโรงแรมกันตารีย์ ภายในห้องนอนตกแต่งด้วยโทนสีขาว รวมทั้งเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ก็เป็นโทนสีขาวเช่นเดียวกันเตียงนอนขนาดใหญ่สำหรับคู่บ่าวสาวโรยด้วยกลีบกุหลาบสีแดงละลานตา

“ตาดีใจที่เห็นหลานรักของตาทั้งสองคนกำลังจะสร้างครอบครัวด้วยกัน ไ้ต้องรักและดูแลน้องให้ดี สมกับที่ผู้ใหญ่ไว้ใจยกน้องให้กับไท ผิด

นิตพลาดหน่อยก็ให้อภัยกัน ที่สำคัญรีบมีหลานให้ตาอุ้มเร็วๆ นะลูก”

ภูมิเอ่ยกับหลานชาย คิดว่าความน่ารักและความดีของหญิงสาวจะเอาชนะใจหลานชายหัวดื้อคนนี้ได้ไม่ยาก

“ครับคุณตา” ชายหนุ่มรับคำไม่เต็มเสียงนัก พลังเหลือบตามองดูเจ้าสาวที่นั่งก้มหน้านั่งอยู่ข้างกาย

“น้องจำเองก็ต้องทำหน้าที่ของภรรยาให้ดีนะลูก พ่อเชื่อว่าไทจะดูแลลูกสาวของพ่อได้ พ่อรักลูกมากรู้ไหม” เสี่ยวใหญ่เอ่ยกับบุตรสาว รู้สึกไม่ค่อยดีนัก เมื่อเห็นเธอดูไม่ค่อยสดใสเร่งรู้สึกเท่าใด

“คะคุณพ่อ” จากนั้นเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ก้มลงกราบท่านทั้งสอง ก่อนพินมกับภารดีจะเข้ามาอวยพรให้บุตรชายและบุตรสาวตัวเอง

“แต่งงานแล้วน้องจำต้องเป็นภรรยาที่ดีของสามี มีเรื่องผิดใจกันนิดหน่อยก็รีบเคลียร์ให้เรียบร้อยรู้ไหม เดียวมันจะบั่นทอนชีวิตของลูกไม่ให้มีความสุข” จิรัชยาออกมารดำนานาตาซึม เพราะตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยอยู่ห่างจากท่านเลย

“แม่ฝากน้องด้วยนะไท”

“ครับคุณแม่”

“รับปากผู้ใหญ่แล้วก็ต้องทำให้ได้” ภารดีก้มหน้ากระซิบดักคอบุตรชาย แล้วหันมาเอ่ยกับสะใภ้ “รีบมีหลานให้แม่อุ้มเร็วๆ นะน้องจำ”

“คะคุณแม่” จิรัชยาจับปากเสียงแผ่ว จากนั้นพี่ชายกับพี่สะใภ้ทั้งสองก็เข้ามาอวยพรเป็นคนสุดท้าย

“ฝากดูแลน้องจำด้วยนะไท แม้ร่างกายจะไม่ค่อยปกติเหมือนคนอื่นแต่เธอก็เป็นเด็กดี น่ารัก และเป็นแม่บ้านแม่เรือน ตอนนี้น้องจำทำทุกอย่างได้เหมือนคนปกติแต่อาจจะช้าบ้าง หวังว่านายจะไม่เอาเรื่องความพิการของน้องมาเป็นประเด็น หรือสร้างปมด้อยจนเกิดปัญหาต่อชีวิตคู่” คำพูดของพนัยเด็ดขาดและจริงจัง เพราะรู้ดีถึงสาเหตุของการแต่งงานครั้งนี้

“ครับ” อีกครั้งที่คนไม่เต็มใจต้องยอมรับปากอย่างเสียดายไม่ได้

“ครับแล้วก็ต้องทำให้ได้ด้วย ไม่ใช่ว่าสักแต่จะพูดหรือรับปากเท่านั้น พี่ไม่สนหรอกว่าไทยอมแต่งงานกับน้องจำเพราะสาเหตุอะไร แต่เมื่อตัดสินใจ

จะใช้ชีวิตร่วมกันแล้วก็ควรทำหน้าที่ของสามีให้ดี พี่หวังว่าไทจะไม่ทำให้น้องสาวของพี่ต้องเสียใจ”

เมื่อผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายส่งตัวคู่บ่าวสาวเข้าหอเรียบร้อยก็ปล่อยให้ทั้งคู่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง แต่ก็ไม่มีใครยอมเอ่ยอะไรออกมา ผ่านไปได้สักพัก ร่างบางก็เริ่มขยับตัวลงจากเตียงเดินมายังตู้เสื้อผ้า เธอคว้าผ้าเช็ดตัวกับชุดนอนเข้าห้องน้ำ พอจะดันประตูปิดก็ถูกมือใหญ่ของอีกฝ่ายรั้งเอาไว้เสียก่อน

“ผมขอโทษแทนเพื่อนของผมก็แล้วกัน ถ้าสิ่งที่มันพูดในงานเลี้ยงทำให้คุณรู้สึกไม่พอใจดี”

“เรื่องอะไรคะ?” ดวงตาเศร้ามองร่างสูงยื่นเท้าแขนกับกรอบประตูห้องน้ำอย่างรอคำตอบ

“ก็เรื่อง...เอ่อ...เรื่องของคุณ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เพราะฉันก็ไม่คิดจะเก็บมันมาใส่ใจเหมือนกัน ถึงฉันจะมีร่างกายไม่ปกติเหมือนอื่น แต่ฉันก็อยู่ของฉันได้ ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนด้วยค่ะ”

ถ้อยคำเยอหยิ่งของเธอทำเอาภิกไทหน้าตึงเล็กน้อย ก่อนเริ่มประกาศสงครามด้วยการเอ่ยวาจาเชือดเฉือนให้เจ็บซ้ำ

“เดินไม่ได้เหมือนชาวบ้านเขายังทำเป็นพูดดีอีก” ใบหน้านวลตบแต่งด้วยเครื่องสำอางบางเบาหันขวับมองเขา ความน้อยใจระคนทิจูแล่นมาจุกอกพร้อมกัน

“ฉันไม่ได้พูดดี แต่ฉันไม่อยากรับคำพูดพวกนี้มาใส่ใจให้เสียเวลา เพราะมันไม่มีประโยชน์ค่ะ”

“แต่คนพิการอย่างคุณก็ยังต้องการความช่วยเหลือจากผมอยู่ดี”

“แต่ฉันหายแล้ว ฉันเดินได้เหมือนคนปกติ ไม่ใช่เด็กพิการน่าเอ็นดูรำคาญอย่างที่คุณเคยดูถูกเหมือนเมื่อก่อน ขอโทษนะค่ะ ฉันอยากจะอาบน้ำ”

จิริชยาหันหลังให้เขาเป็นการตัดบทไม่คิดจะสนใจเขาอีกภิกไทหัวเราะในลำคอเบาๆ ก้าวเข้ามาประชิดข้างหลัง เมื่อเห็นมือบางพยายามเอื้อมมาปลดซับด้านหลัง

“คุณจะทำอะไรคะ” ร่างบางเบิกตากว้างอย่างความตกใจ ทันทีที่มีมือหนาสัมผัสกับต้นคอระหง

“ผมแค่อยากช่วยคุณถอดชุดก็เท่านั้นเอง” ไม่พูดเปล่าเขาตั้งใจปฎิลงอย่างรวดเร็ว จนชุดเกาะอกหลุดร่วงมากองอยู่บริเวณเอวคอด โชว์แผ่นหลังขาวซีดปรากฏต่อสายตามคม

“ออกไปนะคุณไท” จิรัชยาหันหน้ามาผละร่างสูงออกจากห้องน้ำเกรงเขาจะทำมิตีมีร้ายกับตัวเองลืมนิทว้ายามนี้ร่างกายส่วนบนของเขามีเพียงยกทรงตัวน้อยปกปิดทรวงอกเล็ก มือบางรีบดึงชุดขึ้นมาปิดแต่กลับถูกอีกฝ่ายรั้งเอาไว้

“อย่าทำไม อีกไม่ถึงนาที่ผมก็เห็นทุกซอกทุกมุมบนร่างกายของคุณแล้ว” เขาดันร่างบางไปชิดผนังห้องน้ำ แล้วใช้ร่างหนาคร่อมเธอเอาไว้ไม่ให้ขยับเขยื้อนไปไหนได้

“ปล่อยฉันนะคุณภิไท” จิรัชยาหัวใจเต้นแรงแทบทะลุออกมา ยิ่งปลายนิ้วอุ่นสัมผัสไหลเปลี่ยนแปลามันยิ่งกระเจิดกระเจิงไปไกล

“ไม่ปล่อย แน่จริงก็คืนให้หลุดสิครับ” เขาทำทนาย

“กรุณาให้เกียรติฉันด้วยค่ะ”

“ผมไม่ให้เกียรติคุณตรงไหนมิทราบ” น้ำเสียงทุ้มยียวนกวนประสาทกลิ้งแอลกอฮอล์บางเบาไชยเข้าจมูกจนเธอต้องรีบเบือนหน้าหนี

“ก็ตรงที่คุณกำลังทำอยู่นี่ไง ปล่อยค่ะ!” หญิงสาวเอ่ยแล้วพยายามผละคนตัวโตให้พ้นกาย แต่ยิ่งดันเขายิ่งรัดเธอแน่นขึ้นคล้ายงูเหลือมกำลังรัดเหยื่อ

“คืนนี้เป็นคืนเข้าหอนะครับ แล้วทำไมสามมีถึงตะตะต้องตัวภรรยาไม่ได้ อยากได้ผมเป็นสามมีมากไม่ใช่หรือ ผมก็จะช่วยสนองความต้องการให้คุณในห้องน้ำนี่เป็นไง”

“หยาบคาย!”

“ใช่ ผมมันหยาบคายแต่จะหยาบคายกับผู้หญิงที่น่ารังเกียจบางคนเท่านั้น”

“ถ้ารังเกียจฉันก็ปล่อยฉันไปสิคะ คุณมาอยู่กับฉันทำไม”

“นี่คุณคิดว่าผมจะทำตัวเป็นพ่อพระไม่ยอมทำอะไรคุณงั้นหรือ? คิดผิดแล้วมั้งจิรัชยา คนอย่างผมเป็นลูกผู้ชายมากพอ แต่งงานแล้วก็ต้องทำหน้าที่สามมีให้ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกอย่าง...โดยเฉพาะเรื่องบนเตียง”

“แต่ฉันแต่งงานกับคุณเพื่อช่วยให้ฐานะทางการเงินมุกตะวันดีขึ้นเท่านั้นนะค่ะ”

“อยากช่วยมุกตะวันหรือหาสามีเองไม่ได้กันแน่ครับ ผมเข้าใจความรู้สึกของคนมีปมด้อยอย่างคุณนะ ต่อให้รวยมากแค่ไหนถ้าร่างกายไม่สมบูรณ์ก็คงหาผู้ชายแต่งงานด้วยยากสักหน่อย”

“คุณไท...” จิรัชยาครางเสียงแผ่ว ไบหน้าร้อนนูนวากับถ้อยคำความหวังดีของเธอ ก่อนหยาดน้ำตาจะเอ่อเต็มดวงตาเศร้า

“ผมไม่ได้ดูถูกคุณ แต่ไม่ชอบวิธีการสกปรกที่คุณนำมาใช้บังคับให้ผมแต่งงานด้วย รู้ไหมว่าผมกำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงที่ผมรัก เรากำลังจะสร้างครอบครัวที่อบอุ่นด้วยกัน แต่ทุกอย่างก็พังทลายเพราะคุณคนเดียวจิรัชยา เพราะคุณคนเดียว!”

มือหนาตะปบลงบนไหล่เปลือยทั้งสองข้างแล้วเขย่าเต็มแรง แค่คืนแรกในการเข้าหอเขาก็เริ่มแผลงฤทธิ์จนจิรัชยารู้สึกเจ็บร้าวลึกถึงขั้วหัวใจ

“คุณบ้าไปแล้วหรือ จันเจิบ...ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้” จิรัชยาตะโกนสั่งพร้อมรวบรวมกำลังผลักดันตัวหนาออกห่าง แต่ร่างสูงก็ไม่สะทกสะท้านสักนิดหน้าซำยังเปียดกายเข้าหาจนร่างบอบบางแทบละลายกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

“แค่นี้มันยังเจ็บน้อยไปถ้าเทียบกับความเจ็บของเราสองคน อย่าคิดว่าผมไม่รู้ว่าคุณเอาเรื่องช่วยมุกตะวันมาบังหน้าทั้งที่ความจริงคุณแอบชอบผม อยากได้ผมเป็นผัวจนตัวลั่น!” กล่าวจบจิรัชยาตวัดมือเล็กตบหน้าเขาเต็มแรง

“ไม่นึกเลยว่าผู้มีการศึกษาอย่างคุณจะคิดได้แค่นี้ บอกตามตรงว่าฉันเสียใจความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีให้คุณ”

“อย่าเสียเวลาอีกเลยจิรัชยา เพราะผมไม่คิดจะรักผู้หญิงอย่างคุณ วันนี้คุณอาจได้แต่งงาน ได้ทะเบียนสมรส แต่คุณไม่มีวันได้หัวใจของผมเด็ดขาด”

“ฉันก็ไม่เคยอยากได้หัวใจของคุณ ฉันแต่งงานกับคุณครั้งนี้เพราะฉันต้องการช่วยคุณตากับคุณน้าภารดีเท่านั้น ไม่ได้ช่วยคุณ”

“นอกจากชอบใช้กำลัง ใจบุญ แถมยังปากเก่งอีกต่างหาก อยากรู้จ้กว่ารสชาติจะเป็นยังไง”

กล่าวจบไบหน้าคมก็ก้มลงอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายนักเมื่อเธอพยายามเบี่ยงหน้าหนี มือหนายกขึ้นมาล็อกศีรษะเล็กเอาไว้ บดจูบเรียวปากบางที่เฝ้ามเข้าหากันแน่น

จิรัชยาส่งเสียงอึกอักอยู่ในลำคอ รู้สึกเจ็บจนน้ำตาแทบร่วงกับแรงกดขยี้ของเขา สองมือทั้งหุบทั้งดึงร่างหนาแต่ก็ไร้ประโยชน์ ยิ่งขัดขึ้นจุมพิตแรกในชีวิตจากผู้ชายที่ตนแอบรักก็ยิ่งเพิ่มความรุนแรง ลื่นหนาไม่รอช้าที่จะแทรกปลายลิ้นผ่านไรฟันเข้ามาภายในโพรงปากเล็ก เมื่อกลีบปากเผยอขึ้นเพื่อบรรเทาความเจ็บกับจูบที่ไม่มีความอ่อนโยนสักนิด หยาดน้ำตาไหลรินลงมาร่วงแก้มสัมผัสผิวริมฝีปากที่ประกบกันแน่นทำให้คนใจร้ายชะงักแล้วถอนปากออกห่าง

“ออกไปเดี๋ยวนี้! ฉันไม่อยากจะเห็นหน้าคุณอีก”

“คุณคิดว่าผมอยากแตะต้องตัวคุณนักหรือ รสชาติจี๊ดซัดขนาดนี้แล้วผู้ชายที่ไหนอยากจะนอนด้วย”

ภิไทรหันหันออกจากห้องอย่างรวดเร็ว ไม่สนใจว่าคำพูดของเขานั้นจะทำร้ายความรู้สึกของอีกฝ่ายหรือไม่ เสี่ยงเปิดและปิดของประตูดังลั่นบอกให้จิรัชยารู้ว่า ‘เขาไปแล้ว’

จิรัชยาทรุดกายลงกับพื้นห้อง ชบหน้ากับฝ่ามือปล่อยน้ำตาไหลรินอาบแก้ม หัวใจดวงน้อยเหว่ว้าไร้ที่ปักพิง พี่ไทที่เธอเคยชื่นชมสมัยเด็กเลือนหาย เหลือเพียงชายหนุ่มหัวใจด้านชาที่พร้อมเชือดเฉือนเธอด้วยถ้อยคำร้ายกาจ หน้าที่ยังตอกย้ำมด้อยของเธอให้เจ็บปวดร้าวลึก

เขารังเกียจเธอ...รังเกียจร่างกายไม่สบประกอบของเธอ...

หญิงสาวนั่งอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหนไม่รู้ ครั้นได้ยินเสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นร่างบางก็รีบถลามายังหน้าต่างสอดสายสายตาลงมายังหาดทรายเบื้องล่างมองหาใครสักคนที่รักเธอเท่าชีวิต แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่าท่ามกลางความมืดมิด ผสานสายลมเย็นเยือกพัดพาเกลียวคลื่นกระทบฝั่งระลอกแล้วระลอกเล่า...

“พี่เพชรอยู่ที่ไหน...น้องจำคิดถึงพี่เพชรเหลือเกิน พี่เพชรไม่รักน้องจำแล้วใช่ไหมคะ”

๖...เมียที่ไม่ต้องการ

หญิงสาวกึ่งวิ่งกึ่งเดินออกมาจากบาร์เหล้าริมหาด แม้จะมีอาการมึนศีรษะจากฤทธิ์ของน้ำเมา แต่เธอก็ยังมีสติมากพอที่จะรู้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นกับตัวเอง เธอปรือตามองหนุ่มสาวสองคนนั่งคลอเคลียอยู่ริมหาดอย่างไม่สนใจนัก แล้วเดินโซซัดโซเซฝ่าความมืดสลัวซึ่งมีเพียงแสงจันทร์ส่องนำทางจนถึงโขดหินขนาดใหญ่ริมชายหาด ทันใดนั้นเท้าของเธอก็สะดุดกับบางอย่างที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นทราย ทำให้ตัวเองเซล้มลงทับสิ่งนั้นอย่างไม่เป็นท่า

“ไอ้ะ!” ดวงตาวานเี่ยมพยายามปรือมองชนไม้เจ้าปัญหา มือบางลูบคลำสะเปะสะปะตามศีรษะ ใบหน้า เรื่อยมาถึงลำคอเกร่ง แผลงอกกว้างกำยำ ทำให้รู้ว่าสิ่งนั้นน่าจะเป็นคนมากกว่าชนไม้

“คุณ...คุณ...มานอนทำอาวายอยู่ตรงนี้” หญิงสาวพลิกกายนอนแผ่อยู่บนพื้นทรายเย็นฉ่ำเคียงข้างร่างสูง แล้วใช้มือข้างหนึ่งเขย่าร่างที่นอนแรงๆ “ตื่น ตื่น ตื่นได้แล้ว”

“ไอ้ซัย เอาเหล้ามาให้ข้าอีกสิวะ” เสียงอ้อแอ้เรียกหาเหล้าพร้อมคว้ามือบางขึ้นมาวางไว้แนบอก

“ไอ้ซัง ไอ้ซัยที่ไหนกัน คุณคงจำคนผิดแล้วละ แต่เอาเถอะ คินนี่ฉานจะนอนเป็นเพื่อนคุณก็แล้ว เอ้อก!” พุดจบร่างของเธอก็ถูกอีกคนพลิกขึ้นมาทับเอาไว้ สติสัมปชัญญะของเขาค่อยล่องลอยอยู่ในความฝัน

“ไม่ใช่ไอ้ซัย ถ้างั้นก็ต้องเป็นน้องจำ...น้องจำของพี่ไซ่ไหมครับ” ชายหนุ่มก้มลงพรมจูบลงบนใบหน้าอย่างรักใคร่ มือไม้ลูบคลำไปทั่วกายสาว ปากพร่ำบอกรักครั้งแล้วครั้งเล่า

“น้องจำ...พี่รักเธอ...พี่รักเธอ...ได้ยินไหมครับ”

“ฮ่า ฮะ ฮ่า คุณนี่สงสัยจะบ้า ฉันไม่ใช่ น้องจำของคุณซักหน่อย” สาวริมหาดหัวเราะอารมณ์ดี ไม่ได้สนใจมือเย็นเฉียบที่เริ่มลูบไล้ตามร่างกายของ

ตนสักนิด ทว่าความรู้สึกส่วนลึกกลับทำให้เธอเผลอครางออกมาอย่างไม่รู้ตัว
“ไอ้โหม้นไม่ได้รักน้องจำ แต่พี่คนนี้ต่างหากที่รักน้องจำสุดหัวใจ เป็น
ของพี่นะครับคนดี”

ริมฝีปากเย็นจัดสะเปะสะปะตามไบหน้า ก่อนมันจะประทับลงบน
กลีบปากอิม ลื่นหนาสอดเข้ามาตวัดลิ้นเล็กภายในโพรงปาก ดูดดื่มความ
หวานล้ำอย่างคลั่งกระหาย

หญิงสาวจวบตอบอย่างเร่าร้อน ฤทธิ์แอลกอฮอล์ในร่างกายช่วย
กระตุ้นกระสันสวาทให้ตื่นตัว เธอยกมือบางโอบรอบคอหนาแล้วรั้งลงมาให้
แนบแน่นยิ่งขึ้น เสียงครางลึกลับดังประสานเสียงหอบใจแรง เมื่อจุมพิตหวานทวี
ความร้อนแรง ต่างตะกรุมตะกรามกับรสสวาทที่หิวโหยจนแทบหายใจหายคอ
ไม่ทัน เสือยัดขนาดพอดีตัวถูกมือหนาร่นขึ้นมากองเหนือทรวงอก ก่อนฝ่ามือ
จะสอดเข้ามาไต่ฝ่าขึ้นเล็กเคล้นคลึงบีบนวดแผ่วเบาทั้งที่ริมฝีปากปากยังบด
เคี้ยวติ่มด่ำ ก่อเกิดความหวานล้ำรัญจวนใจให้เขาและเธอยิ่งยวด จนต้อง
ครางออกมาด้วยความสุขสม

พรชูดมกลืนอ่อนๆ จากกายสาวร่างกายส่วนกลางร่างกายก็พลัน
พุงผาด เกิดความต้องการอย่างรุนแรงจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้อีก เขา
ต้องการเธอและต้องการหมดทั้งเนื้อทั้งตัว ไบหน้าคมละลายจากปากอิมซุกใช้ลง
มาตามลำคอ ขณะที่มือก็ดึงอารมณ์ขึ้นสุดท้ายออกให้พ้นทางสวาท สองมือ
ดันเนื้อนุ่มมาชิดกัน แล้วเข้าครอบครองยอดปทุมด้วยอุ้งปาก ดูดดื่มเม็ด
ทับทิมสลบไปมาทั้งสองข้างอย่างหิวกระหาย

หญิงสาวอ้าปากครวญคราง กายสาวสั่นสะท้านขึ้นลงด้วยความ
เสียวซ่า สองมือเลื่อนขึ้นมาสอดเข้าขยี้มมเปียกขึ้นแล้วแอ่นทรวงอกจน
แผ่นหลังพันพื่นทราย เมื่อปลายลิ้นสากได้รอบเนินเนื้อเต่งตึง แล้ววกมา
ดูดดื่มปลายถันที่หัดตัวแข็งเป็นตุ่มได้อีกครั้ง แม้สำนึกในส่วนลึกจะสั่งการให้
เธอต่อต้าน หากความกระสันสวาทอันซาบซ่านก็ทำให้ยอมโอนอ่อนผ่อนตาม
ปราศจากการขัดขืนทั้งลิ้น

“พี่รักจำ พี่ต้องการจำมากรู้ไหม...” เขามองศีรษะกระซิบบอกเสียงหอบ
กระเส่า แล้วก้มลงดูดซับเสียงครวญครางเอาไว้ ฝ่ามือหนานวดคลึงทรวงอกจน

หน้าใจก็เลื่อนต่ำลงมาลูบได้หน้าท้องแบนราบก่อนหยุดนิ่งตรงขอบกางเกง

ร่างสูงนั่งชันเข่าคร่อมร่างบาง ริมปลดกระดุมและรัดซิปมือไม้สั่น เมื่อเลือดในกายเดือดพล่าน เธอยกสะโพกขึ้นเล็กน้อยช่วยเหลืออย่างเต็มที่ จนเขาสามารถดึงอารมณ์ส่อขึ้นหลุดจากข้อเท้าข้างหนึ่ง แล้วลุกขึ้นสลัดกางเกงของตัวเองออกมากองบนพื้นทราย ปลดปล่อยกายแกร่งให้ผองท่อมกลางความมืด เขาย่อกายลงคร่อมร่างบางอีกครั้ง เขาสอดมือใต้แผ่นหลังยกอกเปลือยเนียนนุ่มขึ้นมาดูดดื่มยอดปทุม ปลุกเร้าสวาทพ่นไฟให้กายสาวบิดร่ำ ปากอิมส่งเสียงครางระงม ความเสียวกระสันจกปลายลิ้นร่ำร้อน ทำให้เรียวขาบางขาขยับห่างด้วยสัญชาตญาณ

หญิงสาวตื่นทรมานทรายเมื่อปลายนิ้วถูส่งทักทายกลีบกุหลาบจ๋า น้ำหวาน หมุนวนอย่างซาสลับระรัวเร็วแล้วพุ่งลึกสู่เนื้อนุ่มบีบรัด ขยับถอดถอนเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ก่อเกิดเสียงครางสะท้านอย่างสุขสม ยิ่งเขาเลื่อนหน้าลงมาแทนที่นิ้วแกร่ง ผังปลายลิ้นตัวตวัดขึ้นลงเสียงแหลมก็หวีดร้องออกมาไม่เป็นคำ แทบขาดใจตายกับความบีบคั้นรันทดระคนชานเสียวจากสัมผัสของลิ้นร้าย พร้อมร่ำร้องให้เขาปลดปล่อยเธอจากความทรมานนี้เสียที

เมื่อกายสาวพร้อมสำหรับศึกรัก มือหนักก็แยกเรียวขาออกกว้าง แล้วแทรกมวนเนื้อแกร่งทั้งหมดร้อนผ่ารววเหล็กไหลจมดิ่งเข้าไปฝังอยู่ในเนื้อนุ่ม หากความคับแน่นที่โอบกอดแก่นกายก็ไม่ยอมเปิดทางให้ลวงล้ำเข้าไปได้ง่าย เขาขยับถอดถอนเล็กน้อยก่อนผลักดันสะโพกฝ่าปราการบริสุทธิ์ทะยานล้ำลึกพรวดเดียวจนสุดกาย...

“เจ็บ...” สถิตสัมผัสญะที่ขยับเหลืออยู่ ทำให้เธอกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด รวร่างกายกำลังแตกออกเป็นเสียง เหมือนมีเหล็กไหลร้อนฉ่าอัดแน่นอยู่ในร่างกาย

“มันจะไม่เจ็บอีกแล้วครับน้องจ๋า ฟิสัญญา...” ชายหนุ่มปลดบอใจเสียงนุ่มลึก ก้มลงจุมพิตริมฝีปากอิมดูดซับเสียงหอบกระเส้า บดเคี้ยวอย่างอ่อนหวานเพื่อให้งามคลายจากอาการเกร็งและบรรเทาความเจ็บปวดบริเวณจุดสอดประสาน

เมื่อเธอเริ่มขยับสะโพกอยู่ได้ร่าง เขาก็เคลื่อนกายเข้าออกอย่างช้าเนิบนาบ แต่หนักแน่นทุกการฝากฝัง แต่เหมือนว่ายังไม่เพียงพอต่อความ

ต้องการของอีกคน เธอพยายามโยกสะโพกตอบสนองให้มวลเนื้อจมลึกยิ่งขึ้น เมื่อกระสันสวาทเข้ามาแทนที่ความเจ็บทุกครั้งที่เขาพุ่งโผนโจนทะยานสุดทาง ก่อนบทรักอันเวิ้งว่อนดุเดือดจะระเบิดขึ้น ยิ่งเขาบุกรุกมากเท่าไร เธอก็ยิ่งตอบสนองอย่างไม่ยอมแพ้ เสียงร้องครวญครางชานสุขดังแข่งเสียงเนื้อกระทบกันท่ามกลางเสียงเกลียวคลื่นคลอเคล้าราวเสียงเพลงขับกล่อม หญิงสาวไม่รู้ว่าถูกรอครอบครองอยู่นานเท่าไร เธอรู้แต่ความมหัศจรรย์สุขชานระคนความเจ็บปวดบางเบาแผ่กระจายทั่วกายสาวผลัดดันให้เธอเริ่มไขว่คว้า เมื่อความทรมานอันแสนหวานเดินทางมาถึงโค้งสุดท้าย

สะโพกแกร่งแรงจางหะโรมรันหนักขึ้น เร็วขึ้น และถี่ยิ่งขึ้น ทะยานสู่ความสุขที่กำลังรออยู่เบื้องหน้า แรงเสียดสีจากจุดหลอมรวมอันคับแคบก่อเกิดกระสันสวาทอย่างรุนแรง มือหนาจับเรียวขาข้างหนึ่งเกี่ยวรอบเอว ส่วนอีกข้างก็กดเข้าแนบกับพื้นทราย เพื่อเติมเต็มกายแกร่งให้ฝังลึกลง ฝั่งมือหนากอบกุ่มทรงอกอิมกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงเรียวรัก เคล้นคลึงเต็มเหนี่ยวอย่างลึมตัว ร่วงบางสิ้นสะท้านถูไถไปกับเม็ดทรายละเอียด เมื่อเขาโจนจ้วงหนักหน่วงราวคลื่นลูกใหญ่โหมกระหน่ำ ไบหน้าคมเกร็งสะบัดรับกระแสน้ำที่พุ่งสุดขีด เสียงกรีดร้องดังประสานเสียงคำรามแหบห้าว เมื่อมวลเนื้อแกร่งทั้งหมดยกเนื้อนุ่มโอบรัดรุนแรง จับจูงมือกันและกันโอบบิณสูฟากฟ้าแดนสวรรค์...

ขณะเดียวกันอยู่ห่างออกไปก็มีหญิงสาวสองคนนั่งอ้าปากค้าง ดวงตาแทบทะลุออกจากเบ้า เมื่อเห็นเงาร่างๆ ของชายหญิงคู่หนึ่งกำลังขยับโยกย้ายร่ายพิศواسอย่างเวิ้งว่อนอยู่ริมหาด ท่ามกลางท้องฟ้าที่สว่างเพียงแค่แสงดาว

“กลับกันเถอะพี่ ฉันว่าอย่าไปขัดความสุขของน้องมันเลย” คนหนึ่งเอ่ยทั้งที่สายตายังจ้องภาพตรงหน้าตาไม่กะพริบ เสียงร้องครวญครางของทั้งคู่บอกได้ดีว่ากำลังมีความสุขสุดเหวี่ยงแค่ไหน

“หน้อย หาเสียรวรๆ ให้มันก็ไม่ชอบ เสียอุตุส่าหัวใจป้าให้ค่าเปิดชิงตั้งหมื่นสอง” ดาหลา สาวใหญ่ประเภทสองคนดูแลบาร์เหล่าริมหาดบอกอย่างหัวเสีย การที่หญิงสาวปฏิเสธเสียใหญ่ครั้งนี้ ส่งผลให้รายได้ของเธอสูญหายถึงสองพันบาท ขนาดมอมเหล้าจนเมาแล้วยังมีแรงหนีออกมากระแจะรักชายอื่นอีก

“เฮาน่า ไว้คราวหน้าเราค่อยตะล่อมมันใหม่ เพื่อมันจะยอมนอนกับเสีย เพราะมันจำเป็นต้องใช้เงิน” สาวใหญ่หันมองหน้าคนพูด แล้วตัดใจเดินกระแทกกระทั้นกลับไปย้งบาร์ ทว่าเสียงร้องครวญครางของทั้งคู่ก็ยังดังแว่วมาหลอกหลอนไม่เลิก

เสียงเรียกชื่อที่ดังมาจากประตูห้องทำเอาเจ้าสาวที่เพิ่งเคลิ้มหลับได้ไม่นาน ขยับตัวลุกขึ้นหันซ้ายแลขวาวอย่างตกใจ มือบางเอื้อมมาเปิดไฟหัวเตียง จึงรู้ว่าเป็นเวลาตีห้าแล้ว ร่วงเล็กน้อยๆ ก้าวลงจากเตียงเดินมาแนบใบหน้ากับประตู เพื่อให้แน่ใจว่าหนูตัวเองไม่ได้ฝัน

“คุณจำครับ คุณจำ” เสียงเรียกยังดังต่อเนื่องพร้อมเสียงเคาะประตูดังระรัวอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ เมื่อแน่ใจแล้วจิรัชยากก็เปิดประตูออกกว้าง

ภาพที่เห็นเบื้องหน้าคือสองหนุ่มเมืองกรุงยืนหัวปักสามีหมาดๆ ของเธออยู่หน้าห้องกับสภาพที่ดูไม่ได้เลย

“คุณจำครับ ไข่ต้มมันมาเป็นสุนัขแล้ว ฮ่า ฮะ ฮ่า” ธงรบหัวเราะเยาะเพื่อนด้วยความขบขัน

“เกิดอะไรขึ้นกับคุณไทเหรอะคะ”

“เจ้าบ่าวของคุณลากผมสองคนลงไปนั่งดื่มเหล้าที่บาร์ ผมพยายามห้ามเท่าไรมันก็ไม่ยอมฟังผลก็เลยออกมาในสภาพนี้ครับ” การันต์ซึ่งมีสติครบถ้วนกว่าใครแจกแจงรายละเอียด

“จำว่าที่คุณสองคนช่วยพุงคุณไทเข้าไปในห้องนอนได้ไหมคะ เดี่ยวจำจะเช็ดตัวให้เองคะ เพื่ออาการจะดีขึ้น”

“ได้ครับ” การันต์กับธงรบช่วยกันหิ้วร่างอ่อนปวกเปียกมาโยนลงเตียงกว้างด้วยความยากลำบาก

“มันเกิดอะไรขึ้นเหรอะครับ ทำไมไข่ต้มมันถึงไม่อยู่เข้าหอกับคุณ” จิรัชยากมีสีหน้าไม่ค่อยดีนัก แต่ก็พยายามหลีกเลี่ยงการตอบคำถามนั้นของการันต์ เมื่อนึกถึงสาเหตุที่เขาออกจากห้องหอไปดื่มเหล้ากับเพื่อน

เขาเกลียดเธอ...เกลียดรูปร่างกายของเธอ และเกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเธอ จิรัชยากรำบอکتัวเองในใจอย่างเจ็บปวด

“ขอบคุณคุณสองคนมากนะคะที่อุตส่าห์พาคุณไทมาส่ง”

“ไม่เป็นไรครับคุณจำ ยังไงมันได้ไทก็เป็นเพื่อนรักของผมสองคน ถ้า
งั้นเราสองคนไม่กวนคุณจำกับไอ้ไทแล้ว ฝากดูแลมันด้วยนะครับ อ้อ เดี่ยวผม
เอาน้ำใส่กะละมังขึ้นมาให้ นะครับ”

“ขอบคุณมากคะ”

หญิงสาวเอ่ยขอบคุณสองหนุ่ม การันต์ต้มน้ำใส่ขันใบเล็กในห้องน้ำ
วางไว้ข้างเตียง จากนั้นก็ขอตัวกลับเพราะต้องการให้หญิงสาวดูแลคนมาได้
สะดวกยิ่งขึ้น เหลือเพียงธงรบที่ยังยืนเก้งๆ กังๆ อยู่กลางห้อง

“คะ คุณจำครับ เอ่อ ผม คือผมขอโทษที่ปากหมา พูดจาไม่รักษา
น้ำใจของคุณเมื่อตอนหัวค่ำ” ฤทธิ์ของน้ำเมาทำให้เขากล้าเอื่อยในที่สุด

“คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษจำหรือคะ เรื่องแค่นี้จำไม่เคยเก็บมันมาใส่ใจ”
น้ำเสียงของเธอเด็ดเดี่ยว มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่เธอจะได้ยินถ้อยคำดูถูกพวกนี้

“เอ๊ย นายจะอยู่รบกวนคุณจำอีกนานไหม ออกมาได้แล้วธงรบ”
การันต์ตะโกนเรียก

“รู้แล้วนา” ชายหนุ่มตะโกนกลับไปแล้วหันมาเอ่ยกับหญิงสาว “เอ่อ
คุณจำครับผมคิดว่า...”

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะที่พาคุณไทมาส่ง”

“คะ ครับ” ร่างสูงขยับกายถอยห่างออกมาจากห้องทันที เมื่อถูกเธอ
เอ่ยไล่ด้วยประโยคอันสุภาพ พร้อมปิดประตูให้อย่างเรียบร้อย

เมื่อทั้งคู่ออกไปแล้วจิรัชยาภิพพยายามดึงร่างสูงให้อยู่ในท่าที่สามารถ
จะเช็ดตัวสะดวกขึ้น ถอดถุงเท้าเสร็จก็หยิบผ้าขนหนูชุบน้ำบิดหมาดมา
เช็ดหน้าให้คนที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงแผ่วเบา เรื่อยมาถึงลำคอแก่ง แขนและ
นิ้วมือทีละนิ้ว จากนั้นปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออกทั้งแถบ จับเชาพลิกตัวนอน
ตะแคงแล้วถอดเสื้อออก เผยให้เห็นแผลอกกว้างกำยำปราศจากไขมันส่วนเกิน
เมื่อเลื่อนผ้าขนหนูมาถึงกล้ามเนื้อท่อนอก

ใบหน้าาวลก็ร้อนผ่าว พวงแก้มแดงกำจั้นถึงลำคอระหง เธอขมใจรับสี
หน้าราบเรียบปกติ ตรงกันข้ามกับหัวใจเต้นแรงแทบทะลุอกออกมา นี่คือการครั้งแรก
ที่ได้สัมผัสสร้างกายของผู้ชาย...ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

จิรัชยาดึงผ้าห่มมาคลุม แล้วรีบปลดเข็มขัดถอดกางเกงสองตัวออกด้วยความยากลำบาก เมื่อคนเมาไม่ให้ความร่วมมือกับเธอมากนัก แถมปากยังพรี้าเพื่อในสิ่งที่เธอรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน

“ขวัญจ๋า พี่รักขวัญ พี่สัญญาจะรีบกลับไปหาขวัญให้เร็วที่สุด พี่สัญญา” เจ้าบ่าวหนุ่มยังคร่ำครวญไม่เลิก

จิรัชยาแหม่มปากเข้าหากันจนเจ็บ ทำเป็นไม่สนใจถ้อยคำเหล่านั้น เธอตั้งใจทำหน้าที่ของภรรยาด้วยการเช็ดตัวให้เขาจนสะอาด แต่ผู้ชายใจร้ายก็ยังพรี้ารำพันไม่หยุด

“พี่รักขวัญมากรู้ไหม พี่ไม่ได้รักผู้หญิงคนนั้นและไม่มีวันจะรักเธอด้วย”

“คุณไท...” หยาดน้ำตาไหลพร่างพรูอาบแก้ม เมื่อไม่สามารถทานทนต่อถ้อยคำร้ายกาจที่เขาใช้ประหัตประหารหัวใจดวงน้อยได้ แม้พยายามปลอบใจตัวเองว่าเป็นแค่คำพูดของคนเมาก็ตาม

“ขวัญ!” ร่วงสูงผวาเหวี่ยง สองมือไขว่คว้าหาร่างหญิงคนรัก เป็นเหตุให้คนที่กำลังยกมือปาดน้ำตาถูกกำแขนแกร่งวิ่งลงมาทาบทับบนร่างเปลือยเปล่าได้ผ้าห่มอย่างไม่ทันตั้งตัว

“ปล่อยนะคุณไท” จิรัชยาดิ้นรนเอาตัวรอด เมื่อร่างเล็กของเธอถูกพลิกอยู่ด้านล่าง โดยมีร่างกำยำทาบทับไว้ตลอดทั้งตัว เขาก็มองกดจูบเรียวปากบดขยี้อย่างคลั่งกระหาย มืออีกข้างหนึ่งก็บีบคลั้นหน้าอกขนาดกะทัดรัด บีบแรงจนเธอต้องนึ่วหน้าเพราะความเจ็บ

แม้ความรู้สึกแปลกใหม่บางอย่างจะเบียดแทรกเข้ามาในหัวคำนึง แต่จิรัชยาก็เจ็บเกินกว่าจะนอนนิ่งเฉย เธอส่ายหน้าหนีกับหมอนใบใหญ่ ร่างกายก็ดิ้นรนสุดฤทธิ์เท่าที่แรงยังมี แต่ยิ่งขัดขึ้นเธอก็ยิ่งตกเป็นรองเปิดโอกาสคนตัวใหญ่ตริ้งร่างเธอจมลงกับที่นอนนุ่มจนแทบขยับตัวไม่ได้

“อย่าดิ้นสิจ๊ะขวัญ พี่ต้องการขวัญมากรู้ไหม” เขาพริบปากบอกเหมือนคนละเมอไข้ พร้อมกับหันมาหากลิบปากนุ่มอีกครั้ง

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะคุณไท ฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้นของคุณ” จิรัชยากระซางเสียงด้วยความโกรธ พร้อมทั้งผลักไสร่างกำยำให้พ้นตัว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เขาหยุดการรุกราน เขาฉวยโอกาสนั้นกดจูบกลืนปากนุ่มแนบแน่น สอด

ปลายลิ้นเข้าไปควานหาความหวานภายในอย่างรวดเร็ว

“โอ๊ย...” ภิไทร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดเมื่อถูกฟันที่เล็กกับท่อนลิ้นอย่างแรง ทำให้สติสัมปชัญญะที่ถูกครอบงำด้วยฤทธิ์น้ำเมาเริ่มกลับคืน เปลือกตาหนักอึ้งปรือมองคนได้ร่างชัดเจนขึ้น

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้คุณไท ฉันไม่ใช่คุณขวัญของคุณ!” จิรัชยากระซางเสียงดัง รอยยิ้มเหี้ยมหยัดก็กระตุกมูมปาก

“นี่คุณอยากได้ผมเป็นผัวมากถึงขนาดต้องนอนรออยู่บนเตียงเชียวหรือ? หน้าซำยังถอดเสื้อผ้าของผมอีกต่างหาก” เขาหลบตามองตัวเอง

“ฉันเปล่าทำอย่างนั้นสักหน่อย อย่ามากล่าวหาฉันนะค่ะ”

“ต่อแหละ! ถ้าคุณไม่ได้ถอดแล้วใครเป็นคนถอด” เขาตะคอก น้ำเสียงเต็มไปด้วยความยัยหยันอย่างไม่มีเหตุผล ตามมาด้วยกลิ่นเหล้าคลอคลุ้งรุนแรง

“ฉันก็แค่เซ็ดตัวให้เท่านั้นเอง ถ้าไม่มีอะไรแล้วกรุณาปล่อยฉันด้วยค่ะ” เมื่อหญิงสาวพลิกกายหนีมือใหญ่ก็วิ่งให้หันกลับมาเผชิญหน้า

“คืนนี้เป็นคืนเข้าหอไม่ใช่หรือ แล้วจะให้ผมรีบปล่อยไปไหนล่ะครับ คุณหนูจิรัชยา ผมว่าเรามาช่วยกันทำให้การแต่งงานครั้งนี้สมบูรณ์แบบไหม?” ภิไทไม่พูดเปล่ายังเลือนมือมากอบกุ่มทรวงอกใต้เนื้อผ้าพลึงเบาเอาไว้จนร่างบางสะดุ้งสุดตัว

“นี่คุณจะทำไปแล้วหรือ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!” เธอพยายามดึงมือของเขาออกจากทรวงอกแต่ตั้งแต่นั้นก็ไม่สำเร็จ

“ใช่ ผมกำลังจะทำ บ้าเพราะคุณไง” ความโกรธแค้นอย่างไร้เหตุผลปนเปกับน้ำเมาทำให้ยัยนิตาคมแดงก่ำจนน่ากลัว

“ถ้าคุณเมาแล้วก็นอนเถอะค่ะ”

“ผมไม่ได้เมา ทุกถ้อยคำที่ผมพูด ทุกการกระทำที่ผมทำคืนนี้ผมจำได้ทุกอย่าง จำได้แม้กระทั่งว่าคุณคือผู้หญิงที่ผมเกลียด! เกลียดที่สุดในชีวิต”

“คุณไท...”

“แต่เอาเถอะ ถึงผมจะเกลียดคุณมากแค่ไหน คืนนี้ผมก็จะหลับหูหลับตาทำหน้าที่ของผัวที่ดี สนองความอยากให้คุณจนอิมหนักก็แล้วกัน!”

กล่าวจบชุดนอนสีหวานก็ถูกกระซางออกจากร่างเล็ก ตามด้วยซบใน

สองขึ้นอย่างไม่ปราณี ความอัดอั้นในใจทำให้กระทำด้วยกริยาปาเถื่อน

“อย่าทำอะไรฉันได้โปรด...” จิรัชยาอ่อนวอนเสียงเจือสละอื่น แต่เขาก็ไม่คิดฟังคำร้องขออันสั่นกึก เลือดในกายเดือดพล่านไหลมารวมยังแก่นกายแข็งเกร่ง

“เสียใจจิรัชยา เมื่อเดินทางมาถึงขั้นนี้แล้ว คุณจะต้องได้รับผลตอบแทนอย่างสาสมและจำชื่อผมไปจนตาย”

“ยะ...” ปากอึดถูกปิดตามมาด้วยความหยาบคายก้าวร้าวอย่างที่ภิไทเองก็ไม่คาดคิดว่าตัวเองจะทำได้ แต่บัดนี้ฤทธิ์แห่งน้ำเมาผสานแรงกามาทำให้เขาหยุดตัวเองไม่ได้เสียแล้ว

ภิไทตรึงร่างเล็กเอาไว้ตลอดทั้งตัวด้วยเรือนร่างกำยำ สองมือขยี้ขยำทรวงอกอึดสลับบีบคลั้นไปมาทั้งสองข้างอย่างคนคลั่งกระหาย ปากก็ยังดูดซับเสียงครางลึกลับจากคนตัวเล็ก สอดลิ้นเข้ามาต็มด้ารสสวาทภายในโพรงปากด้วยความร่ำร้อน จิรัชยาเจ็บปวดไปทั้งตัวจนร้องไห้ไม่ออก เธอพยายามดิ้นรนต่อสู้สองแขนสองขาปะปายไปทั่วก่อนนอนนิ่งสิ้นเรี่ยวแรง ปล่อยให้คนใจร้ายทำกับร่างกายเธอตามใจชอบ มือใหญ่ข้างหนึ่งลูบไล้ผิวเนื้อเนียนละเอียดลงมาถึงหน้าท้องแบนราบ ก่อนขยี้บเรียวขาออกกว้าง เบียดแทรกความร้อนแกร่งฝังลงในความอ่อนนุ่ม ทันที โดยไม่คำนึงว่าเธอจะพร้อมสำหรับการรุกรานครั้งนี้หรือไม่...

“เจ็บ...ฉันเจ็บ...” ร่างบางผวาเหือก เมื่อความใหญ่โตร้อนผ่าวแทรกเข้ามาอย่างรวดเร็ว ความเจ็บแสบจากจุดสอดประสานกันแน่นแนบแผ่กระจายทั่วกายสาว จนต้องม้มปากกักเก็บเสียงของตัวเองเอาไว้แน่น

“อย่าทำเป็นสะตืดสะตึงหนอยเลยนะ ผมรับรองว่าอีกไม่นานคุณจะร้องครางลั่นห้อง”

ชายหนุ่มหัวเราะเย้ยหยัน เพลิงพิศวาสในกายก็ยิ่งลุกโชน พร้อมเผาผลาญสิ่งที่ขวางหน้ามอดไหม้ สติสัมปชัญญะด้านลบสั่งให้โรมรันเข้าใส่ด้วยความรุนแรงดุเดือดอย่างคนเห็นแก่ตัว

ร่างเล็กดิ้นรนอยู่ใต้ร่างใหญ่ด้วยความทรมาน เธอก็ยอมจำนนต่อความพ่ายแพ้ หยุดทุกอย่าง หยุดต่อต้าน หยุดดิ้นรน แม้แต่ลมหายใจก็อยากจะหยุด ไม่อยากรับรู้ถึงสิ่งใดอีก สะโพกแกร่งเคลื่อนไหวเข้าออกอยู่ในกายสาว จากเชื่องช้าแปรเปลี่ยนเป็นเร็วขึ้น เร็วขึ้น ไม่สนใจด้วยซ้ำว่าเธอจะ

รู้สึกยังไถ่เมื่อความแข็งแกร่งเสียดสีกับเนื้อนุ่มอันคับแน่น มือบางจิกลงกับที่นอน เปล่งร่องครางอย่างสุดแสนทรมาณเหมือนร่างกายถูกฉีกขาดเป็นเสี่ยง เมื่อไม่สามารถอดคลื่นเอนไว้ได้อีก ความต้องการของเขาไม่ต่างจากคลื่นร้ายใหม่กระหน่ำเข้าใส่ร่างกายเธอหมุนคว้างอยู่ในกระแสธารพิศวาส

“คนใจร้าย จั่นเกลียดคุณ ฮือ ฮือ” จิรัชยาร้องให้ออกมาอย่างเจ็บปวด ดวงตาเศร้าหัลบลลงอย่างยอมแพ้ต่อสัมผัสล้าลึกที่ค่อยๆ ซึมแทรกเข้ามาปะปนกับความร้าวลึก

เวลาผ่านไปทุกนาที่เธอรู้สึกว่าการกำลังตกอยู่ในนรก มันช่างเชื่องช้าช้ากับช้ากลับสำหรับเมียแต่งที่ปราศจากความรักอย่างเธอ กว่ากาเดินทางอันโหดร้ายจะสิ้นสุด ทั้งร่างกายและหัวใจของเธอก็แหลกสลายไม่มีชิ้นดี ซาตานร้ายเต็มเต็มสุดกายทุกการฝักฝัก กระโจนจ้วงจุ่มดิ่งล้าลึกจนร่างเล็กสะท้านขึ้นลงรุนแรงอยู่บนเตียง เสียงนื้อกระทบกับดังประสานเสียงลมหายใจหอบกระชั้นจากการเร่งจังหวะทะยานสุข ใบหน้าคมเกร็งสะบัดพร้อมส่งเสียงคำรามดังลั่นห้อง เมื่อเนื้อนุ่มภายในบีบรัดกายแกร่งเป็นจังหวะ ก่อนลวาร้อนผ่าวจะระเบิดพุ่งเข้าสู่กายสาวอย่างทะลักทะลาย ร่างสูงทรุดฮวบอย่างเหนียวอ่อน ความสุขสมที่ได้รับความมาครั้งนี้น่ากลั่นจนอึดหนา

“ขวัญจุฯ ฟ้ามีความสุขเหลือเกิน...” เสียงของเขาคู่กับชอกคอหอมกรุ่น รู้สึกว่าตัวเองกำลังล่องลอยอยู่ในความฝันกับหญิงสาวอันเป็นที่รัก

เขาระดมจูบทั่วใบหน้าขึ้นเหนือ ซึ่งนอนหายใจจวระรินอยู่ใต้ร่างอย่างรักใคร่ รอยยิ้มแห่งความสุขระบายเต็มใบหน้าไม่น่าพาดต่อหยาดน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าที่เประะเปื้อนริมฝีปากสักนิด นัยน์ตาแดงกำหัลบลพริมขณะรังร่างบางเข้ามาอดแนบออบอุ้นเกรงว่าตื่นขึ้นมาแล้วจะไม่มีเธออยู่เคียงข้าง เมื่อฤทธิ์น้ำเมาหมดเขาก็หมดแรง หยดคลั่ง แล้วก็หัลบลงในที่สุด

จิรัชยานอนหลับตานิ่งอย่างเจ็บปวด น้ำตาไหลรินอาบแก้มเป็นทางยาว ยิ่งได้ยินเขาพรา่เพื่อถึงหญิงอื่น หลังจากตักดวงความสุขจากเรือนร่างเธอ หัวใจดวงน้อยก็ยิ่งเจ็บร้าวราวถูกคมมีดกรีดลึก ร่างกายแทบกระดิกไปไหนไม่ได้ ความรู้สึกยามนี้เหมือนกลับขึ้นมาจากขุมนรก หลังจากต้องทนทรมานอยู่ในนั้นแทบขาดใจ เธอตกนรกทั้งเป็นทั้งที่คืนนี้เป็นคืนวันวิาวรห์ของเธอ...

ร่างเล็กพยายามลุกออกจากอ้อมกอดนั้น พอลงจากเตียงได้แข่งขาที่
สิ้นเรี่ยวแรงทรุดשובกองอยู่กับพื้นห้องอย่างน่าสงสาร มือน้อยๆ ปิดปาก
สะอื้นขณะพาเรือนร่างวัรวระบมคลานไปตามพื้น หยาดโลหิตจากจุดกึ่งกลาง
ของร่างกายยังไหลออกมาเปื้อนปะปนพื้นห้องจนถึงหน้าห้องน้ำ มือบางผลัก
ประตูให้ปิดลงก่อนชนหน้ากับผนังห้องให้ปริ้มจะขาดใจ เธอไม่ได้เสียตาย
ความสาวหากเขาอ่อนโยนทะนุถนอมและรักเธอบ้างสักนิด แต่ไม่ใช่เลย
นอกจากเขาจะไม่รักเธอแล้ว ยังเกลียดเธอยังกับไส้เดือนกึ่งกือ หน้าซำยัง
กระทำย่ำยีร่างกายของเธออย่างโหดร้ายและป่าเถื่อน รวากับว่าเธอเป็นแค่
หุ่นยนต์ไร้ชีวิตจิตใจเท่านั้น!

ร่างใหญ่ขยับตัวอย่างเมื่อยขบ নয়น์ตามลิมตาขึ้นทีละนิดอย่าง
ยากลำบาก อาการวิงเวียนศีรษะทำให้เขาหลับตาลงแล้วลืมขึ้นใหม่อีกครั้ง ใน
หัวงำนึกจำได้ว่าร่างกายถูกน้ำทะเลกลืนลงสู่เบื้องล่างอันมืดมิด จากนั้นก็
ถูกกระแสน้ำพัดพาให้ลอยอยู่ในความฝันอันแสน
หวานกับผู้หญิงคนหนึ่งท่ามกลางหาดทรายและเกลียวคลื่น ก่อน
สติสัมปชัญญะจะดับไป ความรู้สึกบางอย่างบอกว่าเขากำลังนอนอยู่บน
ชายหาดที่โหดร้าย หากสิ่งแรกที่ได้พบเมื่อลืมตาขึ้นมา นั่นคือสังกะสีเก่า
กับห้องนอนแคบๆ พร้อมหน้าตาจิ้มลิ้มของเด็กสาวคนหนึ่ง

“ตื่นแล้วหรือคะพี่ชาย” เสียงใสเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้ม নয়น์ตาม
จ้องมองนิ่ง ก่อนลุกขึ้นมานั่งพิงผนังห้อง เมื่อก้มมองตัวเองก็พบว่ามီးเสื้อยืด
เก่ากับกางเกงเลปกปิดร่างกายไม่ให้น้ำเกลียด

“เสื้อผ้าของพี่เปียก หนูก็เลยเอาไปซักจ๊ะ” สาวน้อยเอ่ยบอกหน้าตา
เฉยเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

“แล้วที่น้มน้ำที่ไหนครับ?” พชรวาดมองรอบห้องก็เจอแต่เสื้อผ้าและ
ข้าวของเครื่องใช้ผู้หญิงเท่านั้น

“บ้านหนูเองจ๊ะพี่ อยู่แถวหาดขางกลาง” เธอตอบเสียงใส รู้สึกถูกใจ
ในความหล่อเข้มของชายหนุ่มตั้งแต่เห็นหน้าแวบแรก

“แล้วใครเป็นคนพาผมมาที่นี่ครับ”

“หนูพาพี่ชายมาเอง พอดีเมื่อคืนพี่ชายเอ่อ...คือว่า...เอ่อ...” เด็กสาวตอบเสียงตะกุกตะกัก ใบหน้าแดงก่ำอย่างเขินอาย เมื่อนึกถึงเหตุการณ์รื้อมหาดเมื่อคืน

“อะไรเหรอครับ คุณช่วยพูดให้เคลียร์กว่านี้หน่อยได้ไหม พอดีเมื่อคืนผมเมามาก” พชรหน้าเครียด ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนั้นเป็นความจริงหรือแค่ความฝันเท่านั้น

“แหม พี่ชายจำอะไรไม่ได้เลยหรอจ๊ะ เมื่อคืนนี้หนูเจอพี่ชายนอนสลบอยู่ริมหาด แล้วพี่ชายก็...เอ่อ...เอ่อ...โอ๊ย ไม่รู้จะพูดยังไงดี หนูเขินอะ” ร่างเล็กบิดไปมาด้วยความเขินอาย

“ผมขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจที่จะให้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นเลย แต่ผมก็ยินดีรับผิดชอบทุกอย่างครับ” เขาได้ฟังคำบอกเล่าแค่นั้นก็พอจะเดาออกมาว่า... สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนั้นคือความจริงไม่ใช่ความฝัน

พชรยึดอกรับอย่างถูกผู้ชาย ทั้งรู้สึกผิดและสงสารเด็กสาวคนนี้เหลือเกินที่ต้องกลายเป็นเหยื่อพิศواسของเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ เพราะดูจากหน้าตาจิ้มลิ้มของเธอแล้ว อายุน่าจะยังไม่ถึงยี่สิบปีด้วยซ้ำ

“เรื่องแค่นี้หนูไม่ถือสาจ๊ะ พี่ชายไม่ต้องมารับผิดชอบหนูหรอก แล้วพี่ชายชื่ออะไร บ้านอยู่ที่ไหนจ๊ะ” เธอเริ่มซักประวัติเหมือนไม่ทุกข์ร้อนใจถึงความความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นสักนิด

“ผมชื่อเพชร บ้านอยู่เกาะมุกงาม แล้วคุณล่ะครับ”

“ชื่อเก้จ๊ะ แต่พี่ไม่ต้องเรียกคงเรียกคุณหรอก เรียกเก้เฉยๆ ก็ได้ ยังไงเราก็คงคุ้นเคยกัน” หญิงสาวยิ้มเขินพลางหลบสายตาคนคู่หน้าอย่างเอียงอาย

“เอ่อ ครับน้องเก้”

“จ้ะหนูขอเรียกพี่ชายว่าพี่เพชรนะจ๊ะ”

“ครับ แล้วเก้อายุเท่าไรแล้ว ถึงสิบแปดหรือยังครับ” เขาถามเพื่อความแน่ใจ อย่างน้อยถ้าเธออายุสิบแปด เขาก็ยังรอดพ้นจากข้อหาพรากผู้เยาว์

“หน้าหนูดูเด็กขนาดนั้นเลยหรอจ๊ะพี่เพชร แต่ปีนี้หนูอายุยี่สิบแล้ว ไม่ใช่สาวน้อยวัยแรกแย้มอย่างที่พี่เพชรเข้าใจหรอก”

“พี่นี่ว่าเก้อายุยังไม่ถึงสิบแปดเสียอีก” เขาเอ่ยยิ้มๆ รู้สึกถูกชะตา

เธอมากที่เดียว

“ขอบคุณจ้ะ แล้วพี่เพชรหิวไหม ถ้าหิวหนูจะทำข้าวต้มร้อนๆ ให้กิน”

“พี่ยังไม่หิวเลย แล้วเก๋อยู่บ้านนี้กับใคร” เอ๋ถามออกไปด้วยความสงสัย

“อยู่กับแม่จ้ะพี่ แต่ตอนนั้นอนรรักษ์อาศัยอยู่โรงพยาบาล หนูต้องการเงินไปจ่ายค่ายาของแม่ก็เลยไปทำงานพิเศษที่บาร์เหล้า พอมีเสียคนหนึ่ง เขายากขอพหนู บอกจะจ่ายค่าเปิดซิงให้หนูสองหมื่น พอหนูปฏิเสธก็มอมเหล้าหนู แต่โชคดีที่วิ่งหนีออกมาได้ ก่อนจะไปเจอพี่เพชรนอนสลบอยู่ริมหาด”

เธอบอกเขาอย่างไม่วิตกบึ้งด้วยดวงตาใสที่อับวิสุทธิ คำว่า ‘เปิดซิง’ ตอกย้ำให้เพชรรู้สึกผิดเป็นร้อยเท่าพันทวี แต่ลูกผู้ชายอย่างเขาก็ไม่วิตกกับความรับผิดชอบ

“ขอบใจมากนะเก๋ที่ช่วยพี่ เก๋เป็นเด็กน่ารักยังมีอนาคตอีกไกล พี่สัญญาว่าพี่จะรับผิดชอบและไม่ทอดทิ้งเก๋เป็นอันขาด”

“พี่เพชรไม่ต้องสัญญาหรอกจ้ะ ถึงยังไงเราก็เป็นคนกันเอง ตอนนี้ก็ใกล้จะตีห้าแล้ว ถ้าพี่เพชรยังไม่หิวก็นั่งพักผ่อนต่อเถอะ หนูก็จะนอนเอาแรงสักงีบ เพราะหนูต้องไปทำงานที่ร้านอาหารอีก แล้วเจอกันนะจ้ะพี่เพชรสุดหล่อ” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงขี้เล่น แล้วยิ้มให้เขาจนตาหยีก่อนเดินออกจากห้องไป

เมื่อเด็กสาวออกไปแล้ว เพชรก็ล้มตัวลงนอน ทบทวนถึงเรื่องราวในความฝันที่เพิ่งผ่านมาอีกครั้ง ความฝันอันหวานล้ำและสุขสมจากหญิงสาวอันเป็นที่รัก ความสุขที่พิเศษมากจนเขาไม่อยากจะตื่นขึ้นมาอีก แต่ก็ต้องยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น เมื่อผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ ‘น้องจ๋า’ แต่เป็นเด็กสาวผู้มีจิตใจงดงามคนหนึ่ง เขาถอนใจอยู่หลายครั้ง ก่อนความเหนื่อยล้าผสานฤทธิ์น้ำมาที่ยังไม่สร้างชาจะนำพาให้เขาหลับลงในที่สุด

๗...ตั้งตลิ่งกระทบฝั่ง

นาฬิกาบอกเวลาเจ็ดโมงเช้า แต่พี่สาวก็ยังไม่ว่างออกมาจากห้องทำ
ให้ชิมทองรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีนัก เพราะตั้งแต่ลาออกจากการผู้จัดการใน
ร้านอาหารที่กรุงเทพฯ แล้วกลับมาใช้ชีวิตอยู่บ้านไม่มีวันไหนที่พี่สาวจะตื่น
สายขนาดนี้

“พี่ขวัญคะ ตื่นหรือยัง” ชิมทองส่งเสียงเรียกพร้อมเคาะประตูห้องสอง
ครั้ง เมื่อไม่มีสัญญาณตอบรับเธอก็เปิดประตูเข้ามาทันที เห็นพี่สาวยังนอน
นิ่งอยู่บนที่นอนชิมทองก็นั่งลงข้างๆ “พี่ขวัญตื่นได้แล้วค่ะ”

“ชิม...” ร่างบางพลิกกายกลับมาปรือตามองอย่างยากลำบาก ชิม
ทองเห็นริมฝีปากพี่สาวซีดเซียวก็ยื่นมือมาแตะหน้าผากแผ่วเบา แต่ก็ต้อง
สะดุ้งเมื่อสัมผัสถึงความร้อนรุ่ม

“ตัวร้อนจี๋เลย พี่ขวัญไม่สบายหรือเปล่านั้น”

“พี่ไม่เป็นไรหรอกจะแค่ปวดหัวนิดหน่อยเอง” เพียงขวัญพยายามดัน
ตัวเองลุกขึ้น แต่ก็ต้องทิ้งตัวลงบนที่นอนอีกครั้งอย่างไร้เรี่ยวแรง

“ชิมว่าพี่ขวัญไปหาหมอดีกว่าค่ะ เดี่ยวชิมพาไปเอง”

“แต่ชิมต้องไปเรียนไม่ใช่หรือ ไปเถอะ พี่ไม่เป็นอะไรมากหรอก” แม้ยัง
มีอาการมึนศีรษะอยู่มาก แต่เธอก็ไม่ยอมให้น้องสาวต้องขาดเรียน

“หยุดเรียนสักวันอาจารย์คงไม่ว่าหรอกค่ะ วันนี้พี่ขวัญต้องไปตกแต่ง
ร้านที่เกาะลันตาไม่ใช่หรือคะ” น้องสาวเตือนความจำ

“จริงสิ พี่ลืมเสียสนิทเลย”

“แล้วเมื่อคืนพี่ขวัญหายไปไหนมาคะ รู้ไหมว่าชิมกับพ่อเป็นห่วงพี่
มาก” เพียงขวัญหลบตาน้องสาว แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยตอบคำถามนั้น เสียงเข็ม
ค่อนข้างห้วนก็ดังขึ้นมาก่อน

“มันจะไปไหนได้ นอกจากไปนั่งคร่ำครวญมองดูไอ้ผู้ชายเงาะคนนั้น

แต่งงาน” เทวันในชุดข้าราชการเต็มยศยืนจังก้าอยู่หน้าห้อง มองดูบุตรสาวคนโตอย่างไม่พอใจนัก

“พ่อคะ” บุตรสาวคนเล็กอ้าปากจะแย้ง แต่ก็ถูกบิดายกมือห้าม

“เจียบไปเลยไอ้ขิม แกไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ฉันบอกแกแล้วไอ้หมขวัญว่าอย่าไปยุ่งกับมัน แค้นแกยังเสียใจไม่พอหรือไง”

“พ่อยังไม่ไปทำงานอีกหรือคะ” เพียงขวัญเฉยใจ ไม่อยากให้อิดาเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก

“ฉันไม่รู้หรอกว่าแกรักไอ้ภิไธมากแค่ไหน แต่ตอนนี้เขาแต่งงานแล้ว แกก็ควรตัดใจลืมมันไปซะ ไม่ใช่กินเหล้ามามากกลับบ้านแบบนี้ ต่อไปฉันขอสั่งแกห้ามติดต่อกับมันอีกเด็ดขาด”

“ขวัญรู้ค่ะว่าตัวเองต้องทำยังไง แต่จะให้ลืมวันนี้พรุ่งนี้ขวัญคงทำใจไม่ได้ หรือคะ ขอเวลาขวัญสักพักนะคะพ่อ” แม้จะพยายามแค่ไหนน้ำตาแห่งความเสียใจก็ยังเอ่อล้นเต็มดวงตาคู่สวย

“ตามใจ แต่แกอย่าก่อเรื่องให้ฉันอับอายขายขี้หน้าชาวบ้านก็แล้วกัน” เทวันเอ่ยเตือนบุตรสาวทีสื่อน้ำบึ้งตึง แล้วหันหันออกไปทันที

“พี่ขวัญไปหาพี่ไธมาหรือคะ” เพียงขวัญหลบตาน้องสาวพร้อมถอนใจยาวแทนคำตอบทั้งหมด

“พี่ขออาบน้ำแต่งตัวสักสิบนาทินะขิม”

“พี่ขวัญคะ” ขิมทองเห็นท่าทางแปลกก็เริ่มสังเกต ดวงตากลมกวาดมองตั้งแต่ศีรษะเรื่อยลงมาตามใบหน้าจนถึงลำคอว่างเปล่า

“สร้อยของแม่หายไปไหน ปกติพี่ไม่เคยถอดไม่ใช่หรือคะ” เพียงขวัญคลำหาสร้อยคอที่แม่มอบให้เป็นของขวัญกับเธอและขิมทองคนละเส้น

เธอเหลียวตอบคำถามนั้น ก่อนลุกเดินมาคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำด้วยสีหน้าเรียบเฉยสร้างความมั่นใจให้น้องสาวเป็นอย่างมาก

พชรรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งฤทธิ์น้ำเมาสร้างซาเสียงท้อร้องโกรกกราก
ประทุ้ง เมื่อความหิวก็แทรกแซงเข้ามาแทนมือหนาคลึงศีรษะพลางสะบัดผ้าห่มออก เขาเหลือบตามองนาฬิกาเรือนใหญ่ข้างฝาจึงรู้ว่าเกือบสิบโมงเช้าแล้ว เสียง

อะอะไววายที่ดั่งแว่วเข้ามาในบ้านถึงความสนใจของเขาให้ลุกขึ้นไปดูทันที

“โอ๊ย! จะบ้าตายไปทำงานวันแรกก็โดนไ้แก่เจ้าของร้านลวนลาม
ทำไมชีวิตถึงได้ช่วยอย่างนั้นะ” เกวลีเอ่ยอย่างกระแทกกระทั้นพลางยกมือลูบ
แก้มข้างซ้ายของตัวเอง

“แล้วเอ็งทำยังไงวะ ได้สั่งสอนมันไหม” นวลลอ เพื่อนสาวข้างบ้าน
ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ไ้แก่นั่นเหรออ โดนขวิดน้ำอัดลมของฉันจนเลือดอาบหน้า เย็บไปตั้ง
หลายเข็ม โทะฐานจับนมฉัน” ไม่พูดเปล่าเธอลุกขึ้นทำท่าประกอบด้วย

“โห ขนาดนั้นเลยเหรออ แล้วหน้าเอ็งโดนอะไรมาล่ะ”

“ก็เ็นะสิ ไม่ยอมฟังฉันอธิบาย พอมาถึงก็ตบฉันจนหน้าคว่ำ แต่คนอย่าง
อีเก้ไม่ยอมให้ตบฟรีหรอกจะบอกให้” เอ่ยกลั้วหัวเราะพร้อมรอยยิ้มแห่งความสะใจ

“แกทำอะไรเขา”

“ปานนี้ไ้แกลงนอนหยอดน้ำข้าวต้มอยู่โรงพยาบาลมั่ง” เกวลียกคิ้ว
ให้เพื่อน แต่พอสายตาเหลือบมาเห็นชายหนุ่มหน้าเข้มยืนฟังกรอประตู่อยู่ก็
เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม ส่วนอีกคนถึงกับอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง

“ตื่นแล้วเหรออจะพีเพธร” ร่างสูงขยับมานั่งลงข้างๆ ด้วยสีหน้าเขิน
เล็กน้อยกับสายตาของหญิงสาวอีกคนที่มองไม่กระพริบ

“ใครเหรออเก้ ทำไมหล่อจังเลย”

“พีเพธรจะนวนล” เธอแนะนำชายหนุ่มริมหาดกับเพื่อนสาว แล้ว
แนะนำเพื่อนสาวให้เขารู้จัก โดยหลีกเลี่ยงจะพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน “พี
เพธรจะ นีนวนลอเพื่อนของหนูเองจะ”

“สวัสดีครับ” พชรทักทายพร้อมรอยยิ้ม

“สวัสดีจะพี ไม่เห็นนั่งเก้บอกสักคำเลยว่ามีแฟนหล่อขนาดนี้” นวล
ลอบิบมือตัวบิดไปมาอย่างขวยเขิน นึกอิจฉาเพื่อนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เก
วลีเห็นท่าทางของนวลลออก็หัวเราะเสียงกังวานใส

“พีเพธรไม่ใช่...” ยังไม่ทันพูดจบเสียงมือถือเครื่องเล็กก็ดังแทรกขึ้นมา
ก่อน เกวลีเห็นเบอร์รู้ว่าเจ้าหนี้โทรมาทวงเงิน เธอตัดบทด้วยการกดทิ้งทันที

“เดี๋ยวฉันจะไปเอาชามมาใส่บะหมี่ เอ็งคุยกับพีเพธรไปพลางก่อนก็

แล้วกัน” พุดจบเกลือกก็รีบเข้าไปในบ้านตั้งใจโทรศัพท์ไปขอผ่อนผันเจ้าหนี้
พชรเห็นใบหน้าซีดเขียวของเด็กสาวก็รีบเดินตามเข้ามา

“มีอะไรหรือเปล่าเก้ บอกพี่ได้ไหม” เกลือกสะดุ้งจนมือถือนะหวัดจากมือ
“พี่เพชร”

“ท่าทางเก้กลัวใจมากเลยนะ”

“พี่เพชรจะไม่ให้หนูกลัวได้ยังไง เมื่อกี้เจ้าหนี้โทรมาทวงเงิน หนูยังไม่มีเงินสักบาทเลย” เธอบอกอย่างไม่มีคิดปิดบัง

“เป็นหนี้อยู่เท่าไร เดี๋ยวเอากับพี่ก่อนก็ได้”

“อ้อ! ไม่เอาหรอกพี่หนูเกรงใจ เงินตั้งหมื่นห้ามันไม่ใช่่น้อยๆ เลย ความจริงหนูยืมมาแค่แปดพันเอง ผิดนัดแค่เดือนเดียว มันคิดดอกเบี้ยหนูซะบานเลย”

“นั่นเอาเงินกับพี่ไปใช้มันก่อน ดอกจะได้ไม่ทบต้น” พชรมองใบหน้าไว้
จรีตมารยา ยิ้มด้วยความเอ็นดูเด็กสาว

“แต่หนูเกรงใจพี่เพชร อีกอย่างเราเพิ่งจะ...”

“เก็บอกเราเป็นคนคุ้นเคยกันไม่ใช่เหรอ เมื่อเก้กำลังเดือดร้อนพี่จะอยู่
เฉยได้ยังไงกัน”

“พี่เพชร...”

“อย่าพูดอีกเลย อะไรที่พี่พอช่วยเก้ได้พี่ก็จะช่วย อย่าลืมหาเงินมาเป็น
เหมือนคนๆ เดียวกันแล้ว” เขาเอ้ายืมๆ ทำให้เด็กสาวหน้าแดงก่ำเป็นลูกต๋าลึง
เมื่อคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมา

“แต่หนู...หนู...”

“ออกไปกินบะหมี่กันเถอะ ปานนี้νωลคงรอแยะแล้ว” มือหนาเอื้อมมา
จับศีรษะเล็กโยกไปมา เขาหยิบซามกับซัอนเดินนำหน้าเธอออกมาข้างนอก
ซึ่งมีνωลลอนั่งยิ้มแป้นรออยู่พร้อมเพื่อนบ้านอีกสี่ห้าคนที่อยากเห็นแฟน
หนุ่มรูปหล่อของเกลือก

เที่ยงวันนั้นก่อนพชรจะเดินทางกลับเกาะมุกงาม เขาก็มาเยี่ยมเงินจาก
เพื่อน ซึ่งเปิดอู่ซ่อมรถที่อำเภอสิเกาเพื่อให้เกลือกเอาไปใช้หนึ่งก่อน แล้วพามา
จ่ายตลาดซื้อของบำรุงร่างกาย รวมถึงของใช้ที่จำเป็นสำหรับคนป่วยไปเยี่ยม
มารดาของเธอที่โรงพยาบาล ทำให้สองแม่ลูกซาบซึ้งในความมีน้ำใจและเป็น

สุขภาพบุรุษของเขามาก เกวลีถึงขนาดสัญญากับตัวเองว่าจะซื้อสัตย์
จงรักภักดีต่อเขาชั่วชีวิต

เมื่อชายหนุ่มกลับไปแล้ว กิมอริกชักฟอกลูกสาวถึงเรื่องราวทั้งหมด
ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมถึงได้ทำตัวเหลวไหลเหมือนผู้หญิงไร้ค่า แม้
ฝ่ายชายจะเต็มใจรับผิดชอบก็เถอะ นางไม่สบายนอนอยู่โรงพยาบาลแค่สาม
วัน ไม่คิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นด้วย แต่พอเกวลียอมเล่าทุกอย่างให้ฟัง
อย่างละเอียด ละเอียดจนมารดาถึงกับช็อกไปเลยทีเดียว

เมื่อบทรักของคืนวันเข้าหอจบลงอย่างทุกซ์ทรมาน จิรัชยา ก็เดินทาง
ด้วยเรือเร็วของโรงแรมกันตาริয়ারไปยังเกาะมุกงามเพียงลำพัง เมื่อเห็น
เจ้าบ่าวนั้นยังนอนสลบไสลอยู่บนเตียงอย่างมีความสุขเธอก็ไม่อยากปลุกหรือ
สนใจเขาอีก ทันทีที่เรือจอดเทียบท่าเธอก็ประคองร่างกายบอบช้ำขึ้นมาบ้านปึก
ไม่ที่ยกสูงจากพื้นแค่เมตรเดียวริมชายหาด บ้านที่บิดาสั่งสร้างเป็นเรือนหอของ
เธอกับภิไธ ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในบ้าน
พิมพ์กากับภารตก็จัดเตรียมเอาไว้ให้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ร่างเล็กก้าวเข้ามาในบ้านด้วยหัวใจอ่อนระโหย ดวงตาแดงก่ำเพราะ
ผ่านการร้องไห้หลายชั่วโมงเลื่อนลอยไร้จุดหมายขณะเปิดหน้าต่างเหม่อมอง
ท้องทะเลกว้างใหญ่เบื้องหน้า หัวใจดวงน้อยร้าวรานเมื่อนึกถึงเหตุการณ์
เลวร้ายที่เพิ่งผ่านมาไม่นาน แล้วจะโทษใครได้ละก็เธอเป็นคนเลือกเดินเส้น
ทางสายนี้ด้วยตัวเอง มันอาจเป็นความคิดของผู้หญิงโง่คนหนึ่งที่ยังฝังใจกับ
รักแรก เห็นครอบครัวของเขากำลังแย่งก็อยากช่วย นอกจากเขาไม่เคยเห็น
ความดีของเธอยังใช้ถ้อยคำร้ายกาจทำร้ายหัวใจเธอแทบปางตาย

จิรัชยาเฝ้าถามตัวเองในใจว่า...มันคุ้มแล้วหรือกับสิ่งที่ทุ่มเท แต่เมื่อ
ตัดสินใจช่วยเธอก็ขอทำอย่างเต็มที่ มุกตะวันยีนได้ตัวเองเมื่อไหร่เธอก็จะหย่า
ให้เขาทันที ร่างเล็กล้างคราบน้ำตาออกจากใบหน้า แต่งแต้มด้วยแป้งบางเบา
ลิปสติกสีชมพูอ่อน เพื่อกลบเกลื่อนริ้วรอยให้เห็นน้อยที่สุด จากนั้นก็คว้า
กระเป๋าสะพายคู่ใจตั้งใจไปหาพี่ชายที่โรงงาน แต่คนงานบอกว่าไม่เห็นเขา
กลับมาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว

“แล้วชัยไม่อยู่หรือคะ” เธอถามหาลูกน้องคนสนิทพี่ชาย

“ยังไม่เห็นเหมือนกันครับ คุณหนูโทรเข้าเบอร์คุณเพชรหรือยังครับ”

“โทรแล้วค่ะ แต่ไม่มีคนรับสาย ถ้าพี่เพชรกลับมาให้ช่วยบอกให้ไปหา
จำที่สำนักงานหน่อยนะคะ”

“ครับคุณหนู” คนงานหนุ่มพยักหน้ารับคำสั่ง

จรัชยาเดินเอื่อยเอื่อยมายังสำนักงานฟาร์มมุกศิริวงศ์ เธอเปิด
ไน้ตบุ๊กแล้วเริ่มศึกษางานทั้งหมดของฟาร์มอย่างไม่สนใจใคร กระทั่งพจนภา
เจ้าหน้าที่การตลาดวัยสามสิบห้าเปิดประตูเข้ามา

“บ่ายสองโมงแล้วนะคะน้องจำ พี่แพทว่าพักทานข้าวก่อนดีไหม แต่
ถ้าน้องจำไม่อยากจะออกไปทานโรงอาหาร เดี่ยวพี่ให้แม่บ้านยกเข้ามาให้ก็ได้
ค่ะ” หญิงสาวเห็นนายสาวคนใหม่นั่งหน้าเครื่องเคียดขีดเขียนอยู่กับหน้าจอ
และกองเอกสารมากมายเธอก็เอื่อยขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ขอบคุณพี่แพทมากค่ะ แต่จำยังไม่หิวเลย” แม้ร่างกายจะยังบอบช้ำ
อยู่มาก แต่เธอก็พยายามฝืนยิ้มให้อีกฝ่าย พจนภาเห็นดวงตาวานคู่อ้อยแดง
บวมเป่งก็พอจะเดาได้ว่า นายสาวคงเพิ่งผ่านการร้องไห้มาแน่

“แต่ดูท่าทางน้องจำเหมือนคนไม่ได้หลับไม่ได้นอนนะคะ หน้าก็ซีด
ซีด ถ้ายังไม่พร้อมทำงานก็พักผ่อนอยู่ที่บ้านเถอะค่ะ น้องจำเพิ่งแต่งงาน
น่าจะไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์กับคุณไทล์กอาทิตยสองอาทิตย์นะคะ เวนิสก็น่า
ไป สวิสหรือออสเตรเลียก็โรแมนติกมากค่ะ”

พนักงานสาวจิบปากจิบคอพูดด้วยท่าทางชวนฝัน ซึ่งก็สร้างความ
ปวดใจให้แก่เจ้านายสาวไม่น้อยเมื่อนึกถึงค่าคืนแรกของการแต่งงาน

“เรื่องฮันนีมูนคงไม่ได้ไปไหนไกลหรอกค่ะ เพราะจำเดินทางไกลไม่
ค่อยสะดวก เกาะมุกงามของเราก็สวยไม่เห็นจำเป็นต้องไปที่อื่นให้วุ่นวายเลย
อีกอย่างจำก็ไม่อยากเป็นภาระคนอื่นด้วยค่ะ”

ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วยิ่งซีดลงอีก ดวงตาร้อนผ่าวจนน้ำตาจวนเจียนจะ
ไหล มันจะมีประโยชน์อันใดเล่า ถ้าต้องไปฮันนีมูนกับผู้ชายที่เกลียดเธอสุดหัวใจ

“คนอื่นที่ไหนกัน คุณไทล์เป็นสามีของน้องจำนะค่ะ” พจนภาพยายาม
หวานล่อมให้อีกฝ่ายพูดอะไรออกมาบ้างสักนิดก็ดี

“พี่หน้อยไม่อยู่หรอกคะ จำมีเรื่องอยากปรึกษาคนไหนคะ” จิรัชยา
 หลีกเลียงพูดถึงชายหนุ่มด้วยการถามถึงผู้จัดการบริษัท

“พี่หน้อยไปพบลูกค้ารายใหญ่ชาวต่างชาติที่ตรังคะ แต่น้องจำ
 สามารถปรึกษาพี่แพทได้ ไม่ต้องรบกวนพี่หน้อยหรอกคะ”

“จ้าวพี่หน้อยดีกว่าคะ” กล่าวจบเธอก็ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

“แล้วน้องจำนี่มาทำงานแบบนี้ใครจะดูแลเจ้าปาวคะ ไหนจะอาหาร
 เข้าอาหารเที่ยง แล้วก็อาหารว่างจำพวก เอ๋...เอ๋...ของหวานนะคะ” แม่นาย
 สาวเฉไฉไปเรื่องอื่น แต่หล่อนก็วกกลับมาเรื่องเดิมด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

“คุณไท่ไม่ใช่เด็กอมมือแล้วนะคะ เขาคงไม่ปล่อยให้ตัวเองอดตาย
 หรือมั้ง ถ้าไม่มีธุระอะไรจำขออนุญาตทำงานสักครู่คะ” นางสาวเอ่ยด้วย
 ถ้อยคำสุภาพแต่มีความหมาย พรณาแอบเบ้าปากด้วยความหมั่นไส้ ก่อนเดิน
 กระแทกกระทั้นออกมา

“เป็นไงบ้างเจ้ ตกลงคุณจำจะทานอะไรไหม ดาวจะโทรไปสั่งแม่ครัว
 ยกมาให้” พนักงานสาวใส่ด้วยสามสิบยังแจ๋วเอ่ยขึ้น เมื่อเห็นพรณาเดินหน้า
 บึ้งออกมาด้านนอก

“สงสัยเมื่อคืนคุณสามีไม่ยอมนอนด้วยมั้ง ถึงได้ใส่อารมณ์กับพี่ ใจ
 เราก็อุตส่าห์เป็นห่วงกลัวเป็นลมเป็นแล้งซะก่อน พิการ์แล้วยังทำหยังอีก มีคน
 เอาทำเมียกับบุญแคไหนแล้ว”

“คุณจำเป็นคนเรียบร้อยและพูดจาเพราะจะตาย แถมโกรธใครก็ไม่
 เป็นด้วย แล้วเธอจะใส่อารมณ์กับพี่แพทได้ยังไง พี่สอรู้เรื่องส่วนตัวของเธอ
 มากเกินไปหรือเปล่า”

อีกคนเอ่ยด้วยความใสซื่อ ปกติจิรัชยาเป็นคนจิตใจดี ทุกครั้งที่มาเกาะ
 มุกงามก็จะมีของฝากติดมือมาตลอด ไม่ว่าจะทำงานอยู่ที่นี้หรือสำนักงานใหญ่
 ที่ตรังก็ไม่เคยเห็นหญิงสาวโกรธหรือใช้อารมณ์กับลูกน้องสักครั้ง

“น้องแหวหาว่าพี่เลือกเธอคะ” พรณาเอ่ยถามพร้อมตวัดสายตา
 มองอย่างไม่พอใจ

“ปกติน้องแพทเป็นคนฉลาดทันคน ไม่น่าจะโง่ในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง
 นะคะ” ทั้งสามหันกลับมามองก็เห็นนิภาพ ผู้จัดการสาวใหญ่วัยสี่สิบสองของ

บริษัทศิริวงศ์ยืนกอดอกมองดูอยู่ตรงกรอบประตู

นิภาพรคือผู้จัดการของบริษัทที่พิมพ์ให้ย้ายมาเกาะมุกงาม เพราะต้องการให้เพชรไปอยู่ที่ตรง เธอมีความยุติธรรม ซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อศิริวงศ์ทุกลมหายใจเข้าออก จนบางครั้งยังอดคิดไม่ได้ว่าพิมพ์กับนิภาพรนั้นแอบสวมเขาให้คุณพิมพ์ผกาด้วยหรือเปล่า พิมพ์เองก็ขึ้นชื่อว่าเป็นเลื้อยผู้หญิงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“พีน้อยมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ ไม่ยอมให้สัมผัสให้เสียงบ้างเลย” พรนภาเอ่ยถามเสียงแผ่ว รู้สึกขยาดไม่น้อยกับสายตาคุ้ยที่กำลังจ้องเธอเขม็ง

“มาได้สักพักแล้วละ แต่อยากรู้ว่าคนบริษัทนี้เขาทำอะไรกันบ้างก็เลยไม่แสดงตัว ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้ว่าพนักงานหลายคนจ้องแต่นินทาเจ้านายทั้งที่ตัวเองก็ยังทำงานกินเงินเดือนเขาอยู่” แกว่ดาวกับดาวรองหันมองหน้ากันแล้วรีบเดินกลับมาประจำที่ของตัวเองทันที

“คะ” จ๊นแพทขอตัวไปทำงานก่อนนะคะพีน้อย”

“เชิญคะ” นิภาพรส่ายหน้าอย่างเอือมระอา ก่อนเปิดประตูเข้าห้องทำงานของตัวเองแล้วกลับออกมาพร้อมเอกสารที่จะนำเสนอเจ้านายสาว พรนภาเหยียดริมฝีปากด้วยความหมั่นไส้ ปากคืออย่างนี้ถึงถึงไม่มีผู้ชายคนไหนเอาทำเมีย...เธอคิดในใจ

“ทำอะไรอยู่คะน้องจ๋า” พรนภาเคาะประตูสองครั้งก่อนเปิดเข้ามา

“ดูงบการเงินคะ” จิรัชยาเงยหน้าจากกองเอกสารส่งยิ้มให้เพียงเล็กน้อย

“ขยันจังเลย แล้วทานมื้อเที่ยงหรือยังคะ” ผู้จัดการสาวผู้จงรักภักดีเอ่ยถามเจ้านายสาวด้วยความห่วงใย

“จ๋าไม่ค่อยหิวเลยคะ รู้สึกเบื่ออาหารยังงั้นไม่รู้ แล้วพีน้อยถือแฟ้มอะไรมาคะ จ้าขอดูหน่อยได้ไหมคะ”

“แฟ้มจ่ายเงินเดือนพนักงานคะ ทำเสร็จตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว แต่เสียบอกว่าให้น้องจ๋าเป็นคนเซ็นอนุมัติ แล้วคุณไทล์คะะ ยังไม่เข้ามาอีกหรือ?” นิภาพรรีบถามหาเจ้านายคนใหม่อีกคน

“ไม่ทราบเหมือนกันคะ จ๋าไม่ได้สนใจ” ได้ยินดังนั้นสาวใหญ่ก็ทำหน้าตลกสุดขีด ผัวเมียกันแท้ๆ ไม่รู้ได้ยังไง

“ทำไมพูดอย่างนั้นคะ น้องจำกับคุณไทแต่งงานกันแล้วก็เหมือนคนๆ เดียวกัน ยิ่งตอนนี้ฟาร์มทั้งสองจะถูกรวมเข้าด้วยกันแล้ว เวลาจะอนุมัติหรือทำเอกสารอะไรก็แล้วแต่ จะต้องมีลายเซ็นของคุณไทและน้องจำรับรองด้วยทุกครั้ง ไม่งั้นจะถือว่าเป็นโมฆะคะ” ลูกน้องสาวรีบแจ้งให้ทราบ ซึ่งก็สร้างความหนักใจให้เจ้านายสาวไม่น้อย

“โมฆะหรือคะ”

“คะ เสียกับคุณภูมิเป็นคนตั้งกฎระเบียบนี้ขึ้นมา ส่วนนี้เป็นตารางการทำงานของน้องจำกับคุณไทคะ ถ้าฉันไปขอตัวไปตรวจความเรียบร้อยของโรงงานก่อนนะคะ” นิภาพรยิ้มหวานให้เจ้านายสาว ก่อนพาตัวเองออกมาจากห้องนั้นทันที

จิรัชยาหยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมาดูแล้วก็ถอนใจอย่างเหนื่อยล้ากับกฎระเบียบที่ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายพยายามสร้างขึ้นให้เธอกับเขาเดินตาม แค่นี้ก็ท้อถอยแล้วเธอจะแย่ และถ้าต้องมาทำตามกฎบ้าง นี่อีก เขาคงเกลียดเธอเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

หลังจากสลับสไลไปด้วยฤทธิ์ของน้ำเมาระคนแรงฤทธิ์พิศวาส ภิไธยรู้สึกตัวอีกทีก็ครึ่งค่อนวัน รุ่งสูงขยับตัวอย่างเมื่อยขา ศีรษะหนักอึ้งราวถูกถ่วงด้วยหินจมสู่ใต้น้ำ ลำคอแห้งผากมีกลิ่นเหล้าในลมหายใจ สมองปรอดปรองแต่ก็ยังจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ชายหนุ่มทบทวนความทรงจำถึงคำคืนที่ผ่านมา เขาแต่งงานกับจิรัชยา ผู้หญิงที่ใช้เวลานานเงินซื้อเขามาเป็นของตัวเอง ทำให้ความรักของเขาและคนรักที่บ่มเพาะมาหลายปีต้องขาดสะบั้นลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

พอถึงเวลาเช้าเธอพบกับเจ้าสาวมีปากเสียงกันเล็กน้อย ก่อนเขาจะหุนหันออกมานั่งดื่มในบาร์เหล้ากับเพื่อนชายเพื่อสงบสติอารมณ์ หวังให้น้ำเมาช่วยบรรเทาความเจ็บปวด แต่ยิ่งดื่มเขาก็ยิ่งคิดถึงอดีตหญิงคนรัก ก่อนหลับลงพร้อมความฝันแสนหวานที่พาเขาและเธอล่องลอยอยู่ในกระแสน้ำพิศวาส มันอบอุ่น และซาบซ่านรับรู้จนหัวใจแทบสั่นด้วยความสุขตาย

ใบหน้าคมระบวยิ้ม เมื่อคิดว่าคนที่ได้ร่วมอภิรมย์ในฝันด้วยเมื่อคืนคือเพียงขวัญ แต่จิตใจได้สำนึกกลับบอกเขาว่าไม่ใช่เธอ หากเป็นผู้หญิงอีก

คนที่เขาเกลียดและต้องการสั่งสอนบทเรียนให้เธออย่างสาสม มือหนาดึงผ้าห่มออกจากกายเปลือยเปล่า สายตาก็เหลือบเห็นคราบเลือดบริสุทธิ์เปรอะเปื้อนที่นอนขาวสะอาดเป็นวงกว้างหัวใจของเขากระตุกแรง

“ไม่จริง มันต้องไม่ใช่เธอ ต้องไม่ใช่เธอ!” ภาไทพร่าบอกตัวเองพร้อมความรู้สึกบางอย่างแทรกซึมเข้าสู่หัวใจ ร่างสูงรีบลุกจากเตียงวิ่งเข้ามาดูในห้องน้ำก็ไม่มีใครกลับออกมาอีกที่จึงสังเกตเห็นชุดวิวาห์พับวางอยู่ปลายเตียงทั้งสองชุด

จิรัชยาเดินเลียบมาตามชายหาดยามเย็นแสงสีทองของพระอาทิตย์ โพล่พลัดตบขอบทะเลสีฟ้าครามช่างงดงามแลมีเสน่ห์ยิ่งนัก แต่เมื่อมันค่อยๆ จมหายไปกับผืนน้ำอันกว้างใหญ่ความมืดมิดอันน่ากลัวก็เคลื่อนเข้ามาแทนที่ ซึ่งไม่ต่างกับหัวใจของเธอยามนี้ช่างมืดมนเริ่มราวกับคืนข้างแรมปราศจากแสงแห่งดวงจันทร์เธอเดินเฉื่อยเฉื่อยรับสายลมเย็นเพื่อให้สมองปลอดโปร่ง จนถึงบ้านอย่างไม่รู้ตัว พอจะก้าวผ่านรั้วเล็กน่ารักสายตาก็เหลือบเห็นเงาตะคุ่มของใครคนหนึ่งยืนห่างออกไปเล็กน้อย

“ใครนะ” จิรัชยาร้องถามเสียงสั่น หันซ้ายขวายาระแวดระวังภัย

“พี่เองครับน้องจ๋า” ร่างสูงขยับเท้าเข้ามาใกล้ เผยให้เห็นใบหน้าของเขาชัดเจนขึ้น

“พี่เพชร” หยาดน้ำตาแห่งความคิดถึงไหลรินอาบแก้มซีดเซียว หัวใจแห่งแสงพองโตคับอกราวถูกน้ำฝนเย็นฉ่ำโอบขลิบ เมื่อเห็นหน้าพี่ชายสุดที่รักหลังจากไม่ได้เจอเขานานนับสองเดือน

“น้องจ๋า...” ความรู้สึกของเพชรก็ไม่ต่างจากหญิงสาว แม้จะรู้ว่าหมดสิทธิ์ในตัวเธอ แต่เขาก็กังขาทำหน้าที่ของพี่ชาย ร่างสูงเดินเข้ามาหาพร้อมอ้าวแขนแกร่งออกกว้างรอรับยอดดวงใจเข้าสู่อ้อมกอด

“พี่เพชรหายไปไหนมาคะ ทำไมถึงทอดทิ้งจำให้อยู่คนเดียวอย่างนี้ พี่เพชรใจร้าย...ใจร้ายกับจ๋ามากรู้ไหมคะ” จิรัชยาคำครวญกับอกกกว้าง หยาดน้ำตาไหลรินเพราะความน้อยใจ

“พี่ขอโทษทีปล่อยให้น้องจำอยู่คนเดียว พี่หนีหน้าเพราะทนเห็นน้อง

จำแต่งงานกับคนอื่นไม่ได้” ชายหนุ่มมกอดร่างบางแนบ ใบหน้าชนกับศีรษะเล็กด้วยความคิดถึงสุดหัวใจ

“พี่เพชรอย่าทิ้งจำไปไหนอีกเลยนะคะ ไม่มีใครรักจำเท่าพี่เพชรอีกแล้ว ฮือ ฮือ” หญิงสาวร้องไห้สะอึกสะอื้นในอ้อมกอดอุ่นของพี่ชายผู้แสนดี อ้อมกอดที่มีแต่รักและความหวังดี อ้อมกอดที่เธอพักพิงได้ตลอดเวลาไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์

“ครับ พี่สัญญาว่าจะไม่ทิ้งน้องจำแบบนี้อีก พี่จะอยู่ข้างๆ น้องจำดูแลปกป้องน้องสาวของพี่ไม่ให้ใครรังแกได้ พี่สัญญา...” มือนายยกขึ้นเช็ดน้ำตาให้แผ่วเบา ยิ่งเห็นเธอร้องไห้หัวใจของเขากยิ่งเจ็บกว่าเป็นร้อยเท่า

“พี่เพชร...เขาเกลียดจำ เขาไม่เคยรักจำเลย” ร่างเล็กสั่นสะท้านนางสงสาร เมื่อนึกถึงความโหดร้ายที่ชาตานอย่างเขาียดเยียดให้ในคืนวันวิวิธ

“ไหนบอกพี่มาสิว่าไอ้โหม่นทำอะไรจำ มันทำร้ายจำใช่ไหม เดียวพี่จะจัดการกับมันเอง!” ไม่มีคำตอบจากปากหญิงสาวนอกจากเสียงสะอื้นกับหยาดน้ำตาที่หลังรินไม่หยุด

“อย่าร้องไห้อีกเลย ถึงไม่มีใครรักน้องจำ แต่พี่ยังรักและพร้อมจะปกป้องจำเท่าชีวิตของพี่ เจ็บขบขนะคนดีของพี่” พชรพลบใจพลงแม้มปากกลืนน้ำตาไม่ให้นรินไหล เพราะรู้ว่าจิรัชยานั้นแอบรักภักิไทมาตั้งแต่เด็ก

“จะยืนกอดกันอยู่ตรงนี้อีกนานไหม” เสียงทุ้มค่อนข้างห้วนกึ่งเหยียดหยามดังแทรกขึ้นมาทำเอาทั้งสองหันมามองอย่างตกใจและอุทานออกมาพร้อมกัน

“คุณไท่ ไ้ไท่” จิรัชยาตกใจผละออกจากอ้อมกอด แต่ก็ถูกลำแขนแกร่งโอบไหล่เอาไว้อย่างปกป้อง

ภักิไ้ย่นกอดคอกมองภาพทั้งคู่กอดกันด้วยสีหน้าราบเรียบเหมือนไม่รู้สึกละไร หากหัวใจกลับเดือดดาลอย่างไม่มีเหตุผล เขาไม่อยากจะยุ่งเกี่ยววันพรอก หากทิจูิบางอย่างในส่วนลึกก็ผลักดันให้เขาอยากเอาชนะทั้งสองคน

“เข้าบ้านได้แล้วจิรัชยา คุณแต่งงานแล้วไม่ใช่สาวโสดเหมือนเมื่อก่อนจะได้มายืนกอดผู้ชายอื่นที่ไม่ใช่สามีตัวเองในที่โจ่งแจ้งแบบนี้ ถ้าเกิดพวกคนงานมาเห็นเข้าแล้วเอาไปพูดในทางไม่ดี มันเสื่อมเสียถึงผมรู้ไหม?”

“ใครจะพูดจะคิดยังงั้นฉันไม่สนใจพรอกคะ เพราะพี่เพชรไม่ใช่คนอื่น แต่เป็นพี่ชายที่รักและหวังดีกับฉันมากที่สุด” จิรัชยาเผชิญหน้าด้วยแววตา

เด็ดเดี่ยว แต่เขากลับหัวเราะในลำคออย่างเย้ยหยันที่ได้ยินอย่างนั้น

“พี่ชายส่วนไหนมีทราบครับคุณจิรัชยา ใครๆ ก็รู้ว่าไอ้เพชรเป็นเด็กที่พอเก็บมาเลี้ยง คุณรักมันเหมือนพี่ชายแต่มันไม่ได้คิดอย่างนั้นสักหน่อย จริช ‘ไหมเพชร’ คนพาลยังพาลหาเรื่องไม่เลิก ทำให้จิรัชยานึกถึงข้อความในสมุดบันทึกเล่มพันที่

“นายพูดเรื่องอะไร”

“ถามได้ว่าพูดอะไร แกก็น่าจะรู้ดีกว่าฉัน ในเมื่อกล้าคิดทำไม่ไม่กล้ายอมรับละว่าแกหลงรักน้องสาวของตัวเอง”

“ไอ้โท!” พชรขบกรามแน่นจนเป็นสันนูน ยิ่งเห็นแววตาดูถูกของอดีตเพื่อนร่วมห้อง อารมณ์ร้อนในกายก็ยิ่งเดือดพล่าน

“เข้าบ้านได้แล้วจิรัชยา ถ้าอยากมีชู้ก็รอให้เราหย่ากันก่อน แต่ตอนนี้ผมยังไม่อยากมีเขางอกบนหัว”

“มันจะมากไปแล้ว ไอ้สารเลว!” พชรปล่อยหมัดกระแทกปลายคางอีกฝ่ายเต็มแรง จนเกือบล้มไปกองกับพื้นทรายหน้าบ้าน พอจะเข้าซ้ำอีกหมัดหญิงสาวก็วิ่งแซนเอาไว้

“อย่าคะพี่เพชร พอได้แล้ว”

“จำไม่เห็นหรือไงว่ามันกำลังดูถูกเจ้า ดูถูกเราสองคน” พชรโวยวายเสียงดังตามประกาศนใจร้อนมูทะลุ ภิไธยลุกขึ้นจับคางโยกไปมาเพื่อบรรเทาความเจ็บ นัยน์ตามมองทั้งคู่ด้วยความเย้ยหยัน

“ถ้ารักกันมากก็รอให้ผมกับคุณหย่ากันก่อนดีไหม จากนั้นคุณอยากไปทำระย้ากับมันที่ไหนก็เชิญ”

“มันจะดูถูกกันมากเกินไปแล้วนะคะคุณโท จะพูดจาอะไรก็ควรระวังปากตัวเองด้วย” จิรัชยาได้กลับด้วยความโกรธ ไม่คิดว่าผู้ชายที่มีความรู้ระดับปริญญาจากเมืองนอกจะมีความคิดต่ำทรามได้ขนาดนี้

“ทำไมผมต้องระวัง ในเมื่อมันเป็นความจริง คุณเองก็รักมันมากไม่ใช่หรือ ถึงขนาดแอบมาพลอดรักกับมันอยู่หน้าบ้าน ทั้งที่เพิ่งแต่งงานแค่วันเดียว หรือว่ารสวาทที่ผมประเคนให้เมื่อคืนมันยังไม่ถึงใจของคุณ”

เผียะ!

ภีไทหันกลับมามองเจ้าของฝ่ามือเล็กด้วยสายตาเหยียดหยาม เขา
และยะยิ้มมุมปากพร้อมสบตากล้วยคำหยาบกระด้างออกมาคำหนึ่งอย่างไม่ไ
หน้าใคร แล้วเดินหนีเข้าบ้านทันที

“ไอ้ไท ไอ้ผู้ชายเฮงชวย กูจะฆ่ามัน!” พชรปราดเข้าไปใส่ร่างสูง แต่จิรัช
ยาก็พยายามจุดดึงเขาเอาไว้ “ปล่อยพี่น้องจ๋า”

“พี่เพชรกลับไปก่อนนะคะ ถือเสียว่าจ่าขอร้อง”

“แต่ว่า...”

“นะคะพี่เพชร” จิรัชยาน้ำตาเอ่อนองสองแก้มด้วยความเจ็บปวดกับ
ถ้อยคำร้ายกาจของเขา

“แต่พี่เป็นห่วง กลัวไอ้โหม่นรังแกจ๋า” พชรเห็นแวตาค้ออวอนของหญิง
สาวอารมณ์ดีอดพล่านก็เริ่มเย็นลงแต่ก็ยังอยากสั่งสอนผู้ชายปากดีให้หลายจ๋า

“ขอบคุณพี่เพชรมากที่เป็นห่วงจ๋า แต่จ๋าดูแลตัวเองได้ค่ะ” ลำแขน
เล็กโอบกอดร่างหนา ใบหน้าชนกับอกกว้าง “จ๋ารักพี่เพชรนะคะ”

“พี่ก็รักน้องจ๋า...” มือหนาปลดแขนเธอออกอย่างตัดใจ กลัวอารมณ์
รักของตัวเองจะจุดรั้งเธอเอาไว้จนเห็นแก่ตัว

พชรจึงลึกลงไปในดวงตาเศร้าๆ นั้น แล้วหันหลังเดินหายไปในความ
มืดสลัวด้วยหัวใจปวดร้าว จิรัชยามองตามร่างพี่ชายจนลับตากับอนเดินตามผู้ชาย
ที่ได้ชื่อว่ามีเข้ามาในบ้านตั้งใจคุยกับเขาทุกเรื่องที่ยังค้างคาอยู่ในใจ

“จะรีบไปไหนคุณไท คุณกันให้รู้เรื่องก่อนสิคะ” เมื่อเห็นร่างสูงยืนดื่ม
เบียร์กระป๋องอยู่หน้าตู้เย็นในห้องครัวจะขยับหนี จิรัชยาก็ก้าวเข้ามาขวางเอาไว้

“มีอะไรต้องคุยกันอีกไม่ทราบครับ คุณจิรัชยา” ภีไทเลิกคิ้วถามด้วย
ท่าที่สบายใจความรู้สึก

“ฉันกับพี่เพชรเราโตมาด้วยกัน รักกันเหมือนพี่น้อง ถ้าจะกอดหรือ
แสดงความรักต่อกันบ้าง มันก็ไม่ใช่เรื่องน่าเกลียด น่าอับอายอย่างที่คุณ
กล่าวหา กรุณาถอนคำพูดของคุณด้วยค่ะ”

จิรัชยาจ้องหน้าเขาไม่กะพริบ ก่อนเขาจะได้กลับมาด้วยน้ำเสียงย
ยวนกวนประสาท

“โอ้ คุณหนูจิรัชยาผู้ไร้เดียงสา ตกลงนี้คุณแกล้งโง่หรือโง่จริงๆ กันเน

ถึงไม่รู้ว่าไอ้เพชรมันคิดยังไงกับคุณ ถ้าไม่รู้ผมจะบอกให้ก็ได้ว่ามันรักคุณ
อยากได้คุณเป็นเมียใจจะขาด แต่เสียพิมุขไม่อยากได้มันเป็นลูกเขย ความ
ช่วยก็เลยมาตกอยู่กับผมไงล่ะ”

“ความช่วยอย่างนั้นหรือ?” ริมฝีปากบางสีนระริก เอ่ยถามเสียงแผ่ว
เบาจนแทบไม่ได้ยิน

“ใช่ คุณมันเป็นตัวช่วยที่ผมไม่สามารถปฏิเสธได้ ผมกับขวัญคบกัน
มาหลายปีและกำลังจะแต่งงานกัน แต่คุณก็ยังเอาเงินมาบีบบังคับผม วิมาน
ที่ผมกับขวัญวาดฝันเอาไว้ร่วมกันก็ต้องพังทลายลงไปเพราะความเห็นแก่ตัว
ของคุณ อย่าคิดนะว่าเงินของคุณจะซื้อทุกอย่างได้”

ภิไทประหัตประหารหัวใจดวงน้อยด้วยคำพูดอย่างไม่เกรงใจ จิรัชยา
เม้มปากขมใจเอาไว้ ซึ่งไม่ได้ยอมรับหรือปฏิเสธข้อกล่าวหาเหล่านั้น เธอเพียงตอบ
โต้กลับมาด้วยน้ำเสียงที่เป็นปรกติทั้งที่หัวใจเจ็บปวดเหลือเกิน

“ถ้าคุณรังเกียจฉันขนาดนี้ก็ไม่必要ยอมแต่งงานแต่แรก คุณยอมแต่ง
ก็แสดงว่าคุณคงแอบชอบฉันอยู่บ้างไม่มากก็น้อย เพราะถ้าไม่มีใจหนุ่มนักเรียน
นอกหัวสมัยใหม่อย่างคุณคงไม่ยอมให้ใครมาจู่โจมได้ง่ายๆ หรือจริงไหมคะ”

“คุณ...” ภิไทถึงกับพูดไม่ออก เมื่อถูกหญิงสาวตอกล้อกลับมาจนหน้า
หงาย ดวงตาหวานจ้องเขาเขม็งอย่างไม่สะทกสะท้าน เรื่องอะไรเธอจะต้อง
ยอมให้ผู้ชายคนนี้มาพูดจาเย้ายัยหัวใจของเธอเพียงฝ่ายเดียว

“นี่คะ ตารางการทำงานในแต่ละวันของคุณ อ่านดูแล้วคุณจะทำตาม
หรือไม่ทำก็ได้มันเป็นสิทธิ์ของคุณ แต่ถ้าเกิดปัญหาตามมาภายหลัง คุณ
รับผิดชอบเองก็แล้วกัน ขอตัวนะคะ ทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน”

จิรัชยาหนีบกระดานขนาดเอสี่ในกระเป๋าโยนใส่มือหนา แล้วเดินเฉียด
ร่างสูงไปยังประตูห้องนอนอย่างไม่คิดสนใจอีก ภิไทอ่านข้อความในกระดาน
แผ่นนั้นแค่พอคร่าวๆ อารมณ์เดือดในกายก็แตกพล่านทันที

“นี่มันหมายความว่ายังไง คุณช่วยบอกผมมาซิว่ามันหมายความว่า
ยังไง!” มือหนารั้งไหล่บางให้หันมาเผชิญหน้าแล้วทึ่งน้ำหนักลงเต็มแรง

“ปล่อยฉันเดียวนะคะคุณไท” หญิงสาวนิน้วนหน้าด้วยความเจ็บ เขาก็ยิ่ง
บีบแน่นขึ้นอีก

“ไม่ปล่อย จนกว่าคุณจะทำผมว่ามันเกิดอะไรขึ้น ถึงได้มีกฎระเบียบ บ้าง นี่ขึ้นมา มันเป็นฝีมือของคุณใช่ไหม” เขาคาดคั่นอย่างไร้เหตุผล

“ฉันไม่รู้ ปล่อยได้แล้วค่ะ” นอกจากเขาจะไม่ยอมปล่อย ยังหัวเราะ หึๆ ในลำคอเหมือนเขี่ยหยัน แถมยังทำหน้ายียวนกวนประสาทจนหญิงสาว รู้สึกหั่นไส้

“คุณจะไม่รู้ได้อย่างไร ผมไม่เชื่อเด็ดขาด”

“เชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่คุณ ฉันขี้เกียจอธิบายกับพวกคนหัวรั้น ปล่อยฉันได้แล้วค่ะ”

“แหม ได้ล้มลงรอสวาทของผมแค่ครั้งเดียว รู้สึกปากกล้ำขึ้นเยอะ สงสัยจะชอบความรุนแรง” ภิไทโน้มหน้าเข้ามาจนแทบชิดเป็นเหตุให้คนตัว เล็กถอยหลังกรูดอย่างตกใจ

“คืนนี้ลองอีกสักยกสองยกดีไหม ผมรับรองว่าจะปรนเปรอให้อย่างถึง ออกถึงใจจนคุณลืมไม่ลงเชียวล่ะ”

ฝ่ามือเล็กฟาดลงบนแก้มของคนปากดีจนหน้าหัน แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มสะทกสะท้านสักนิด เมื่อหันกลับมาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง

“คุณตบหน้าผมสองครั้งแล้วนะจิริชยา ขอบอกไว้ก่อนว่าผมไม่ใช่ พระเอกในนิยายน้ำเน่าที่ได้ตอบด้วยการจูบคืนจูบคืน เพราะอะไรรู้ไหม...” ภิไทจ้องลึกเข้าไปในดวงตาเศร้า “...คุณไม่ใช่นางเอก แต่เป็นนางมารร้าย”

“คุณพูดจาหยาบคายก่อนทำไม หน้าข้ายังดูถูกฉันกับพี่เพชรอีก ไม่มีใครคิดต่ำช้าเหมือนคุณหรอกค่ะ”

“แต่ฉันยังหยาบคายน้อยไปสำหรับผู้หญิงอย่างคุณ อยากได้ผมมาเป็นตัวมากถึงขนาดยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ผมยอมแต่งงานด้วย พอแต่งงานเสร็จก็ยังตั้งกฎระเบียบให้ผมอยู่กับคุณทุกฝีก้าว เสน่ห์แรงจริงๆ เลย”

“แล้วแต่จะคิดเถอะค่ะ เพราะในสายตาของคุณฉันมันไม่ใช่คนดีอยู่แล้ว ใครจะวิเศษเหมือนคุณขวัญล่ะค่ะ”

“จิริชยา!” ภิไทคำรามลั่นมือบีบไหล่บางหนักขึ้น เธอแน่นปากแน่น กลั่นความเจ็บปวด “อย่าคิดเอาตัวเองมาเทียบกับขวัญเด็ดขาด ผู้หญิงอย่างคุณเทียบกับขวัญไม่ได้สักนิด จำเอาไว้!”

“คะ ฉันจะจำเอาไว้”

“ผมต้องการอย่าให้เร็วที่สุด”

“ถ้าคุณคิดว่าฉันเป็นตัวช่วยก็ทนอยู่กับตัวช่วยอย่างฉันก่อนก็แล้วกัน แต่ถ้าคุณทำตัวดีๆ ไม่ดื้อ ไม่เอาแต่ใจ บางทีฉันอาจใจดียอมหย่าให้คุณกลับไปหาคุณขวัญเร็วขึ้นอีกนิดก็ได้”

“คุณคิดว่าใช้แผนนี้แล้วจะกักขังผมไว้ได้หรือ ผันไปเกาะ ยัยแม่หมด!”
ภิไทแผดเสียงลั่นบ้าน

จิรัชยาไม่สนใจท่าทางกระฟัดกระเฟียดของชายหนุ่ม เธอเกาะมือเขาออกจากไหล่ที่ละข้างอย่างสุภาพ

“ถ้าคุณรังเกียจฉันมาก ห้องน้ำ ห้องครัว ห้องหนังสือ หรือพื้นหน้าห้องก็ย้งว่างนะคะ เชิญนอนได้ตามสบายค่ะ”

ภิไทมัวแต่ตั้งกับคำพูดของหญิงสาว กว่าจจะรู้สึกตัวประตูห้องนอนก็ปิดลงอย่างแรง

“จิรัชยา เปิดประตูเดี๋ยวนี้ ผมบอกให้เปิดประตู จำ จำ ไร่ไวย!” ภิไทยก็มีอุปหนาดด้วยความเครียด ยิ่งคิดถึงข้อความในกระดาดใบนั้น อิศรภาพของเขาก็ยิ่งดำดิ่งลงสู่ความมืดในหุบเหวลึกอันน่ากลัว

“คิดเหวอว่าผมอยากนอนกับแม่หมดอย่างคุณ ผมนอนกับคุณเมื่อเช้าก็เพราะผมเมา ไม่ต้องหลงตัวเองขนาดนั้น”

จิรัชยาไม่ได้สนใจเสียงตะโกนเรียกของชายหนุ่ม เธอหยิบผ้าขนหนูได้ก็เข้าไปซังตัวเองอยู่ในห้องน้ำ ปล่อยให้น้ำฉ่ำเย็นชะล้างความร้อนรุ่มในร่างกายหยดแล้วหยดเล่า ดวงตาทั้งสองข้างแห้งผากปราศจากหยาดน้ำตา คนอย่างเขาหมดคุณค่าที่เธอต้องเสียน้ำตาให้สักนิด

ตั้งแต่จำความได้เธอก็เฝ้าถามตัวเองว่า เธอผิดหรือที่เกิดมามีร่างกายผิดปกติและอ่อนแอขี้โรค แต่เธอก็พยายามไม่เก็บเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นปัญหาในการดำเนินชีวิต ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองเดินได้เหมือนคนอื่น วันนี้เธอก็สามารถเอาชนะร่างกายอ่อนแอด้วยหัวใจกล้าแกร่งและเด็ดเดี่ยว

ถ้าหากชีวิตของเธอเปรียบเหมือนดังดวงตะวัน ก็คงเหมือนดวงตะวัน ลาลับขอบฟ้าสู่ความมืดยามค่ำคืน เช้าวันใหม่ก็โผล่ขึ้นมาส่องสว่างให้ความ

อบอุ้นแกโลก เป็นอยู่อย่างนี้จนโลกจะดับสูญ และคนอย่างเธอจะไม่ยอมให้
ชีวิตจมอยู่ในความมืดเพียงด้านเดียว ยอมให้เขามาทำลายความสุขที่เธอ
สะสมมาเกือบทั้งชีวิตได้อย่างเด็ดขาด ไม่มีวัน!

๘...ชาตาทวีใจเทือน

ยามคำคืนเดือนแรมท้องฟ้าสุกสกาด้วยดวงดาวนับพัน ชัยร้องไห้คร่ำครวญอยู่ริมหาดด้วยความเสียใจ เมื่อคิดว่าพรทิดสิ้นด้วยการกระโดดน้ำทะเลฆ่าตัวตาย ก่อนศพจะถูกคลื่นซัดไปเกยหาดที่ไหนสักแห่ง

“ฮือ ฮือ ลูกพี่ไม่น่าอายุสั้นด่วนจากไอ้ชัยไปเลย แล้วอย่างนี้ไอ้ชัยจะอยู่กับใคร”

“เอ็งจะร้องให้ทำไมหนักหนาจะไอ้ชัย มากินข้าวกินปลาได้แล้ว” ชายหนุ่มไม่ได้สนใจเสียงเรียกของมารดา ยังตั้งหน้าตั้งตาร้องไห้คร่ำครวญไม่หยุด

“เอ็งนี่ถ้าจะเป็นเอามาก ถ้าไอ้เพชรตายจริง ป่านนี้ศพคงลอยตုပ်ปองขึ้นมาแล้ว แต่ไม่มีศพก็แสดงว่าไอ้เพชรมันยังไม่ตาย” ลูกพี่เปิดกะโหลกลูกชายด้วยความหมั่นไส้

“แล้วลูกพี่จะไปอยู่ที่ไหนล่ะพ่อ ทำไมไม่ยอมกลับมาเกาะมุขงามอีก”

“เดี๋ยวมันก็กลับมาซื้อข้าสืวะ ขึ้นบ้านไปนอนได้แล้ว พรุ่งนี้ลูกค้าจากเมืองนอกจะมาเยี่ยมชมฟาร์มของเรา ไอ้เพชรไม่อยู่เอ็งต้องทำหน้าที่แทนมันรู้ไหม” เมื่อเห็นลูกชายยังอิดออด นอนกลิ้งเกลือกอยู่กับผีบนทราย ตาเผ่าก็กระซอกแซกมันสุดแรง

“ปล่อยมันไปเถอะตาแก่ เดี่ยวพอมันเหนื่อยก็คงกลับขึ้นไปนอนเองแหละ เอ๊ะ นั่นเงาของใครหรือว่า...” สองตายายหันมาสบตากันเมื่อเห็นเงาตะคุ่มเดินมาตามริมหาด

“ไอ้เพชร!” ชัยได้ยินบิดามารดาอุทานออกมาพร้อมกันก็ถึงกับหูผึ่ง ร่างผอมดิดตัวลุกขึ้นราวกับโดนไฟฟ้าช็อต วิ่งถลาลงไปยังร่างสูงที่เดินเข้ามาใกล้ทุกที

“ลูกพี่ ลูกพี่ของไอ้ชัยจริงๆ ด้วย ลูกพี่ยังไม่ตาย” ชัยกระโดดกอดคออีกฝ่ายจนเสียหลักล้มกลิ้งลงบนพื้นทรายทั้งคู่ “ลูกพี่หายไ้ไหนมา รู้ไหมว่าไอ้ชัยเป็นห่วงมากแค่ไหน”

“ขอบใจเพื่อนยาก แต่คนอย่างข้าไม่ยอมตายง่ายๆ หรือก ถ้าจะตายก็คงตายเพราะหายใจไม่ออกนี่แหละ ปล่อยข้าก่อนได้ไหม ข้าเหนื่อยอยากพักผ่อนจะแ่อยู่แล้ว” นอกจากซัยจะไม่ยอมปล่อยยังกอดรัดพิดเหวี่ยงจนเม็ดทรายเลอะเทอะไปตามเนื้อตัว

“นี่เ็งอยากลองดีกับข้าใช่ไหม จั้มนานี้เลย...” กล่าวจบพชรก็ใช้ร่างกายใหญ่กว่าลากร่างผอมลงน้ำทะเลเย็นเฉียบ ท่ามกลางเสียงหัวเราะของตาชี่กับยายแจ่มที่ยืนมองทั้งคู่หยอกล้อกันด้วยความเอ็นดู

กว่าได้ซัยจะยอมปล่อยก็เล่นเอาพชรเหนื่อยหอบและมอมแมมไปทั้งตัว ชายหนุ่มอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็ล้มตัวลงนอนบนฟูกเก่าที่ใช้หลับนอนมานานหลายปี นัยน์ตาคมเหลือบมองกระเป๋าใบใหญ่วางอยู่ข้างฝา แล้วถอนใจยาวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

คืนนี้อาจเป็นคืนสุดท้ายก่อนย้ายไปทำงานอยู่สำนักงานใหญ่ที่ตรังตามคำสั่งของเจ้าชีวิตอย่างพิมุข แต่เขาจะทอดทิ้งหญิงสาวผู้เป็นดวงใจได้ยังไง เมื่อเธอยังร้องไห้เสียใจกับคืนแรกของการแต่งงาน ไม่ได้มีความสุขอย่างที่ควรจะเป็นเหมือนคู่แต่งงานทั่วไป ขณะเดียวกันเขาก็จำเป็นต้องรับผิดชอบผู้หญิงอีกคนเพราะความเมาของตัวเอง

คึกวนหาขมวดเล็กน้อยเมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นท่ามกลางเสียงคลื่นลมด้านนอก เขาถอนใจยาวพร้อมดึงหมอนมาปิดหน้า เพราะเสียงเรียกเข้านี้เขาตั้งเอาไว้สำหรับเบอร์คนเดียวเท่านั้น สุดท้ายก็จำใจเอื้อมมือมากดรับเมื่อของมันยังดังแผดทัวห้องอย่างต่อเนื่อง

‘แกอยู่ที่ไหน’

‘อยู่ห้องครับ คุณลุงมีธุระอะไรกับผมหรือเปล่าถึงได้โทรมาดึกดื่นขนาดนี้’

‘ห้องไหน ทำไมฉันไปหาแกที่บริษัทไม่เจอ’

‘เอ่อ...คือผม...’

‘ฉันบอกแล้วใช่ใหม่ว่าหลังจากน้องแต่งงานให้แกย้ายมาคุมงานที่สำนักงานใหญ่ ทำไมยังขัดคำสั่งของฉันอีก’

‘ผมไปแน่นอนครับ คุณลุงไม่ต้องย้ำบ่อยนักหรอก แต่ตอนนี้ผมยังไม่พร้อมครับ’

‘ยังไม่พร้อมก็ต้องมา ฟุ้งนี้ฉันจะรออยู่ที่บริษัท อย่าลืมเก็บข้าวของมาให้เรียบร้อย แล้วไม่ต้องกลับไปวุ่นวายกับชีวิตนี้อีก นอกจากจะได้รับคำสั่งจากฉันเท่านั้น เข้าใจไหม’

‘เข้าใจครับ แต่ข้อหลังผมคงทำตามคำสั่งของคุณลุงไม่ได้ ต้องขอโทษด้วยนะครับ’

กล่าวจบพชรก็กดตัดสายทิ้งทันที ขึ้นม้วนสนทนาต่อไปคงทะเลาะกันแน่นอน หารู้ไม่ว่าอีกฝ่ายนั้นอารมณ์ดีอืดปุดเพราะถูกเด็กในอุปการะปิดโทรศัพท์ที่ใส่หน้าอย่างไม่เกรงใจ

ร่างสูงยกแขนขึ้นก่ายหน้าผากอย่างคนคิดไม่ตก คิดโน้นคิดนี้สารพัดจนไม่อาจหลับตาลงได้ สุดท้ายก็ต้องลุกจากที่นอนคว้าก็ตาร์ทูใจเดินออกมานั่งบรรเลงเพลงรักอยู่บนสะพานไม้ปล่อยให้สายลมและเกลียวคลื่นส่งไปถึงเธอผู้เป็นดังดวงใจ...

เมื่อภรรยาสาไม่ยอมให้เข้าห้องภิเษกก็นั่งตีเบียร์อยู่ในห้องนั่งเล่น ทั้งที่ปรกติเขาไม่ใช่คนชอบดื่ม พอเบียร์หมดไปหลายกระป๋องสายตาก็เหลือบเห็นกุญแจพวงใหญ่วางอยู่บนโต๊ะสนิมสีปากเข้มกระตุกยืมเล็กน้อยก่อนเดินเข้าห้องน้ำเพื่อชำระร่างกาย เขาใช้ผ้าเช็ดตัวพันกายส่วนล่างเอาไว้ จากนั้นก็ออกมาคว้ากุญแจมาไขประตูห้องนอนซึ่งมันก็เปิดออกอย่างง่ายดาย

เสียงขลุ่ยกลัดกลิ้งขึ้นกลางดึกทำให้ร่างเล็กที่เพ็งเคลิ้มหลับอยู่บนเตียงสะดุ้ง เธอพยายามยันกายลุกขึ้นเปิดไฟหวัเตียง แต่ยังไม่ได้ทำอะไรที่นอนนุ่มข้างกายก็อ่อนยวบพร้อมมีอะไรบางอย่างทับร่างของเธอเอาไว้ทั้งตัว สัญชาตญาณบอกทันทีว่าเธอกำลังตกอยู่ในภาวะเสียเปรียบและอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้

“ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้คุณโท ฉันหายใจไม่ออก” จิรัชยารวบรวมกำลังผลักอกกว้างกว้างออกแต่ก็ไม่ง่ายเลยที่จะทำอย่างนั้น ก่อนจะรู้ว่าร่างกายที่นอนบนของเขาไม่มีเสื้อผ้าปิดเอาไว้เลย

“จะผลักไสผมไปไหนละเมียจ๋า เรามาสนุกกันสักสองสามยกก่อนดีไหม” เสียงอ้อแอ้และกลิ่นแอลกอฮอล์โขยเข้าจมูกจนหญิงสาวต้องเบือนหน้าหนี

“เชิญคุณสนุกไปคนเดียวเถอะ ฉันไม่เล่นด้วยหรอก ปล่อย!” มือบางดันใบหน้าเธอออกห่างเมื่อรับรู้ถึงลมหายใจอุ่นเป่าราดรด

“อย่าทำเป็นรังเกียจผัวตัวเองไปหน่อยเลยนะ ผมรับรองว่าคืนนี้คุณจะมีแต่ความสุข จนต้องเรียกร้องจากผมอีกหลายครั้งเชียวละ”

“เชิญมีความสุขไปคนเดียวเถอะ ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้”

“ถ้าคุณไม่ร่วมมือด้วยมันจะสนุกได้ยังไงละ แต่ไม่ต้องหลงตัวเองเอง คิดว่าผมพิศواسคุณหรอกนะ เพราะมันเป็นแค่หน้าที่ของผัวที่ดีเท่านั้น”

กล่าวจบภิกิโทก็ซุกหัวปากอุ่นลงบนใบหน้าทีสะบัดหนีอยู่กับหอมอบใบใหญ่ รุกไล่ตามติดจนริมฝีปากสามารถครอบครองเรียวกปากอิมแนบแน่น

จิรัชยาไม่ยอมให้เขาสอดปลายลิ้นเข้ามาง่ายๆ เธอเฝ้าปากแน่น สองมือทั้งทูปทั้งดิ่งศีรษะเธอออก แต่แรงน้อยนิดของผู้หญิงผิดปรกติอย่างเธอหรือจะสู้แรงชายชาติร็อกสามศอกได้ ยิ่งโดนฤทธิ์น้ำเมาคอยกระตุ้นอยู่ในร่างกายพลั่งหนุ่มก็ยิ่งเพิ่มพูนเป็นสิบเท่า ประสบการณ์ร่วมรักครั้งแรกยามเช้าตรู่ทำให้เธอหวาดกลัวจนต้องปล่อยน้ำตาไหลรินอาบแก้ม

“ร้องให้ทำไม!” ภิกิโทสัมผัสถึงหยาดน้ำอุ่นด้วยริมฝีปากก็ผงกหัวขึ้นมาสบถอย่างหัวเสีย

“อย่าทำอะไรฉันเลย ฉันกลัว...”

“จะกลัวทำไมจิรัชยา คุณอยากได้ผมเป็นผัวนักไม่ใช่เหรอ ผมก็กำลังสนองความต้องการของคุณอยู่นี่ไง ” ภิกิโทเค้นเสียงลอดไฝฟัน แอลกอฮอล์ที่กำลังเดือดพล่านในร่างกายทำให้เขาเริ่มควบคุมตัวเองไม่อยู่

“ฉันไม่ได้ต้องการอย่างนี้ ได้โปรด...” หญิงสาวอ่อนหวานเขาทั้งน้ำตา

“เลิกร้องให้ เลิกดิ้น เลิกกลัว แล้วก็ลุกมาทำหน้าที่เมียได้แล้ว”

“คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือคุณโท คุณเกลียดฉันก็ไม่ต้องมาตะตึงตัวฉันอีกสิ ฉันไม่ใช่คุณขวัญของคุณนะคะ”

ความตกใจทำให้จิรัชยาเผลอเอ่ยชื่อนั้น บางครั้งการอยู่ด้วยกันสองต่อสองคำพูดแต่ละคำก็ต้องระวัง ถ้ารู้ว่าพูดไปแล้วต้องเจ็บซ้ำทั้งกายและใจขนาดนี้เธอก็คงไม่พูดถึงอีกตลอดชีวิต

“ใช่ คุณไม่ใช่ขวัญและไม่มีวันแทนที่ขวัญได้ ผู้หญิงอย่างคุณเป็นได้

แค่เมื่อยแต่หรือนางบำเรอที่ผมเอาไว้ระบายนความใคร่เท่านั้น จำเอาไว้!” อารมณ์โกรธผสานฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้ภิไทขาดสติกระชากชุดนอนอย่างแรง จนร่างเล็กลอยขึ้นจากเตียง

จิรัชยากรีตร้องสุดเสียงเมื่อร่างกายกระเด็นกระดอนไปมา อารมณ์ทุกชิ้นหลุดออกเรือนร่างอย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ติด ภิไทดึงผ้าเช็ดตัวเหวี่ยงทิ้งแล้วใช้ลำตัวหนวดตบร่างเล็กให้จมลงกับที่นอน แล้วก้มลงชุกใช้จมูกไต่ตามใบหน้าเรื่อยมาถึงชอกคอหอมกรุ่นอย่างคนบ้าคลั่ง ไม่สนใจอาการดิ้นรนต่อต้านของเธอแม้แต่น้อย

“คนเลว คนชอบรังแกผู้หญิง ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ”

“อยู่เฉยๆ ได้ไหม ผมไม่อยากจะกำลังกับคนพิการหรอกนะ” เขารีบจับมือบางเอาไว้แล้วตรึงแขนทั้งสองข้างไว้เหนือศีรษะด้วยมือข้างเดียว ส่วนอีกข้างก็เคล้นคลึงทรวงอกอย่างแรง

“คุณไท...” น้ำเสียงนั้นลั่นเครือ เมื่อเขาหิบบกวางกายของเธอมาอ้างหยาดน้ำตาที่ไหลพร่างพรูออกมาอย่างน่าสงสาร แต่คนใจร้ายไร้เหตุผลอย่างภิไทหรือจะฟัง

เมื่อร่างเล็กไร้อาการต่อต้านเขาก็ปล่อยมือทั้งสองข้าง แล้วกระทำกับเรือนร่างเล็กจนแรง ไม่ว่าฝ่ามือหรือปากอุ่นสัมผัสส่วนไหนบนเนื้อนุ่ม รอยแดงช้ำก็ปรากฏขึ้นทันที

จิรัชยากัดริมฝีปากกลางจนเจ็บ เพื่อกักเก็บความเจ็บปวดรวดร้าวเอาไว้ภายใน แม้กระแสน้ำจากอู่ปากร้อนที่กำลักรอบครองทรวงอกอย่างดุเดือด และปลายนิ้วแกร่งบุกรุกส่วนกลางร่างกายก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกยินดี หัวใจยามนี้มันทุกขุทรมานเกินกว่ารับรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นได้ เรือนร่างเล็กเจ็บปวดไปทั้งเนื้อทั้งตัวจนกระดิกไปไหนไม่ได้ นอนนิ่งสิ้นเรี่ยวแรงให้เขาทำกับเธอตามความต้องการ เมื่อเห็นความพ่ายแพ้รออยู่เบื้องหน้า

“ร้องออกมาเลยจิรัชยา ถ้าคุณเอาแต่ปิดปากเงียบคุณจะทรมานมากกว่านี้” ภิไทชะงักขึ้นมากะชิบบอก ก่อนปิดปากเธอด้วยปากอันแสนร้ายกาจ เขายังคับให้เธอเปิดปากด้วยการขบกลีบปากอึด สอดปลายลิ้นรูดล้าภายใน ชอกซอนทุกชอกทุกมุมด้วยความเร่าร้อนหิวกระหาย ขณะปลายนิ้วยัง

ข้าแรกแทรกผ่านอยู่ในเรือนร่างเธอ อาการบวมซ้ำจากการถูกทารุณครั้งแรก
ยังไม่จางหายส่งผลให้ความเจ็บเพิ่มพูนเป็นสองเท่า

เมื่อตื่นด่าเรียวปากจนหน้าใจ เขาก็เลื่อนใบหน้าลงมาครอบครอง
ยอดปทุมชูชัน ดูดนมเสียดังสลับไปมาทั้งสองข้างอย่างเท่าเทียมเล่นเอาว่าง
เล็กสั่นสะท้านตั้งแต่หัวถึงปลายเท้า แม้สัมผัสจะรุนแรงแต่กระสันรัญจวนก็
เบียดแทรกมากขึ้นเรื่อยๆ มือใหญ่จับขาเล็กทั้งสองข้างแยกออกจากกัน แล้ว
ยกสะโพกขึ้นสูงพามวลเนื้อร้อนเกร่งกระโจนลงสู่หุบเหวลึกจนสุดทาง เสียดัง
ครางกระเส้าของเขาก็ดังขึ้นแทบทันที

จิรัชยาเกร็งร่างเพราะไม่ชินกับความร้อนที่ฝังแน่นอยู่ในเนื้อนุ่ม มือ
บางจิกลงที่นอนแน่น รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวไปทั้งตัวโดยเฉพาะจุดสอดประสาน
สะโพกเกร่งเริ่มขยับอย่างช้าแล้วเร่งจังหวะเร็วขึ้น กระสันขึ้น ตามแรงอารมณ์
เดือนพลานที่กำลังผลักดันจากภายใน ร่างเล็กสะท้านขึ้นลงเป็นระลอก ลื่น
ไถลอยู่บนเตียงกว้างชนิดไม่รู้เหนี่ยวรู้ได้ สองเต้าเต่งตึงถูกสองมือเคล้าคลึง
ด้วยฝ่ามือและปากดูดกลืนไม่ว่างเว้น ความต้องการของเขายามนี้ไม่แตกต่าง
จากครั้งแรก ทั้งเร้าร้อนรุนแรงคล้ายคลึงลูกใหญ่ที่สาดซัด ขณะที่ความรู้สึก
ของเธอก็เหมือนตกนรกทั้งเป็นอีกครั้ง ดวงตาเศร้าหัลบลงภาวนาให้เขาลำบาก
ความใคร่เร็วที่สุด แต่ทำไม่มันช่างนานเหลือเกิน

ภิกไทไม่สนใจหรอกกว่าคนใต้ร่างจะรู้สึกยังไง ยังตั้งหน้าตั้งตาดักดวง
ความสุขให้กับตัวเอง เมื่อสติสัมปชัญญะถูกครอบงำหมดสิ้น กระสันชาน
จากแรงเสียดสีก่อเกิดเสียดังครางอย่างชานสุข เขาเร่งขยับเข้าออกถี่ระรัว
แล้วหยุดสุดลมหายใจลึกลับเวลาแห่งความหยุดยั้งออกไปอีก มือใหญ่จับ
ขาทั้งสองข้างแนบชิดให้ความเป็นชายทะยานลึกยิ่งขึ้น จากนั้นก็พลิกให้คนตัว
เล็กนอนตะแคงยกขาข้างหนึ่งพาดไหล่กว้าง แล้วเร่งจังหวะโรมรันถี่กระชั้น
ไม่มีเสียงเล็ดรอดจากปากอ้อมที่แน่นหนา นอกจากหยาดน้ำไหลรินอย่าง
เจียบเจียบ เมื่อการเดินทางอันยาวนานถึงจุดแตกหัก ชาตานร้ายก็คำราม
ลั่นต้อนรับกระสันสวาทีที่แผ่ชานจากจุดสอดประสาน หน้าคมเหยเกสะบัด
แรงไปด้านหลัง ร่างกายเกร็งกระตุกปลดปล่อยลาวาร้อนผ่าวเข้าสู่ภายใน
เนื้อนุ่มที่กำลังโอบรัดเป็นจังหวะถี่ระรัว

ชายหนุ่มทั้งกายทาบทัບร่างเล็กสั๊กพักก็พลิกกายออกมานอนแผ่อยู่บนเตียงอย่างหมดเรี่ยวแรง ไม่มีการกอด จูบ ปลอบประโลมใดๆ ทั้งสิ้น พอหมดฤทธิ์สติของเขาที่ดื่บวบแทบทันที แต่จิริชยากลับกลายเป็นเหยื่อที่น่าสงสารที่สุด คลื่นร่ายผ่านพ้นไปแล้ว แต่ร่างกายกลับบอบช้ำจนไม่อาจขยับได้ เธอนอนตะแคงนึ่งกอนดิ่งเข้าซึ้นมากอด เสี่ยงลมหายใจบางแผ่วบอกว่าเธอยังมีชีวิตอยู่บนโลก หยาดน้ำอุ่นไหลพร่างพรูอาบแก้มเพราะความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสกับความป่าเถื่อนที่ถูกเขายัดเยียดให้อย่างโหดร้าย พร้อมคำถามหนึ่งที่ให้เธอเป็นผู้ตอบ...

นี่หรือ...ผู้ชายที่เธอมอบหัวใจบริสุทธิ์ให้จนหมดใจ

วันถัดมาพชรก็แบกกระเป๋าใบใหญ่มาขึ้นเรือคูใจตั้งแต่เช้าตรู่ แล้วขับมาจอดไว้ที่โรงแรมกันตาริยาวร์ จากนั้นก็เหมารถมายังตึกสามชั้นกลางเมืองตรัง ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักใหญ่บริษัทศิริวงศ์ พิมุขนั้นทำกิจการหลายอย่างแต่มีมากที่สุดคือสวนยางพาราเพราะมีอยู่เกือบทุกอำเภอของตรังและเขตจังหวัดใกล้เคียง นอกเหนือจากนั้นศิริวงศ์ยังเป็นจุดศูนย์กลางรับซื้อยางพาราดิบจากชาวบ้านอีกด้วย ปัจจุบันมีบุคคลากรฝ่ายบุคคลประจำอยู่ที่นี้ทั้งสิ้นเกือบสามสิบคน หลังจากโยกย้ายบางส่วนไปประจำอยู่เกาะมุกงาม ซึ่งจำนวนนี้ไม่นับพนักงานประจำสำนักงานสาขาแต่ละอำเภอ

พิมุขมีอิทธิพลและอำนาจโด่งดังในแถบนี้ เขาไม่เคยทำธุรกิจผิดกฎหมาย ทุกอย่างเที่ยงตรงไม่มีเอารัดเอาเปรียบพนักงานหรือชาวบ้าน กิจการของศิริวงศ์จึงรุ่งเรืองมากขึ้นทุกวัน เมื่อมาถึงเขาก็ยึดห้องหนึ่งบนชั้นสามเป็นห้องส่วนตัว ในขณะที่พิมุขนั้นต้องการให้เขากลับไปอยู่บ้านสวนด้วยกัน ก่อนจากเกาะมุกเขาก็ยังไม่ลืมแอบไปที่บ้านหลังนั้น อยากให้แน่ใจว่าดวงใจของเขาไม่ได้ถูกทำร้าย แต่สุดท้ายเขาก็ทำได้เพียงเดินจากมาด้วยหัวใจห้วงหาและกังวลอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน มือหนาเอื้อมหยิบโทรศัพท์จะโทรถามข่าวเสียงเรียกเข้าก็ดังแทรกขึ้นมาก่อน

‘ครับ...ครับ...ผมจะลงไปเดี๋ยวนี้ครับ’ วางโทรศัพท์แล้วพชรก็ก้มมองตัวเอง เสื่อยี่ดี่ดำกับกางเกงยีนส์สีดำมมียรอยปะตรงหัวเข่า มันคงไม่หนัก

หัวใครหрок เขาก็เป็นคนอย่างนี้แหละ

ร่างสูงก้าวเข้ามาในห้องประชุมพนักงานทุกคนก็นั่งพร้อมหน้า พิมุขกวาดตามองการแต่งตัวของบุตรบุญธรรมอย่างไม่พอใจนัก ขณะใบหน้าคมเข้มหล่อกระซกใจกลับเป็นเป็นที่ถูกตาต้องใจของสาว ๆ หลายคนที่ยังมองตาแทบไม่กะพริบ แล้วหันมาซุบซิบกันอย่างตื่นเต้น หัวข้อการประชุมด่วนของวันนี้ไม่มีอะไรมากนักนอกจาก...

“ตั้งแต่ววันนี้เป็นต้นไป เพชรคือผู้บริหารคนใหม่ที่จะเข้ามาทำงานแทนผมทั้งหมด สิทธิขาดในการตัดสินใจทุกอย่างขึ้นอยู่ที่เขาคนเดียว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็แล้วแต่ทุกคนสามารถคุยกับเขาโดยตรงได้เลย ส่วนเรื่องอื่นผมคงไม่ต้องแนะนำอะไรมากเพราะหลายคนก็รู้จักเพชรดีอยู่แล้วครับ”

พิมุขกล่าวจบเสียงกระซิบกระซาบก็ดังขึ้นเป็นระยะ สำหรับพนักงานใหม่หลายคนที่ยังไม่รู้จักเขา พชรทำได้เพียงยิ้มต้อนรับแล้วเดินส่งยิ้มให้กับทุกคน เมื่อพิมุขปิดการประชุมพิมุขก็ชวนบุตรชายมารับประทานอาหารเข้าร่วมกันในห้องอาหารของบริษัท

“วันนี้แม่ทำแกงคั่วกระดูกหมูกับไข่เจียวของโปรดเพชรมาให้ด้วย เพชรต้องทานเยอะๆ นะลูก” พิมุขบอกรักด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเมื่อยกอาหารมาวางเรียงรายบนโต๊ะ

“ขอบคุณครับแม่” พชรช่วยมารดาดักข้าวใส่จาน อาจเพราะความเคยชินและความผูกพันบางอย่างทำให้เขาเรียกพิมุขว่าแม่ แต่เรียกพิมุขว่าคุณลุงทั้งที่พิมุขพยายามยั่วให้เขาเรียกพ่อตั้งแต่เด็ก

“เพชรไปอยู่บ้านกับแม่นะ ป่านกเก็บกวาดห้องของลูกเอาไว้มานะ”

“ผมขอพักที่บริษัทไม่ได้หรอกครับ”

“ไม่ได้ แกพักอยู่ที่นี่มันไกลหูไกลตาฉันเกินไป” พิมุขเอ่ยแทรกขึ้นเสียงห้วน

“คุณลุงพูดยังกับว่าผมจะทำอะไรเลื้อมเลื้อมอย่างนั้นแหละครับ”

“หรือว่าไม่จริง” อีกครั้งที่พิมุขดักคอบอย่างรู้ทัน

“คนอย่างผมถ้าคิดจะทำอะไรแล้วอยู่ที่ไหนผมก็ทำได้ทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องอยู่ต่อหน้าหรือลับหลัง ถ้าผมอยากจะทำ” พชรได้กลั้อย่างไม่ยอมแพ้

“ฉันรู้ว่าแกมันเก่ง พุดอะไรก็ไม่เคยฟังหรอก เอาละ แกอยากทำอะไร ก็ทำแต่ฉันห้ามไม่ให้แกกลับไปเกาะมุกงามอีก แกทำได้ไหม?”

“ทำได้ครับ แต่ผมไม่คิดจะทำก็เท่านั้นเอง”

“ไอ้เพชร!”

“เสียละ” พิมผกาเอื้อมมือมาแตะแขนสามี

“เกาะมุกคือบ้านหลังหนึ่งที่ผมใช้เป็นที่ซุกหัวนอนมานาน ทุกคนที่นั่นก็เหมือนพี่น้องของผม แต่ทำไมคุณลุงถึงได้ห้ามไม่ให้ผมไปที่นั่นอีก ถ้าเป็นเพราะน้องจ่าละก็ ผมรู้ตัวดีว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในฐานะอะไรและต้องทำ ยังไงเวลาเจอหน้าน้อง แต่คุณลุงก็ยังห้ามแบบไม่มีเหตุผล”

“ฉันมีเหตุผลในสิ่งที่ทำเสมอ” พิมขตอบเสียงหัวนพลางเบือนหน้า หลบสายตาคนที่กำลังจ้องมอง

“ผมก็มีเหมือนกันครับ”

“ไอ้เพชร” พิมขชักชวน

“ผิดด้วยหรือครับที่ผมต้องการปกป้องผู้หญิงที่ผมรัก ใครจะคิดยังไงผมไม่รู้ แต่สำหรับผมน้องจ่าคือดวงใจ คือทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของผม หากใครคิดทำร้ายเธอแม้แต่ปลายก้อย ผมไม่เอามั่นไว้แน่ แม้แต่คุณลุงเองผมก็ไม่เกรงใจ”

“มันจะมากไปแล้วแล้วนะเพชร” พิมขโกรธจนเส้นเอ็นล้าคอบุดโปน มือกำซ่อนแน่นจนรู้สึกเจ็บ เขาอ้าปากจะพูดต่อก็โดนมารดาดักคอทันที

“พอแล้วเพชร ไม่ต้องพุดอะไรอีกแล้ว เดียวก็ทะเลาะกันใหญ่โตหรอก แม่ชี้แจงเป็นกรรมการรู้ไหม เสียก็เหมือนกันจะบังคับจิตใจของลูกทำไม นักหนา เพชรไม่ใช่เด็กหาขวบที่ทำอะไรไม่รู้จักคิดนะละ”

“มีคุณคอยให้ท้ายแบบนี้ไง มันถึงได้กล้าต่อปากต่อคำกับผม ยิ่งไม่พุดไม่เตือน มันก็ยิ่งได้ใจเถียงคำไม่ตกปาก”

“ฉันไม่ได้ให้ท้ายเพชร แต่กำลังพุดถึงความจริงต่างหาก ทานข้าวกันก่อนเถอะละ ฉันหิวแล้ว”

“ผมขอตัวไปทำงานนะครับแม่” ชายหนุ่มหันมาขออนุญาตมารดา ถ้าขึ้นนั่งนานกว่านี้จะมีหวังเกิดสงครามกลางโต๊ะอาหารแน่

“แต่เพชรยังไม่ได้กินข้าวสักคำเลยนะลูก”

“ผมยังไม่ค่อยหิวเท่าไรเลยครับ” เขาหาข้ออ้าง
“งั้นแม่จะเก็บใส่ปิ่นโตไว้ให้ละ เพชรหิวเมื่อไหร่ค่อยมากินก็แล้วกัน
เอาข้าวเวฟอีกหน่อยก็กินได้แล้วละ”

“ขอบคุณครับแม่” กล่าวจบร่างสูงก็วางช้อนในมือลุกขึ้นจากโต๊ะ
อาหาร เขายกมือไหว้บุพการีทั้งสองแล้วเดินออกมาทันที

“หยิ่ง จงของ อดดีไม่เข้าท่า แล้วแบบนี้สมควรจะให้ผมคุมมันไหมล่ะพิม”

“เอาน่าเสีย เพชรกับน้องจำโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก คุณเลเอาใจใส่กันมา
ตลอดยี่สิบกว่าปี แล้วเสียจะให้ทั้งสองคนตัดขาดจากกันเลยมันคงไม่ใช่นัก
หรอกค่ะ น้องจำเองก็คงไม่ยอมให้พี่ชายตัวเองหนีหน้าไปจากชีวิตเหมือนกัน”

“แต่ผมไม่ยอมให้เรื่องมันบานปลายไปกว่านี้ คุณก็น่าจะเข้าใจผม”

“ฉันเข้าใจค่ะ แต่อย่าลืมนะว่าเรื่องทุกวันนี้มันเกิดขึ้นเพราะใคร” พิมผกา
เตือนสติสามี พิมขลุบสายตาคมกริบภรรยาที่จ้องมาแล้วจำใจปิดปากเงียบ
ไม่ยอมพูดอะไรอีกเลยตั้งแต่นั้น

**ภิไทตื่นขึ้นมาตอนเช้าด้วยอาการมึนศีรษะเล็กน้อย เขาลืมตาเห็นร่าง
เล็กนอนคุ้ยคู่อุญริมเตียงอีกฝั่งก็ไม่ได้สนใจมากนัก เขาลุกเดินไปยังห้องน้ำทั้ง
ที่ร่างกายเปล่าเปลือย ปล่ยให้สายน้ำเย็นฉ่ำชำระกายอย่างสบายใจ อาบน้ำ
เสร็จแล้วก็รีบออกมาแต่งตัวเพื่อไปหาหญิงคนรักที่คลอห่ม หากเสียงคราง
แผ่วเหมือนคนละเมอทำให้เขาหันกลับมามองบนเตียงอีกครั้ง ร่างสูงขยับเข้า
มาใกล้เห็นคราบน้ำตาเประจะเปื้อนใบหน้าซีดเขียวหัวใจของเขาก็เหมือนถูก
ของแข็งกระแทกอย่างแรง**

“จิริชยา...” ซาตานร้ายเอื้อมมือมาแตะหน้าผากมันจึงรู้ว่าเธอตัวร้อน
มาก จึงหวะนั้นดวงตาบวมเป่งก็กะพริบมองเขาพอดี

“ทานยาก่อนเดี๋ยวผมไปหยิบมาให้” ภิไทจึงดวงตาขมหยาดน้ำนิง
ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องเอาใจเธอด้วย อาจเป็นเพราะจิตใจยัง
พอมีสำนึกที่ดีอยู่ไม่มากนักน้อย

จิริชยาไม่พูดอะไร นอกจากพลิกกายหนีสายตาคู่นั้นเพราะไม่
ต้องการเห็นหน้าคนใจร้ายอีกแม้แต่วันที่เดียว เธอดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมเรือน

ร่างบอบช้ำแล้วปล่อยให้น้ำตาไหลรินเจิบเจิบ ภิโหมองหัวไหล่บางสั่น สะท้านขึ้นลงก็ยื่นมือมาโกลั หากทิสูและศักดิ์ศรีที่ค้าคอกก็ทำให้เขาชักมือ กลับแล้วหันหันออกไปทันที

ประตูห้องนอนปิดสนิทลงเสียงสะอื้นก็ดังขึ้นท่ามกลางความเจิบ เพื่อระบายความอัดอั้นตันใจ น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าหลังรินอย่างน่าสงสาร ก่อนร่างเล็กไร้เรี่ยวแรงจะยันกายลุกขึ้นจากเตียงไปหยิบยาแก้ไข้มา รับประทาน แต่ยังไม่ทันก้าวถึงไหนเธอก็ล้มลงบนพื้นห้องอย่างหมดสภาพ

“ทำไมจำเดินไม่ได้ เรี่ยวแรงของจำหายไปในไหนหมด พี่เพชรจำ...” จิรัช ยารำพันกับตัวเองแล้วพยายามลุกขึ้นอีกครั้ง คำตอบคือขาของเธอไม่มีแรง

เมื่อไม่สามารถเดินได้เธอก็คลานออกมายังตู้ยาขนาดเล็กในห้อง หนังสือที่มารดาจัดเตรียมเอาไว้ โชคดีหน่อยที่สามารถเอื้อมมือถึงได้ เธอหยิบ ยาลดไข้และยาประจำตัวมาถือมือไม้สั่น รับประทานยาเรียบร้อยเธอก็ปีน ขึ้นมาเอนกายอยู่บนโซฟาแล้วผล็อยหลับไปอยู่ในห้องนั้น

ร่างสูงวานให้คนงานในฟาร์มขับเรื่อมาส่งแค่เกาะลันตาน้อย เพราะ ไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเขามาหาใครที่ไหน ก่อนนั่งเรื่อจากเกาะข้ามฝั่งมายัง บ้านหัวหิน เมื่อถึงบ้านปูนหลังขนาดกลางโกลัท่าเรือ เขาก็เห็นเจ้าของบ้าน กำลังจะออกไปทำงานพอดี

“สวัสดิ์ครับคุณอา ขวัญอยู่บ้านไหมครับ” ภิไทยกมือไหว้บิดาอดีต คนรัก แต่ก็ถูกอีกฝ่ายตอกกลับมาอย่างไม่ไว้หน้า

“ไม่อยู่แต่ถึงอยู่ก็ไม่ให้พบไว้ย ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้” เทวันขึ้นิ้ว ไล่ออย่างไมไ่ยดี

“ผมจะไม่ไปไหนทั้งนั้นครับ จนกว่าผมจะได้พบขวัญครับ” ภิไทยยับ เข้ามาขวาง เมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะเดินหนี

“บอกไม่ให้พบก็ไม่ให้พบสิวะ เลิกมาเข้าซี่ได้แล้ว ก่อนที่ฉันจะเอา ลูกปืนมายัดปากนาย หลีกไป!” เทวันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ผู้ชายคนนี้ คนเดียวทำให้ลูกสาวของเขาเสียใจแทบเป็นแทบตาย

“ผมไม่กลับเด็ดขาดครับ”

“นายมีเมียแล้วยังจะมายุ่งกับลูกฉันอีกทำไม ต่างคนต่างอยู่เป็นดีที่สุด”

“แต่ผมรักขวัญ ผมแต่งงานเพราะไม่มีทางเลือก ผมมาวันนี้ก็เพื่อจะคุยกับขวัญ ให้ผมพบขวัญสักนัดได้ไหมครับ”

“ไม่มีทางเลือกแต่นายก็เลือกไปแล้ว อย่ามาทำให้นางขวัญไขว้เขวอีกเลย นายกลับไปเถอะ เพราะมันกำลังจะลืมนายได้แล้ว”

“ผมกับขวัญรักกันมาก ไม่มีวันที่ขวัญจะลืมนผมได้หรอกครับ” ภิไทย์ยังดื้อดึงที่จะพบหญิงสาวให้ได้

“แต่นายเป็นคนทิ้งมันไปอย่างเล็ดเย็น ถ้านายรักขวัญอย่างที่พูดจริงก็ อย่าทำให้มันต้องลำบากใจมากกว่านี้เลย เพราะฉันไม่มีวันปล่อยให้ลูกสาวของฉันได้ชื่อว่าแย่งผัวชาวบ้านเด็ดขาด”

“ขวัญไม่ได้แย่งใครเพราะผมกำลังจะหย่ากับเธอ”

“อยากทำอะไรก็เชิญ แต่อย่ามายุ่งกับลูกสาวฉัน” ผู้สูงวัยตัดบท แล้วคว้ากระบี่เอกสารเดินตรงมายังรถเก๋งรุ่นเก่า ไม่สนใจร่างสูงที่เดินตามหลัฆาสนิกนิต

“ผมรักขวัญและสัญญาว่าจะไม่ทำให้ขวัญเสียใจอีก ได้โปรดบอกผมเถอะครับว่าขวัญอยู่ในไหน” ภิไทย์ดื้อดึง แต่พ่อที่รักลูกอย่างเทวันคงไม่มีวันปล่อยให้ผู้ชายเฮงชวยคนนี้มาทำลายอนาคตของลูกสาวแน่นอน

“แค่นี้นายยังทำให้ลูกสาวของฉันเจ็บปวดไม่พอหรือไง ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้และไม่ต้องมาที่นี่อีก ไป!” เทวันหันมาตะคอกพร้อมชี้นิ้วไล่เมื่อเรื่องราวทำท่าจะบานปลายภิไทย์ยอมก้าวลงไปยังชายหาด

chimทองแอบฟังอยู่ในบ้านเห็นชายหนุ่มเดินคดตกลับไปที่รู้จักสังสารเขามาก เธอฉีกกระดากจากสมุดบันทึกในกระเป๋า เขียนข้อความลงสองสามประโยค แล้วอาศัยจังหวะที่บิดาเผลอวิ่งเอามายัดใส่มือของเขา

“chimสังสารพี่ขวัญที่ต้องนอนร้องไห้ทุกคืน ถึงแม้พี่โทะจะไม่ใช้คนรักของพี่ขวัญแล้ว แต่พี่สองคนก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ไม่ใช่หรือคะ”

ภิไทย์อ่านข้อความในกระดาษาแผ่นนั้นแล้วก็ถึงกับยิ้มด้วยความยินดี ร่างสูงรีบสาวเท้าไปยังท่าเรือมุ่งหน้าสู่เกาะลันตาทันที

หลังจากคืนแต่งงานของภิไทย์ผ่านไปเพียงขวัญก็มาเปิดร้านอาหารแทนญาติที่ย้ายไปอยู่สวีเดนกับสามี โดยการเช่าเป็นรายปี ร้านอาหารแห่งนี้ตั้งอยู่

ริมชายหาดของเกาะลันตาน้อยใกล้รีสอร์ทแห่งหนึ่ง เธอไม่ยอมบอกภิกาถึงเรื่องนี้เพราะมันทำให้เธอคงตัดใจจากเขายากขึ้น แม้เจ็บปวดเจียนตายเธอก็ต้องอดทนและทำใจลืมเขาให้ได้

จากร้านเดิมขายอาหารอิตาเลียน เพียงขวัญก็เพิ่มอาหารญี่ปุ่นและเบเกอรี่ที่เธอถนัดควบคู่กันไป พรุ่งนี้คิดว่าจะลงมือจัดร้านด้วยตัวเอง ฤกษ์เปิดร้านคงเป็นอาทิตย์หน้า หญิงสาวปิดป้ายเปิดรับสมัครพนักงานหญิงหนึ่งตำแหน่งไว้หน้าร้าน แล้วก็เดินออกมาเย็นรับลมทะเลเย็นสบาย

“พี่ไทมาได้ยังไงคะ” เพียงขวัญอุทานอย่างตกใจ เมื่อเห็นร่างสูงก้าวมาเย็นตรงหน้า

“ขวัญหนูพี่มาทำไม รู้ไหมว่าพี่คิดถึงขวัญมากแค่ไหน” ภิกาทัวร์บอกเสียงสั่น พลงเอื้อมมือมากุมมือของเธอเอาไว้

“คิดถึงก็ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ ในเมื่อพี่ไทแต่งงานแล้ว กลับไปเสียเถอะ ขวัญไม่อยากได้ชื่อว่าแย่งสามีคนอื่น” หญิงสาวสะบัดมือออกแล้วเดินหนีไปอีกทาง เขาเดินตามมาเพราะไม่คิดจะปล่อยเธอไปไหนอีกแล้ว

“ขวัญไม่ได้แย่งใครเลย แต่พี่ต่างหากเป็นคนมาหาขวัญ พี่รักขวัญ ไม่ได้รักผู้หญิงคนนั้น” เขาสวมกอดหญิงสาวทางด้านหลัง

“ไม่ค่ะ ขวัญไม่ต้องการแบบนี้ ถ้าพี่ไทรักขวัญจริงก็ปล่อยขวัญไปตามทางของขวัญดีกว่า เราอย่าเจอเจอกันอีกเลย”

เธอเอ่ยเสียงเครือขณะพยายามดิ้นให้หลุดพ้นจากอ้อมกอดคนรัก แต่เขาก็รัดร่างเธอแน่นเสียเหลือเกิน

“แต่พี่รักขวัญ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พี่จะไม่วันทิ้งขวัญ”

“ขอรับรองเถอะค่ะพี่ไท อย่ามาวุ่นวายกับชีวิตขวัญอีกเลย ตอนนีขวัญกำลังทำใจลืมพี่ได้แล้ว ได้โปรดปล่อยขวัญไปเถอะค่ะ”

“พี่รู้ว่าขวัญลืมพี่ไม่ได้หรอก เรากลับมาเป็นเหมือนเดิมนะขวัญ”

“แต่ขวัญไม่อยากเป็นเมียใคร กลับไปได้แล้วค่ะ ขวัญจะไปทำงาน”

“ขวัญจะเป็นเมียคนเดียวของพี่ ไม่ใช่เมียร้อยหรือเมียหลวง พี่จะหย่ากับเขา แต่ขอเวลาพี่สักพัก พี่สัญญา” เขาครัวข้อมือกับศีรษะนุ่ม สองแขนกอดกระชับร่างบางเอาไว้แน่น

“พี่ไท...” เสียงหวานเจือสระอื่น ยิ่งได้รับไอรุ่นจากกายหนุ่ม หัวใจดวงน้อยก็เต้นแรง เริ่มพ่ายแพ้ให้กับสำนึกในส่วนลึกที่ยังตัดเขาไม่ขาด ผิดถูกชั่วดีโรมรันเข้ามาในอกจนยากจะแยกแยะ

“พี่ขอโทษ พี่ผิดเองที่ทำให้ขวัญต้องเจ็บปวด” ภิไธจบ่วงบางให้หันมาเผชิญหน้า จ้องลึกเข้าไปในดวงตาดำสนิทด้วยความรักสุดซึ้ง

เขาก็มองจับน้ำตาที่ไหลรินลงมาตามร่องแก้มแผ่วเบา ก่อนริมฝีปากเข้มจะหยุดนิ่งบนกลีบปากสีนระริกแนบแน่น

เมื่อไม่อาจต้านทานความต้องการที่ซุกซ่อนอยู่ภายในหัวใจได้ กำแพงที่พยายามสร้างมันขึ้นมาก็พังทลายลง ล้ำแขนแนบอยู่ข้างตัวค่อยๆ เลื่อนขึ้นมากอดตอบเขาแน่นด้วยความรักเปี่ยมล้นหัวใจเช่นกัน

ทุกวันหยุดภูมิและพิมุขตกลงกันว่าเป็นวันครอบครัว ซึ่งสองตระกูลต้องมาร่วมรับประทานอาหารที่บ้านหลังใหญ่บนเกาะมุกงามของภูมิ ทำแบบนี้ภิไธจกับจิรัชยา ก็จะได้สืบทอดความสัมพันธ์ของชีวิตคู่ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นแต่วันหยุดนี้จะบ่ายสองโมงอยู่แล้วก็ไม่มีวีแวนว่าคู่สามีภรรยาชาวใหม่ปลามาจะมาถึงสักที

“ปานนี้เจ้าไทกับหนูจำทำไยยังมาไม่ถึงอีก แเย่จริงหลานชายคนนี้” ชายชราบนกระปอดกระเบดกับพิมุข หลังจากรับประทานอาหารเที่ยงเรียบร้อยแล้ว

“ช่างเถอะครับท่าน ผมว่าสองคนนั้นคงต้องการเวลาปรับตัวกับกฎระเบียบใหม่ๆ สักพัก”

พิมุขเอ่ยกับผู้สูงวัย มั่นใจว่าอีกไม่นานลูกสาวที่แสนดีและเพียบพร้อมคงเอาชนะใจของภิไธจได้

“ผมก็หวังว่าเจ้าไทจะเฝ้าอาละวาดหนูจำ จนท้อใจไปเสียก่อนหรอกนะ ยิ่งคุณเหนื่อยรายงานว่ามันไม่ยอมไปทำงานผมก็ยิ่งกังวล”

“เพิ่งแต่งงานได้ไม่กี่วันเอง ผมว่าเราเปิดโอกาสให้พวกเขาทำอะไรตามใจก่อน คราวหน้าค่อยว่ากันใหม่ก็แล้วกันครับ”

“ขอให้ความดีของหนูจำปราบม้าพยศอย่างเจ้าไทได้ทีเถิด”

แม้จะรู้ว่ามันยากสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง แต่คนผ่านร้อนผ่านหนาวมาค่อนข้างชีวิตก็เข้าใจดีว่าถนอมสายชีวิตนั้นไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ

“ครับ ทุกคนก็อยากให้เป็นอย่างนั้น ไม่ว่าพิมหรือผมก็อยากอุ้มหลานสักคน ก่อนจะไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้”

พิมุขบอกด้วยความมุ่งมั่น ครั้งหนึ่งเขาอาจจะเป็นพ่อที่ไม่ค่อยได้เรื่อง แต่หวังว่าผลกรรมที่เคยก่อจะไม่ตกอยู่กับลูกสาวผู้แสนดีคนนี้

“ผมก็อยากอุ้มหลานก่อนตายสักคน เดี่ยวเจอกันคราวหน้าผมจะเร่งให้ตาไทเร่งมือสักหน่อยแล้วละ”

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วหัวเราะ แม้รู้ว่าแผนการจับคู่ครั้งนี้คงไม่ง่ายอย่างที่คิด แต่ก็หวังว่าฟ้าจะไม่โหดร้ายกับภิไธและจิรัชยามากเกินไป แต่เมื่อตัดสินใจไปแล้วไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ ทุกคนก็คงได้แต่ทำใจยอมรับเท่านั้น

ขณะเดียวกันพิมุขผกากับภารดีก็นั่งคุยกันตามประสาหัวอกคนเป็นแม่ที่กำลังห่วงบุตรของตัวเองด้วยสีหน้าเคร่งเครียดไม่แพ้กัน เมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตหลังแต่งงานกันของทั้งคู่บ้าง เพราะนอกจากภิไธจะไม่ยอมทำงานแล้ว ยังให้คนงานขับเรือไปส่งที่หาดปากเม็งทุกวัน ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าเขาไปทำอะไร อยู่กับใคร ที่ไหน...

